

Veselin Mišnić
KNJIGA MISLI

**SVETIONIK UMA
MISLI**

**Kratko – trajne istine
Izbor misli i citata iz mojih objavljenih knjiga**

BEOGRAD, 2014 god.

(Uvod)

Mnoga od mojih promišljanja su se našla u ovoj knjizi. Naravno, izdvojena iz konteksta nekih kompleksnijih i opširnijih priča.

Ove misli su fragmenti i sažeci nečega što uvek možemo kazati drugim ljudima. I što ih može naterati makar na tren da zastanu, predahnu i zamisle se.

Ovakve zaumne poruke svakome mogu biti od koristi. Bili mi mislioci, ili ne bili.

Tereti i radosti tegobnih misli možda lutaju mojim knjigama i daleko su od samostalnog života. Ovde to nije slučaj. Svaka misao dodiruje neki segment života i ima svrhu i razlog zašto postoji.

Čin samog mišljenja nije garancija filozofske poruke, ili pouke ove, ili bilo koje druge knjige. Svrha ovakvih knjiga je da se jasnije osvetle neka mesta i neke misli u knjigama koje su skrajnute i skoro zaboravljene. Da se baš takve misli otrgnu od zaborava, koji je neminovnost u ljudskom bitisanju.

U ovom slučaju, ideja da se sačini ovaj zbornik, ili, preciznije: *izbor misli iz mojih objavljenih knjiga*, nije potekla od mene. Neko-liko revnosnih čitalaca i poštovalaca mojih knjiga, pokušalo je da se pozabavi prikupljanjem i izborom misli, prvenstveno iz knjige „Romani u prahu“ kao i iz ostalih mojih romana: „Veliki i Mali Princ“ „Bezdan“ „Sadistički dizajn“ potom iz knjige esejistike „Lice Boga

Srce Boga“, zatim iz knjiga aforizama, kao i i iz ostalih mojih knjiga.

Na kraju sam shvatio da prihvatajući sugestije, izbor ipak moram sam da napravim. Ne zbog toga što nisam imao poverenja u ukus čitalaca, već iz čisto praktičkih razloga, da isti posao zbog provere, ne bih radio dva puta. Nadam se da će se ovaj moj izbor podudariti sa izborom onih koji su na ovu ideju i došli, i da ni njih, a ni ostale čitaocce, koji se na ovakav način budu sreli sa mojim mislima, ovakvim izborom neću razočarati.

Sagledavajući sadržajni kontinuitet i celovitost samog značenja ovog izbora, lično mi čini zadovoljstvo što niti jedna misao istrgnuta iz konteksta jedne kompleksnije priče, ni u jednom trenutku nije gubila ni autentičnost, ni snagu iskaza, ni lepotu promišljanja. Uostalom, kakva bi vrednost bilo koje knjige bila, ukoliko čitalac ne bi njenim lepim mislima i sadržajima dušu hranio.

Izbor je radi lakšeg snalaženja čitalaca klasifikovan po određenim temama, koje čine i jesu suština svekolikog života.

No, nešto drugo sam još hteo da kažem, nešto što bi mogao da bude uvod i što verovatno to i jeste, uvod za čitanje i prihvatanje misaonih bravura, sa kojima se budući čitalac i ne mora u svemu slagati.

Dakle, misao ima duži vek ako u nju verujemo, ako je prihvatamo kao našu, ali i ako je osporavamo i sumnjičavo vrtimo glavom.

Takođe, ovaj *zbornik misli* je prilika za one koji nisu pročitali ni jednu moju knjigu, da se i na ovaj način, makar to bilo i površno, upoznaju sa delićima jedne mnogo opširnije sadržine. Kako god, svako ima svoje „znakove“. I pisci i čitaoci.

Ovo su moji.

Uostalom, misao je *svetionik uma*, ona je kao spomenik koji je pravljen da odoleva svakom vremenu i da traje. I naravno: traje i trajaće duže od svih nas.

Autor.

„Svi smo mi u provaliji, samo neki gledaju u pravcu zvezda”

Oscar Wilde

ŽIVOT

1.

Život je večit samo tamo gde se niko nikada nije rodio.

2.

Život kao život, uvek se ispreči na putevima snova.

3.

Život prolazi, samo sećanja sporo stare.

4.

Život je ovde i na javi, a ne u snovima.

5.

Život boli a smrt se podnosi.

6.

Život je bezbroj puta pokazao da se u jednom danu ruše ne samo temelji u kojima su gospodarili naši snovi, već i čitave tvrđave koje su građene vekovima, sa namerom da nas sačuvaju od svih iznenađenja i da nikada ne budu osvojene.

7.

Život nije iluzija koju nam magija nudi.

8.

Život i sećanje se lako stapaju u zaborav.

9.

Život nekim ljudima proleti neprimetno, kao senka od krila nemirne ptice, koja se u letu rodila i koja u letu umire.

10.

Život nam daje priliku da zakucamo na hiljadu vrata. Svaka sa lakoćom možemo otvoriti. Ali ne u istom trenutku. Iza nekih čeka prilika o kojoj smo sanjali raširenih ruku.

Samo kako mi da znamo koja su vrata naše sudbine.

11.

Život postavlja zamke i smicalice, i kada se događaji izdešavaju onako kako to ni u snu nismo želeli, zastanemo nemoćni da bilo šta u tom vrzinom kolu nepredvidljivosti izmenimo. Huknemo u znojem orošene dlanove i poverujemo tada da nam život bolje od ikoga pokazuje da je sve baš tako trebalo da bude, da ne treba da žalimo za onim što nije ostvareno.

12.

Život ne obnavljaju starci i mudroslovi, već krv koja ključa.

13.

Život je kao palidrvce, koje, neko ko je zaposeo našu javu, mimo naše volje i izvan svih želja, demonski raspoložen, na kraju bezobzirno upali. Palikuća u nama uživa da gleda kako plamen guta domove onih koje jeste i koje nije mrzeo. Tako i mi izgaramo i pretvaramo se u pe-

peo, a onaj koji je uždio ovaj plamen uništenja i ne sluti da je zapalio sa našom i svoju sreću i da će jednom i sam na istovetnoj lomači goreti.

14.

Život u snovima, bilo čiji, ima jednu veliku prednost nad stvarnim životom. Na njega ne utiče nepredvidivost sudbinskih igrarija. Zahvaljujući tome što se takođe i u snu odvija, verujemo da je život večan.

15.

Život je prolazna manifestacija. Slučaj ga daje a oduzima ga ko stigne.

16.

Život povremeno liči na lutkarsku igru u kojoj se unapred zna ko su lutke, i ko i na koji način ih pokreće. Pa ipak se u toj sprezi mogućeg i nemogućeg učestvuje bez prisile, da bi se rasvetlilo ono što se krije u nepoznatom, a ne pošto-poto i preživelo. Doduše takva zabava neminovno podseća na početak kraja.

17.

Život je zamenjen simulacijom života. Istina je pokajnički priznala svoju viševjekovnu laž. I sada, na početku nove ere, u novom milenijumu, čovek sutrašnjice mora da se na vreme odluči kakav korak želi da napravi. Onaj koji kao i do sada vodi u njega i tumara njime, ili drugi izazovnji i koji će ga definitivno odvesti u nepoznato.

18.

U ritmu stalnih oscilacija, neubedljivih uspona i očekivanih padova, život se može podnositi, ili mrzeti. Najmoćniji argument u korist života skriva se u činjenici da ni u jednoj smrti nema ničeg preterano tragičnog, a ponajmanje u vlastitoj. U životu sve može biti vredno pamćenja i tragično u istoj meri.

19.

Život nije ništa drugo do put, beskrajno dug i zamoran, čije se granice ne mogu odrediti i čiji se kraj ne može videti. Zato je svako putovanje izazov kojem se ne može odupreti niko ko u sebi nosi makar i najbeznačajniji poriv avanturizma. Sve se da predvideti, osim onoga što se na tom putu može dogoditi.

20.

Autoritet ne mora uvek biti ličnost, to može biti naš život, naše iskustvo.

21.

Ako nikada nismo uspevali da izmislimo reč dostojnu života, to je manje-više razlog da zauvek začutimo.

22.

Ako se skrivamo iza godina, šta će nam onda meseci i dani. Ako se domognemo večnosti, čemu žalopojke za godinama života.

23.

Ako nam život prolazi bez uzbuđenja u čemu je onda svrha života?

24.

Bedu možemo opisivati ovako ili onako, ali je živeti možemo samo na jedan način.

25.

Godine života se računaju unapred, a godine smrti unazad, i tu greške nema.

26.

Čekanje je nešto što se uči od života.

27.

Čak i jednostavne odluke mogu da razmrse komplikovane čvorove života.

28.

Dok nas je bilo, kao da nas nije bilo. Od kada smo nestali, imalo nas je u pričama više, nego ikada što nas je za života bilo.

29.

Dovoljno je da se jednom bude. Sve ostalo je varanje života.

30.

Dok se sudaraju naši bedni životi sa velikim reklamerima prevrtljivosti, plešemo sa vetrom u kosi, i po polju gde se makovi u grozničavu vejavicu pretvaraju.

31.

Da smo jednom doista živeli, kao dokaz nudimo fotografije na kojima trepere večito zaleđeni osmesi naših mumificiranih lica, udešeni za tu priliku, i lažni, kao i sve što dolazi iz prošlosti.

Kao svedočanstvo da nas je jednom doista bilo, mogu poslužiti iskrzana odela i odeća, kojom su se ko zna kada gostili moljci, ili dokumenta sa masnim mrljama i razlivenim mastilom u rečima pisama koje govore o prijateljstvu, ljubavi, čekanju i vernosti.

Sve su to mnogobrojni spomenici zaboravljenih sanjarija, koje se vremenom pretaču u zaborav i beznačajnost.

32.

Dva puta se ništa ne dešava. Ne živi se dva puta, niti se umire dva puta. Postoji samo jednom i jedno – i nikad i ništa više.

33.

Emocije uzburkaju život, ali materiju ne dodiruju.

34.

Iluzija zvana ispunjeni život, na kraju postaje bestijalna igrarija vaseljenske ravnodušnosti.

35.

Ispliva tako neko sećanje, uvek setno i tajnovito, kao da minulo dešavanje nije bilo deo nas, i deo našeg života.

Trag koji ostavljamo postaje neizbrisiv, tek kada se svekoliki život pretoči u priču o našem životu.

36.

Kad život stane, sve je stalo.

37.

Kako god bilo, životi su međusobno povezani tankim nitima koje se lako kidaju.

38.

Kada beda nadvlada dostojanstvo življenja, sve postaje besmisleno.

39.

Ko jednom u priču uđe, u životu ga više nema.

40.

Kad život režira, tada nam i najnormalnije situacije najednom budu nedokučive, zbunjujuće i čudne.

41.

Kad uništimo svekoliki život, ostvariće se naš vekovni san: bićemo najzad besmrtni.

42.

Koliko je čudna i ponižavajuća ova moć sudbinskog tkanja, gde naše uspomene leže nemoćne i zatočene. Iza svega, kao živ stvor izviruje još jedno pitanje zagonetka: koliko smo vremena straćili bezuspešno istražujući šta smo u životu mrzeli i koga smo voleli.

43.

Knjiga života sve beleži, ali ono što je prošlo, ni u njoj se više ne može pročitati.

44.

Kada živite sami, naučite da nikada i nigde ne žurite, sve vam je u strpljenju i čekanju.

45.

Mnogo je izukrštanih puteva, a malo života da bi se njima išlo.

46.

Ma kakav život vodili, on bi bio besmislen, ukoliko ne bi na javi i u sećanjima oživljavali i one minule doživljaje.

47.

Misterija života se nastavlja. Igra je koja traje bez prestanka. Krug u toj igri zatvara smrt, a onda ga opet otvara život.

48.

Mogućnost izlečenja od boljke prolaznosti najčešće je bezuspešan pokušaj savladavanja nepoznatih sila gravitacije, kojim je izložena naša stvarnost. Sve je tu u domenu fikcije i želja koje se ne mogu ostvariti. Posledice ovog očigledno mentalnog oboljenja su fatalne.

Na kraju je kontaminacija svesnog dosledno izvedena u sumanutosti velike pustolovine života.

49.

Na kraju, dođe vreme kada nas život u svemu izneveri, i više u nama nema snage za upiranje pogleda prema novim doživljajima.

50.

Nesrećnicima koji se bore za još jedan dan života, svakojake misli mogu pasti na pamet, a očaj nije saputnik razuma nikad bio, i neće biti, i iz tog oklevanja i sumnje, može da se izrodi neka nova nesreća, gora od svih za koje ljudi znaju, i za koju leka nema.

51.

Niko ne može odrediti koliko vremenski traje putovanje od života do večnosti.

52.

Ništa se u životu ne može naučiti od onih koji osmišljavaju užase i koji odobravaju sva ljudska nedela.

53.

Nema borbe između života i smrti, to je pakt božje i đavolje pameti, koji je takođe uspostavljen i između dobra i zla.

54.

Naša zbilja se pretvorila u otužno sećanje na prethodni život.

55.

Ničega se neće setiti samo onaj koji je živeo za trenutak.

56.

Nema trezora koji može sačuvati život od konačnosti.

57.

Nikada se nije dogodilo da se jedan deo života ostavlja bez gorčine. Novi život će istu tu gorčinu u kasnijim dešavanjima dograditi i uobličiti. Nije lako opredeliti se za iluziju trajnih osobina, zaturenu između mnogih promašaja. Šta god da izvučemo kao pouku, neće biti vredno tolikog odricanja i truda.

58.

Naivnost ima svoju cenu. Plaća se nervima, zdravljem, ponekad i životom. Svako jednom mora da plati: ovako ili onako, bez izuzetka.

59.

Ne bismo smeli ništa prepustiti zaboravu. Ni radosti, ni kajanja, ni uspone, ni padove. Dovoljno je mesta u ovim našim suludim glavama za sve uspomene, za svako sećanje. Kada bi samo umeli živeti, sećajući se svega, kakve bi sve strasti zauvek bile upamćene, koliko bismo novih grešaka manje počinili.

60.

Naš je život prepun tužnih priča.

61.

Nije vredan pomena ni jedan život koji uništava drugi život.

62.

Ničiji život nije samo jedna priča.

63.

Oduvek je bilo lepše sanjati život nego živeti u snu. Postoje snovi koji sobom nose nelagodu i prazninu, koja kasnije ume itekako da truje snevačevu javu.

64.

Obeshrabruje saznanje da je tiktakanje satova našeg života sve usporenije. Naši grleni poklici skrivaju se u nedrima nečujnosti. Naše hvale, zasluge, i pobeđe niko ne pominje. Uspomene beže drugim ljudima, nama ostaju: opiljci sećanja, srčane mane, alergije, glavobolje, kijavice, tmurno vreme, papagajsko ponavljanje onih prvih pionirskih reči, ponovno prepoznavanje stvari i pojmova.

65.

Onome kome do života nije stalo, ne možemo nauditi.

66.

Postoje trenuci kada se život pretoči u san, a takođe i oni drugi, kada snovi postanu deo života. Tada se u potpunosti gubi odnos sa realnošću. Ali, živeti se mora, ma kakvi snovi bili.

67.

Početak življenja budi nadu, kraj stišava nagone i strasti.

68.

Poslednja bitka u životu se ne dobija.

69.

Ptica koja peva na groblju nije vesnik života.

70.

Postoje trenuci u našim životima koje ni na koji način ne možemo da kontrolišemo. Niti na njih možemo voljom i željom da utičemo.

71.

Roman će doduše uvek biti priča o životu, koja se stalno obnavlja i nikada nije do kraja ispričana.

72.

Retki su trenuci u našim životima kada poželimo da govorimo o nama kakvi smo jednom bili, i o događajima koji odavno nisu deo naše zbilje.

73.

Sve što se u životu događa a lepo je, smešteno je u prošlom vremenu.

74.

Strast se može deliti sa nekim nama bliskim ljudima, kao i život.

75.

Sve što jesmo, ili ćemo biti, pretvara se u bezimeni prah, i tu se uspostavlja veza između nas i prolaznosti. Prah je kao i život, pred njim je samo jedan put, put u nedodiju, put u ništavilo.

76.

Svi koje smo izgubili, ili su jednom jednostavno nestali iz našeg života, samo su promenili mesto u kretanju, ili mirovanju.

77.

Sve su vode u međusobnoj vezi, zapisano je u knjizi sveopšte mudrosti. Tako je i sa životima.

77.

Svako isprobava sudbinu svojom kašikom života.

78.

Samo u mladosti telo peva u slavu života.

79.

Sve je u životu zasnovano na obmanama. Trajemo dokle god verujemo da nas ispunjava iluzija uspeha i lepote. Čim počne sumnja da kljuca, sunovraćujemo se u ambis iz kojeg povratka nema.

80.

Strašno je kada shvatimo da su leševi naši preci i da će leševi biti naši potomci, da će sve što ostavimo da prenosi klicu života, doveka ugađati smrti.

81.

Svako ima pravo da o svom minulom životu čuti.

82.

Sve u životu počinje usponom, letom koji na momente godi, i neminovnim padom.

83.

Sve se svodi na vreme koje smo živeli i ono drugo, koje je trebalo živeti. Sadašnjost je žrtva nezaobilazne i velike prošlosti o koju se stalno spotičemo. Velikih i malih zbivanja prepune su jedino uspomene i sećanja, samo se u sadašnjosti ništa bitno ne dešava.

84.

Sve što pokušavamo da uradimo u životu, neuspela je kopija prirode.

85.

Samo se ljudski život okončava u večnom spokoju nepomičnosti.

86.

Jednom se u životu događa da nam se čini kako imamo svet na dlanu. To je doba rane mladosti. I samo smo tada bili sudionici u nečemu što se nije merilo vremenom i prolaznošću.

87.

Tajna života nije u nama, već u onome što nam sutra donosi.

88.

Tegobe i teskobe života u malom gradu mogu se rešavati samo na jedan način, a taj je: ovladavanje dosadom.

89.

U životu je sve mnogo jednostavnije nego što zamišljamo.

90.

U svakom slučaju, život je naš verni sluga, mada mi njemu nikada nismo dovoljno bili verni. Koketirali smo mnogo puta sa smrću. Otuda nas tako malo ima.

91.

Vrtlog neprestanog kretanja uvlači u sebe, ili izbacuje na površinu svaku tajnu. Tako je i sa tajnom života i sa tajnom koju smrt poseduje.

92.

Za razliku od života, samoća je besmrtna.

93.

Želja nema lepotu ako je kratkog veka. Niti će život imati lepotu, ako bude lišen želje.

94.

Živeli smo u kući od papira i onda smo potpalili vatru.

95.

Čitav život je sazdan od uredno složenih trenutaka. U pamćenju trenuci nemaju težini, niti se mogu izboriti za trajanje. Kao da ih nikada nije bilo.

ČOVEK

1.

Čovek je meta svima kojima je lov zabava.

2.

Čovek je samo šaka zemlje koja je jednom mogla govoriti.

3.

Čovek, ma kako moćan bio, dok je ubeđen da boravi među zvezdama, jako je usamljen.

4.

Čovek nekad jednostavno predoseti da je došao do kraja svih svojih puteva. Da povratka nema i da nema kuda dalje da ide.

5.

Čovek svašta otrpi zarad cilja koji je slučaj, a ne on postavio.

6.

Čovek obožava da zapali šumu, okrene se i ode. To da bude učesnik gašenja stihije kojoj je kumovao, nikada se nije dogodilo.

7.

Čovek je najzad prihvatio činjenicu da živi samo jednom, preživljava svakodnevno i umire na bezbroj načina.

8.

Čovek treba da nosi ime, a ne ime čoveka.

9.

Čovek je tokom evolucije mnoge zveri potčinio svojim potrebama.

Jedino je ono zversko sebično zadržao za sebe.

10.

Čovek zadojen mržnjom lako nalazi oružje.

12.

Čoveku je suđeno da čeprka po bunjištu prošlosti i da traga za onim momentima koji se više ne mogu vratiti.

13.

Čovekov strah je začet pre same svesti o njemu.

14.

Čovek traje dok ga se sećaju.

15.

Čovek je oduvek bio ubica tišine. I nikada nije bilo lako privoleti ga da začuti. Progovoriće makar i na teme, ili će svet oko sebe okrenuti naglavačke, samo da pakost, koja ga hrani ne ostane praznih šaka. Postajući zavistan od oruđa koja su mogla da mu služe, da mu budu od koristi i olakšaju život, ovaj dvonogi prazit, uspevao je sa posebnim darom da zagadi ne samo svojih životni prostor, već i sebe sama. Galamom i bukom prikrivao je sve svoje podle namere.

Otuda stvarnost koju smo možda iskreno i žarko želeli u mlada-laćkim snovima, za nas nikada više neće biti dostižna.

16.

Čovekovo bitisanje je osmišljeno podređivanjem prema celini. Samo tako posebnost upotpunjuje način svog delovanja i objašnjava sebe istovremeno. Kolektivna svest je umnoženi Veliki Brat. Što manje mislimo, nude nam se značajnije i vrednije pozicije.

Ne preostaje nam ništa drugo do da tražimo izlaze u okviru svojih mogućnosti.

Stvaranjem novih potreba menja se slika sopstvenog određenja u odnosu prema svemu što je već bilo.

Dakle, čovek je biće akcije, a ne statičnog ponašanja.

17.

Čovekove brige, nemoći i strahovi se umnožavaju. Radosti čile i nestaju kao svako nadanje koje na kraju sebe proguta.

18.

Čovek od svega može pobeći, sem od istine.

Istina skriva lice pod hiljadu velova. Čovek nema volje, ni strpljenja da uklanja veo po veo, i istina najčešće ostane izvan ljudskog domašaja. U tom traganju da do istine dođemo, život brzo prođe.

19.

Čovek prepušten sopstvenim snagama brzo iznemogne.

20.

Čovek ne treba po svaku cenu da juri za srećom. Kada bi sreća bila ispred i negde na našem putu, možda bi je jednom stigli. U svakom slučaju njena najveća vrednost je u tome što je ne nalazimo i što je stalno tražimo.

21.

Čovek ne može ići ispred vremena, niti ispred sudbine.

22.

Čovek može da se diči sa više života, ali ima samo jednu smrt.

23.

Čovek je od postanja išao ispred svojih želja i mogućnosti. Hteo je više i nije prezaio ni od čega da svoje želje ostvaruje. Kad nije mogao nešto da dobije na lep način, otimao je, ubijao, uništavao.

24.

Čovek je mogao svakoga pobediti, ali kada se suočio sa svojom sujetom, porazi su se nizali i borba nije imala kraja.

25.

Čoveka najveća neizvesnost vreba kada mu se učini da se napokon domogao sigurnog pribežišta.

26.

Čovek koji ne misli, došao je do kraja puta. Zašao u sferu tame i nepomaka. Postao je deo večne tišine.

27.

Čovek se stalno osvrće i vrti oko sebe. Traga za svetlom koje ga je napustilo.

28.

Čovek je izmislio sva moguća čuda da uništi druge, ali da sačuva sebe od svoje destruktivne prirode, taj lek nije pronašao.

29.

Čovekov greh nije što je pozeleo, već što je dodirnuo i ono što je dozvoljeno i ono što nije. I tu se nije zaustavio. Hteo je više.

Svevišnji mu je sve dao, pa i priliku da u grehu ogrezne, crpeći snagu iz pada i poraza, za još veći pad, još veće poniženje.

Čovek je preuzeo ulogu presuditelja samome sebi.
Bič koji ga je udarao i kidao mu kožu držao je u svojoj ruci.
Tako je počelo neuspelo okajavanje greha.
I žed za bolom je postala neutaživa.

30.

Čovek je matirao sebe u jednoj partiji koja se vekovima završavala pat pozicijom.

31.

Čovek kao jedinka odavno predstavlja onu za sada neuništivu ćeliju raka. A svi mi zajedno smo jedno metastazirano telo koje bez prestanka razlaže tkivo ove planete.

32.

Čovek nije mogao da bude sam za sebe energija. Njegova sveća se gasila u njemu samom.

33.

Čovek je ubeđen da se nikada neće završiti proces njegovog nestajanja. On jednostavno ne prihvata takvu mogućnost. Na neki način njemu i polazi za rukom da izbegne apsolutni kraj. Do kada će ova igra skrivalica trajati, ne može se predvideti. Dovoljan je san o besmrtnosti u svakom od nas. Nikome i ne pada na pamet da narušava ovaj privid izgrađen na temeljima od paučine.

34.

Čovekova sudbina nije mit.

35.

Čovek koji izvrši samoubstvo nije sebe osudio na smrt, već svoju nemoć.

36.

Čovek bi tako voleo da može reći: ja sam izmislio vetar. I da je njegova snaga skrivena u tekućoj vodi. Jer do hladnog i praznog srca ne dopiru vrele reči traganja.

37.

Čovek živi koliko traje njegov govor i dok se čuju njegove reči. Ni trena nakon toga.

38.

Čovek još uvek nije prihvatio istinu, da svetlost za kojom traga dolazi iznutra, a ne spolja.

39.

Čovek u bolesti je uvek sam, ma koliko mu pažnje poklanjali.

40.

Čovek je oдавно okrenuo leđa sreći. Digao je ruke od svega pa i od sebe samog. Čovek će prvo sebe uništiti. Sve što radi usmereno je ka tom cilju. Zlo, ratovi, mržnja, sebičluk. Bezbroj je primera čovekove destruktivne prirode. Voda, ona koju pije je zatrovana. Čistog vazduha je sve manje. Šume se nemilice uništavaju. Ozonski omotač koji štiti planetu od zračenja i radijacije sve je tanji. I povrh svega, čovek je u dokolici izmislio strašna oružja za masovno uništenje. Koga će ljudi njime da unište, do sebe same.

41.

Čoveku godi bleštavilo sunca koje oko u potpunosti ne sagledava. I od kojeg može da se oslepi. Trenutak daruje takvo bleštavilo. Nikako večnost. Sunce osvetli lice, podari dan, pa ode na počinak noćni. Čovek oseća kako je izneveren i kako je svetlost varljiva. I tu se krije tajna koja je tamom sačuvana. Zauvek.

42.

Čovek je u stvari voda koja hoda, i ništa više od toga.

43.

Čovek uvek negde zaluta kada pred sobom ima zacrtan cilj.

44.

Ako su dva čoveka na tragu, veće su šanse da dođu do cilja kojem su se uputili. Kako god da se taj cilj zvao.

45.

Bio učen ili ne, ne postoji čovek koji bar jednom u životu nije poželio da bude prorok. Mnogi su otišli i korak dalje, i svojoj prizmnoj fantaziji udovoljavali tako što bi preuzimali ulogu sudbinskih tumača.

46.

Bez prošlosti se živi u trenutku kad se čovek probudi iz sna, kada prvi put vidi to što ranije nije video, a da izvan toga nema ništa i nije niko.

47.

Bespomoćni, priklanjamo se seti kakva se može videti samo u očima bogalja. Zdravlje nam narušava svest o tragediji što nam se stalno vraća. U plimi mistične svetlosti koja se baškari u tom crnom zaleđu stvarnosti, osećamo, kako zaista nema mesta za nadu u bolju sutrašnjicu. Sutra je uvek gore od danas i juče.

Na kraju, mora se reći i ovo: kada čovek ostane sam, više nije važno da li je bio, ili nije bio srećan.

48.

Vreme i čovek umiru u istom trenu.

49.

Vreme je brže od čovekovih nogu.

50.

Vrhunska spekulacija, po volji budala, slabi ionako pasivan pristup volji trenutka. Izvan duha, jedinka kao izdvojena stvarnost, ovaploćuje opsenjivačke moći onog, u čoveku do smrti obolelog zatočenika prirode. Više nas ne uzbuđuje što tu ispred naših očiju padaju kulise, cepaju se zavese, umiru glumci, publika poboлева i stari. Samo netaknuta, van života i van vremena, ostaje sablasna pozornica, pripremljena za ljudsku dramu preživljavanja, ali kad se na njoj ponovo upali svetlo, tada u blizini neće biti ljudi.

Neće ih nigde biti.

51.

Vuk samotnjak ne opstaje izvan čopora. Tako je i usamljen čovek sebi najveća nevolja.

52.

Godine su proždrljive i gladne i na kraju sve uzmu od čoveka.

53.

Greh se začeo u čoveku, a ne izvan njega.

Čovek je potom izmislio reči da bi sakrio svoju pakost.

54.

Da bi dosegao savršenstvo, čovek je odabrao nered kao svoju ideju vodilju.

55.

Emotivno raspolučen čovek nikada ne može biti upotpunjena ličnost.

56.

Zahtevi umerenosti često ne mare za logiku. Sveto je ono što čovek veruje da jeste, ma kojim se imenom zvalo.

57.

Zar se uvek i na svakom mestu sve čovekovo svodi na pravilo, igru, princip. I zar nema odstupanja od onoga što je unapred ucrta-no. Čovek pritom vidi ono što misli da mora videti, a nikako ono što jeste istinito. Možda bi prihvatanje čuda kao istine razrešilo mnoge zagonetke iz naših monotnih života.

58.

Igra, neka to bude i lutkarsko pozorište, može biti divna dok traje, ukoliko čoveku nije dodeljena uloga rekvizita sa kojim se igra osmišljava.

59.

Jedino čovek uspeva da sve radi u korist svoje štete i propasti, i da još uživa u tome.

60.

Kad zver zakolje žrtvu, ona je i pojede. Kad čovek zakolje, on se ostrvi.

61.

Kretanje je čovekova sudbina i potreba.

62.

Kada čoveku nije do života, postoji hiljadu načina da se ta nedolična priča završi.

63.

Klica rata se ne začinja u srcu čovekovom, već u pameti, koju je napustio zdrav razum i svesno rasuđivanje.

64.

Kada poželi, priroda uvek nađe načina da opomene i kazni čoveka. Nažalost, stradaju najčešće oni koji nisu krivi i čije je ogrešenje prema prirodi neznatno.

65.

Kolebanje satire čoveka gore od bolesti.

66.

Kad god ga škole nevolje, čovek bi morao da se uputi najbližoj reci, ili jezeru. Voda uvek smiruje. Zato su ribe tako staložene. Nemoguće je zamisliti ribu koja hoće da izvrši samoubistvo.

67.

Kada se bude ukazala šansa da u novi svet zakoračimo očišćeni od kažnjivih tajni, od morskog tereta prošlosti i nasleđa ko zna čega, neće nas više biti da sve to sagledamo bar kao mogućnost. Jer, pre svih, čovek je u sopstvenom životu komedijaš, uzor lažne veselosti, mada, koliko god tragao za opravdanjem, u stvarnosti nikada nije nalazio nijedan razlog za radost i življenje.

Činjenice su nepobitne: svet ništavila je tako dobro naoružan imunitetom i mi smo tu nemoćni.

68,

Krik nikada ne dolazi sam. Ili ga zao glas nosi, Ili zao čovek, svejedno je.

69.

Ma šta čovek da radi, na kraju će ogreznuti u porok, a milost gospodnja prevazilazi svaki greh koji je čovek u stanju da napravi.

70.

Ma koliko čovek bio nadaren kao pripovedač, jedino lepotu žene ne može rečima opisati.

71.

Mrtvom čoveku je svejedno gde ga ukopavaju.

72.

Najlepše je na čoveku ono što se nosi u duši.

73.

Nijedan od mnogobrojnih čovekovih puteva ne vodi ka zaboravu.

74.

Najveća čovekova vrednost, koju ostavlja kao tekovinu, nije u tom slučaju njegovo delo, već sloboda da se radi ono što se želi.

75.

Ništa nije zauvek određeno. Čak i planinu, koja nam se čini večitom, pomere vulkani i zemljotresi. Okeani se pretvaraju u paru, a ova opet u okeane.

Promene su stalne, vidljive i nevidljive.

Samo mi želimo da zauvek sačuvamo teško osvojeno mesto. Šta može da znači takav red koji smo mi nametnuli. On znači čoveku, ali nikako stvarima.

76.

Ne znamo šta krije srce čovekovo. Ali njegov um zna da zapre-pasti.

77.

Nesrećni smo u onoj meri koliko je to svaki čovek kada postane svestan da je izgubio sve tragove koji su ga povezivali sa prošlošću.

78.

Nada je jako prevrtljiva i podla i kada mu je najpotrebnija, prva čoveku okrene leđa.

79.

Nema veće pustoši od one koja nagriza čoveka od trenutka kada je počeo da oseća i da misli.

80.

Neshvatljivi su ratovi i masovne smrti koje čovek izaziva. Samo čovek ubija drugog čoveka iz inata, zbog mržnje, pa čak i zadovoljstva. To ljudima, nažalost, ne služi na čast, niti tolika potreba za destrukcijom ima objašnjenja.

81.

Od priče, kao ni od čoveka, trag ne ostaje.

82.

Oseti život kao snagu, a nikako snagu kao život. Snaga na kraju izda čoveka, a život nam je odan do sudnjeg časa.

83.

Ono što će večito biti čovekovo pribežište čine: krik vremena, vapaj prolaznosti, odjek ustajale tišine, nemi vrisak samoće. Istovremeno je ovo lažno utočište i onomatopeja ponavljajućeg i nepremostivog urlika čekanja.

84.

Obezdušen čovek je kao beslovesna stoka. Nagoni ga vode do stratišta.

85.

Prvi čovek kome pođe za rukom da zakorači iz sadašnjosti u budućnost, biće i prvi čovek koji je izgubio sećanje na prošlost.

86.

Poenta je u rasporedu zavisnosti. To je podela izvan svih priča koje čovek prisvaja i iza kojih skriva svoje slabosti.

87.

Piroman koji zapali šumu, veruje da gori njegovo srce.

88.

Promene, ukoliko ih i bude, opet neće dodirnuti čoveka. On nikada u stvarnosti nije lečio prirodu, već sebe.

89.

Pakosna je čovekova pamet. Kada nam je najpotrebnija, nje nema.

90.

Potražimo jarbol na kome se vijori pramen one divne sanjalačke mesečine.

92.

Retki su trenuci kada čovek oseti potrebu da nešto kaže, još ređi kada mu to i polazi za rukom.

93.

Svako verovanje se sastoji od trenutka gubljenja samokontrole nad svešću. Ipak, čovek koji ni u šta ne veruje uvek je u zabludi.

94.

Sudbina od svega najviše voli da se poigrava čovekovim životom.

95.

Stoljeće je poput čoveka, kako mu se kraj primiće, njegov značaj bleđi, i sve što je protrčalo kroz njega, biva začuđujuće besmisleno.

96.

Svaka neuroza je kao odelo, skrojeno po meri čoveka koji je nosi.

97.

Sve učestalije se nameće misao da savremeni čovek ne bi umeo bez bolesti da živi. Veza između čoveka i bolesti je neraskidiva, reklo bi se: trajna.

Određenije, bolest treba lečiti od nje same.

98.

Samo čovek koji nastavi da živi u priči nadmudrio je smrt, i nije više važno da li ga je uopšte bilo u stvarnom životu.

99.

Srce može čoveka da ponese tamo gde telo nikada ne može stići.

100.

Sudbina bira svoj put, čovekove smernice i putokazi joj nisu potrebni.

101.

Sa poslednjim čovekom, vreme kao iluzija trajanja, biće zauvek izbrisano.

102.

Sve što je čovek stvarao imalo je cenu i žrtve.

103.

Samoća ne miruje, ona klopata od čoveka do čoveka. Dođe, ostavi svoje seme praznine, i jurne dalje.

104.

Srećan je samo onaj čovek koji ništa ne traži.

105.

Samo čovek i đavo znaju da ubrzaju dolazak nesreće.

106.

Treba samo začepkati po površini, i oblak će se podići tamo
gde se čovek najmanje nada.

107.

Usamljen čovek je sam po sebi kosmos.

108.

U velikom gradu svejedno je, ima li te među živima, ili nema.
U velikom gradu niko nema identitet. Čovek je samo broj u ličnim
dokumentima, na popisnim mestima, izbornim listama, računima
koji stalno pristižu. Srećniji se nađu i u telefonskom imeniku i ništa
više od toga. Smrt, bilo čija, u velikom gradu ne ostavlja za sobom
nikakve tragove.

109.

U talogu vekova, u vrtlogu epileptičke gracioznosti jedne bezi-
mene rulje, lišene efekata apstrakcije, brutalno depersonalizovane
horde, bez uobičajene mentalne podrške, rađalo se neko novo po
svemu nepoznato biće.

Bez emocija, obezdušeno i uvek žedno krvi.

I dalje je nosilo ime čovekovo.

110.

U čovekovom svetu, smrt jeste drugo ime beskonačnosti.

111.

U pustinji peska i vetrova, ne možemo se oslanjati na tragove
koje je čovek ostavio.

112.

Čežnja ima duži vek od čovekovog, ona je vanvremena i posto-
jana kao sudbina, kao i sve prave misterije opstajava u nedodiru.

113.

Šta može dobro i vredno učiniti mudar čovek ako ga sledi hiljadu budala?

114.

Kolebanje satire čoveka gore od bolesti.

115.

Da bi čovek upoznao drugog čoveka, dovoljan mu je dan, mesec, godina – za ženu nisu dovoljni vekovi.

116.

Čovek na kraju bude samo šaka zemlje koja je jednom mogla govoriti.

117.

Čovek je uvek sam kada su prelomni trenuci u životu.

118.

Čoveku najveća opasnost, jedina i permanentna pretilo o njega sama. Koliko god čovek radio zarad napretka i svoga dobra, neuporedivo više radi u korist svoje štete. Odavno je sve čovekovo počelo da se kruni i osipa. Samo je pitanje vremena kada će se priča o ljudskom rodu završiti.

119.

Kada se čovek osami, društvo mu pravi samo misao i niko više.

120.

Nema čoveka koji nije makar delić svojeg bremena pokušao nekom drugome da podmetne i ostavi u amanet.

LJUDI

1.

Ljudi su izmislili tolike reči, ali nijednu za bol i tugu. Da takve postoje, ne bi se o bolu uvek novim rečima govorilo.

2.

Ljudi su se odavno pogubili u virovima neskromnih i neispunjenih želja.

3.

Ljudi koriste svakakva imena da njima prikriju zlo koje čine.

4.

Ljudi se stalno menjaju. U jednom danu nikada nismo dva puta isti.

5.

Ljudi vole da ubijaju misteriju koja životu daje smisao. U istom danu i vole i mrze. Istim srcem koje to ne može podneti. Spašavaju život i oduzimaju ga.

6.

Ljudi su ključ svake zagonetke.

7.

Ljudi su najvernije sluge smrti. Oni na njen žrtvenik prinose druge ljude. Smrt čak i ne mora nešto preterano da se trudi. Ona dođe kao uslužni servis i ništa više.

8.

Ljudi su se vratili grehu koji je tinjao negde u zabiti duše. Tako je i duša bila isprljana grehom.

9.

Ljudi često vide samo ono što bi želeli da im se događa, suština čovekova se ionako očima ne sagledava.

10.

Ljudi se ne rađaju kao anđeli, doduše bezgrešnosti ima u izobilju u detinjem odrastanju, a onda se čitav svet izokrene, i kap po kap, neokaljana svest prihvata pramenove tame, a veza između detinje čistote i prevrtljivosti odraslog čoveka zauvek biva pokidana.

Onoga časa kada dete u čoveku utone u zaborav, sve čovekovo dobija jednu sasvim drugu dimenziju, od koje se doveka beži i luta sobom, kao prokletstvom iskonskim, koje spremno čeka da preuzme dizgine sudbine u svoje ruke.

Tada čovekova priča ne zavisi više od njega. Ona će potom do kraja biti vođena slepom rukom slučajaja.

11.

Ljudi su pobedili sve svoje prirodne neprijatelje, osmislili svet u kojem žive, da bi u njemu živeli bolje i bez trzavica.

Potom su se u nemoći, ili dokolici, svejedno je kada i kako, u nastojanju da otkriju nove neprijatelje, kojih više u okruženju nije bilo, okrenuli jedni protiv drugih.

Neprijatelj za kojim se tragalo bio je skriven u njima samima. U ljudima. Tako su ljudi počeli da se nemilice uništavaju međusobno.

12.

Ljudi plaču, dok samo psi imaju malo više tuge u očima.

13.

Ljudi bi hteli, ali ne mogu da zavire u mračnu prošlost predaka, i ne mogu da znaju kakva nasleđa, dobra ili loša, nose u sebi.

Od budućnosti, koja bi mogla okrilje da bude, deli ih treptaj, koji nikada ne mogu premostiti.

14.

Kako god, posle zločina morala bi uslediti kazna. U većini slučajeva nije nema i ne može se govoriti o pravednosti i pravdi. Pogotovo ne o onoj kosmičkoj, ljudskom umu nepojamnoj. Činjenica je da ljudski sudovi, a ima ih i postoje, zlu ništa ne mogu nauditi. Jer zlo-delo ima preimućstvo. Ono je uvek učinjeno pre kazne i bilo kakve osude, koja na kraju klone od zastarelosti i nemoći.

15.

Ljudska istorija nije istorija lepote. Ona je priča o zlu i smrtnima.

16.

Ljudske istine se nikada ne sagledavaju očima.

17.

Ljudska dobrota poboleva iznutra, nikada spolja.

18.

Ljudska tuga definitivno ima kosmičku dimenziju.

19.

Bilo kojom drugom kreacijom ljudskom uma i domišljatosti, putovanje maštom nikada neće biti nadmašeno.

20.

Vera ljude cilju dovodi.

21.

Vidljivo i nevidljivo lice ljudi u poruzi je uvek isto.

22.

Verujte ljudima od reči. Oni drugo ništa i nemaju.

23.

Gde nema ljudi, tamo je i čovek prava retkost.

24.

Dok ljude zanos vodi po svetu, mogu da budu zanimljivi, ali kad zanos mine, pretvaraju se u zveri.

25.

Zakoni prirode i zakoni ljudi su u direktnoj suprotnosti.

26.

Za mnoge ljude sećanje, koje ne oboleva od jakih misli, jedino je spasenje.

27.

Izazova je uvek mnogo, samo vera ljudima nedostaje da se do istine dođe.

28.

Kao što dan menjuje noć, tako tuga potiskuje radost. Radost je ipak kraćeg veka. Ljudi pamte tužne događaje, a radosnih se samo sećaju.

29.

Kakav god bio, ljudski život se ne može izbrisati gumicom.

30.

Kada bi se istorija pisala po sećanju, ništa ne bismo znali o ljudskom rodu.

31.

Kako god bilo, ljudski dugovi se ne mogu rečima otplatiti.

32.

Kad ljudi odrastu, sve detinje tajne i misterije koje su hranile maštu gube na lepoti, i kako vreme odmiče, postaju besmislene, ili se pričaju kroz prisećanja, kao detinje gluposti, koje neretko izazivaju smeh.

33.

Kada nekim ljudima kažemo da dolazimo iz sveta koji oni ne poznaju, i da u tom svetu ima svakojakih lepota, radosti, i da u njemu žive srećni ljudi, da su tamo iskorenjene mržnje i svaka zloba čovekova, mnogi veruju da volimo da se služimo izmišljotinama, ili da smo naprosto zanesenjaci, pa nas fantazija i bujna mašta, a po nekima i bolestan um vodi po svetu.

34.

Kada su prvi ljudi vatru pronašli, sem toplote koja je prijala telu, nisu u njoj videli svetlost. I nisu znali šta je lepota. Poznavali su samo strah, jer strah im je čuvao život. Lepota je došla kasnije.

Ne zna se kada su ljudi lovci primetili sunce i videli nebo i zvezde, i osetili prvu čežnju i prvu prazninu. I glad za nečim što nije bila ona iskonska glad, zbog koje se lovilo i ubijalo. Sa lepotom, ljudi su takođe prepoznali tugu i nesreću. A svemu tome svakako je prethodilo zbunjujuće otkriće lepote, i prva lepota je bila obasjana Suncem i svetlošću.

Nisu tada znali, a ni danas ljudi ne znaju, da se istinska lepota ne može dosegnuti, i da je ona izvan i iznad čulnosti.

35.

Lavovi gledajući iz kaveza, ljude uvek vide u rešetkama.

36.

Lične nevolje neretko mnoge ljudske postupke čine neobjašnjivim.

37.

Mnoštvo predmeta i stvari pristaje ljudima koju se zauvek vezuju za jedno njima blisko podneblje.

38.

Mit se pojavljuje kao simbolički teatar spoljašnjih i unutrašnjih borbi koje čovek započinje i vodi na nepredvidivim putevima svoga razvoja.

39.

Neki ljudi jednostavno misle da su oni naša sreća.

40.

Niko nije sveznajući u tumačenju ljudskih postupaka.

41.

Neki ljudi vole iz ko zna kakvih pobuda da prizivaju onostrano. Iskra radoznalosti tera čoveka da se ne zaustavlja u svojim nakanama. Tako on nastavlja da kopa po sebi i drugima, najčešće bez prave šanse da bilo šta značajno i zanimljivo pronađe.

42.

Nemaština, nemoć i nevolja najiskrenije zbližavaju ljude.

43.

Na Zemlji je najlepše tamo gde nema ljudi. I gde ih nikada nije bilo.

44.

Nada i taština, kakav spoj ljudske bestijalnosti.

45.

Nijedna pojava, delo ljudskog rada i uma, nijedna stvar ili oblik, nije izgrađena bez smicalica i senki prevrtljivosti.

46.

Nema čvršće veze među ljudima od ljubavi.

47.

Radoznalost ljudi nema granica. NI ljudska mašta nema granica. Mada nije razumljivo otkuda takva i tolika potreba, mašta je ipak ponajdalje otišla u smišljanju zlodela.

48.

Naprosto ljudi vole da tugu odžive, da je lično iskuse i tugu tugovanjem istroše u sebi i na sebi.

49.

Ništa nije toliko promenljivo i nepouzđano kao ljudsko mišljenje.

50.

Od postanja ljudi istim očima gledaju iste stvari, ali ih opet drugačije vide.

51.

Neverovatne su promene koje se dešavaju smenom godišnjih doba. Najviše dojmi proleće. Svet oživi u svim oblicima. I ljudi su najednom vedriji i veseliji. Smeh koji prati mlade ljude je pitak i lepršav. Ljubav se oseća kao miris u vazduhu. Priroda se presvlači na neponovljiv način. Spektar boja i raznolikosti, tek u proleće dolazi

do punog izražaja. Leto nosi smirivanje. Jesen nagoveštava lošiji period života. Zima je hladna kao grobnica. Sve je tako nevestinski belo. Lepo samo za oko. Čini se: venčanica od snega prekriva celi svet. I tada su i ljudi hladni i nespremni za priču.

52.

Razrešenje tajne ljudskog nastanka verovatno bi bilo pogubno po naše dalje bitisanje.

53.

Starim ljudima sve se može oduzeti, sem reči i uspomena koje se hrane sećanjima.

54.

Samo trajanje daje istinske procene o životima ljudi.

55.

Svi koji odlaze nikada se više ne vraćaju. Nisu više to oni, čak i ako se vrate. Vraćaju se uspomene, a ne ljudi koje smo voleli i poznavali. To što nanovo vidimo, daleko je od istine zbog koje smo tugovali, to je samo privid prošlog i poznatog, koji je samo dodirnuo našu novu zbilju.

56.

Stvarima robuju ljudi koji su se odrekli svoje duhovne prirode.

57.

Samo čovek ima patološku potrebu da one koji su mu najodaniji i koji ga vole, okuje lancima.

58.

Sve dok se točak vremena bude okretao, imaće nade, da se ljaga može sprati sa imena čovekovog. Samo iz tog razloga treba prkositi

smrti. U tom prkosu uvek se nađe mesta i za ljubav, koja će jednom i do nas podvijenog repa doći. Dakle, tajna života nije iza nas, ne završava se na mestu večne tišine, već u onome što sutra donosi.

59.

Stari ljudi znaju da se zagube u sećanjima, da im se pomrse konci i niti života, i sve dobija neki drugi smisao, ni nalik istini koja im je do skoro minuli život ispunjavala.

60.

Starije ljude samo godine ne vole. Uostalom oni uporno govore: Naše vreme je prošlo. Na mlađima svet ostaje. Nas više niko ne sluša, izuzev ptica u parku, pasa lutilica i nas samih. Ostale su uspomene, a i one će utonuti u zaborav, ako ih nekome ne ispričamo. I tako, dok mogu i imaju snage, razgovaraju sa vetrom i samoćom, svojim vernim i poslednjim slušaocima.

61.

Sličnosti bi trebalo da zbližavaju, a ne da razdvajaju, a od sličnosti bežimo kao da je to najveća ljudska slabost.

62.

Samo je priroda savršena, a sve ljudske tvorevine nose mane, nedostatke i greške, koje ne vidimo a ove nam kad-tad dođu glave.

63.

To što možemo videti u mašti nijedno ljudsko oko nikada na javi nije sagledalo.

64.

U rukama retkih i slučajem odabranih ljudi dobrota je kao magija, zato je tako krhka.

65.

U prirodi je svako kretanje kružno, pa zašto bi onda čovekova životna putanja odstupala od tog pravila.

66.

Ljudi žive u priči tek kada umru.

67.

Senke ljudima ne veruju, zato ih i prate na odstojanju.

68.

Ljudi su složni samo noću kad spavaju, a danju ih jedino može zbližiti neka tragedija.

69.

Drugi ljudi nam mogu pomagati i biti od koristi, ali naše breme možemo samo mi nositi i niko više.

70.

Ko može garantovati da je ljudsko telo dokaz za ljudskost i čovečnost.

SVET

1.

Svet koji smo stvorili odavno se pretvorio u muzeje otpada i đubreta.

2.

Svet bi izumro od dosade, ako bi se pričale samo istinite priče.

3.

Svet treba mnogo češće izvrtati naglavačke i tumbati, inače smo načisto propali.

4.

Svet u svojoj nepomičnosti ključa i vri na svakom mestu, poseduje vrtložna kretanja, nepredvidiva, moćna i opasna po ljudski rod.

5.

Svet koji poznajemo je savršena manifestacija lažnog jedinstva.

6.

Svet se ne može upoznati u jednom danu.

7.

Svet je utonuo u ravnodušje, apatičnost, bezmalo se našao na ispraznoj putanji gravitacionog naboja bez ikakvog smisla.

8.

Čitav svet koji poznajemo počiva na temeljima ruševina.

9.

Svetu se ne mogu zatvoriti usta, ona su ogromna i uvek željna nove hrane.

10.

Svet se mora drugačijim očima posmatrati. Malo je u velikom, da bi veliko bilo veliko. Što je u velikom veće prisustvo malog, to je onda veliko veće.

12.

Svet je prepun idolopoklonstva. Anarhija se obnavlja u našim podlim srcima, kojima pevamo pesme pune nežnosti i tragike.

13.

Svet se ne obnavlja u mrtvoj prošlosti.

14.

Svet je prosto sabiranje činjenica. Od lepote do istine. Od života koji je prošao i koje nas neće dodirnuti. Od minus do plus beskonačno.

Život za koji verujemo da ga poznajemo, jednačina je naoko bez nepoznatih, koju ipak niko ne ume da reši.

Okrenimo se, stoga stvarima bliske ranjivosti.

15.

Svet koji poznajemo, oduvek je bio samo grobnica mnogobrojnih nadanja i ostrašćenosti. Patološko sklonište ubogih snova. Stanište perversija i izopačenosti, i tako je odvajkada. U njegovim bilansima nema upražnjenih mjesta.

16.

Svet je zahvaćen truljenjem od koga nema leka.

17.

Svet se preobražava. Možda ćemo živeti kao bilje, kao voda i vazduh, neosetljivi na bol, dodir i vreme.

18.

Kroz jedan krvotok protiče krv svih ljudi ovoga sveta.

19.

Svet koji znamo i onaj koji ne znamo, jednostavno kraja nema. I to je tajna postanka i besmrtnosti sveta.

20.

Svet je sazdan od suprotnosti i apsurdna, od verovanja i sumnje, nade i obmane, varira u prostoru vektorskih sila u više ili manje osetljivim sredinama, gde se u krajnjoj liniji i temelji.

21.

Svet se sastoji od malih kratkotrajnih istina.

Zenon Elejac je tvrdio da je sve deljivo do beskonačnosti. Ako bi se danas pošlo od ove ideje, dogodilo bi se da nešto postane ništa. Ipak stvarnost koju živimo sa lakoćom negira beskonačnu deljivost. Uostalom, iako su promene stalne, sve se može negirati i istim postupkom nanovo dokazivati.

22.

Veliki je svet koji poznajemo. Još je veći onaj o kojem baš ništa ne znamo. Svaki čovek je sam po sebi svet i misterija. Saznati bilo šta o bilo kome, znači postati svestan. Saznati nešto i o sebi to je već nagrada.

23.

Godinama nas budi eho sopstvenog vriska u kome se krajnosti pomeraju, sjedinjavaju i ukrštaju u zagrljaju čvrste pomerenosti duha. Prilično usiljeno, kroz nabrane obrve posmatramo nestvarnu sliku nama znanog sveta, predosećajući dolazak razarajuće oluje sazdane od unakrsnih vetrova, koja će, pre svega, uništiti prikrivene brloge u nama samima.

24.

Kad te zanos obuhvati nemaš pravi dodir sa realnim svetom.

25.

Dovoljna je samo jedna maska, da te svet po njoj pamti i prepozna; drugu skrivaj, jer biće ti neophodna da te čuva i omogućujući beg, kada ti lomaču budu pripremali oni koji su se kleli u tebe i bili ti odani.

26.

Dešava se da svet gledamo očima neshvatljive radoznalosti. Hranimo svoju tajnovitu narav lepotama prirode, sasvim izdvojeni i vlastitom prirodom zaštićeni od zamki, koje je život kao breme od postanja nosi i nameće. To što nam se tada dešava, tada i nikad više, nazivamo blagostanjem, ponekad ga imenujemo spoznajom, pa čak i srećom.

27.

Malo pravde ima na ovome svetu a istina nekako uvek poslednja dođe do cilja. A tada nije potrebna ni pravdi ni svetu.

28.

Moć da se ode u svet onostranog, u svet irealnog mamila je ljude kao pčele med cvetni što mami.

29.

Ne postoje dve iste i istovetne stvari na svetu.

30.

Ništa se na ovome svetu ne gasi u tako laganoj agoniji kao što se u nama život gasi.

31.

Ova planeta je otpadnik među svetovima, poslednje stecište očaja i beznada, gde leka nema osim samouništenja.

32.

Ostvareni svet sa lakoćom nadvladava svet mogućnosti.

33.

Obzirom da su naše moći činom milosrđa od strane prolaznosti svedene na podražavanje života, treba za tren zastati u toj jurnjavi od sebe do ničega, i napokon naći svemu pravu i jedinu meru, a to je: ništavilo, utemeljeno u sveukupnu sliku sveta koji poznajemo.

34.

Prihvatimo li svet ovakvim kakav jeste, nema potrebe da ga ponovo stvaramo, ili sanjamo.

35.

Pojedinac ne može izmeniti ni vlastitu sudbinu, a kamoli sliku sveta u svome oslepelom oku.

35.

Promena je stalna a stalnost je promenljiva. Nijedno stanje nije definitivno okončano. Svet treba menjati pre nego svet nas promeni.

36.

Svaki novi zadatak je mogućnost da se pronađu odgovori koji nam stalno izmiču.

37.

Fascinacija svetom kojem ne pripadamo svakako ostavlja traga i traje u uspomeni. Verujemo tada, i samo tada da smo na tren doirnuti večnost a to nije mala i beznačajna stvar.

Dovoljno je bilo što smo uvereni da jesmo deo večnosti.

38.

Trpeli smo verujući da su greške u nama, a ne u svetu koji smo nastojali da prihvatimo takvim kakav je bio, i trajalo je to sve do trenutka kada više nismo znali da napravimo razliku između onoga što smo zamislili i onoga što smo videli oko sebe.

39.

Tišina je kolevka sveta.

40. U svekolikoj prljavštini vremena, u centru sveopšteg meteža, na koju god stranu da se pođe, uzvitlaće se prah i pepeo žrtveni, i osim pohvale blatu i ništavnom obeležavanju huliteljstva, neće biti jasnijeg putokaza da se otvore prolazi kroz vreme. Prolazi do snova, do čistote. U svetu bezimene svetlosti, raskalašne ironije, prostačkog smeha i hinjene radosti, bez traga samilosti, pluta poslednja čoveko-

va misao, ispunjavajući neodređene i prazne vaseljenske prostore.

41.

U svetovima gde nas nema i gde priroda kao dar Božanski ne postoji, nema skoro ničega.

Ni vetrova, koje smo voleli.

Ni kiša na kojima smo kisnuli.

Nema oluja, niti vremenskih nepogoda. Nema pustinja i nepreglednih prostranstava stepa i savana. Nema mora i pučine. Nema reka i mostova. Nema obilnih šuma.

Nema gradova i naseobina, puteva koji spajaju i vode u nepoznato.

Nema bilja i životinja.

Ničega nema. Vaseljensko izobilje jeste u nemanju. Pa ipak, sigurni smo da je nemoguće voleti ništa. Svekoliko naše bogatstvo je u srcu, koje ume da voli ovaj svet ovakav kakav jeste.

42.

Svet nikada nije bio samo jedna priča. Jedna istina. I nikada neće biti samo priča o zlu i užasima koji se dešavaju.

PRIRODA

1.

Priroda je naklonjena onome ko o njoj ume da misli bez rušiteljskih i posednički aspiracija.

2.

Priroda ne oprašta i ne nalazi razumevanje za mnoštvo učinjenih gluposti. Nema uspešnih simulacija zadovoljene fantazije; opšti ekvivalent vrednosti pretočio se u uspomenu jedne metastazirane logike.

3.

Priroda ima svoje zakone, i oni se moraju poštovati.

4.

Priroda nam daje ono što joj ne treba. Sve što od nje dobijemo njeni su bedni ispljuvci.

5.

Priroda i sama ume da reši problem prenaseljenosti, tako što svoj zaprljani čilim izloži vejavici, oluji, uraganu, ako zatreba temeljnije pročišćenje.

6.

Patologija naše destruktivne prirode vapi za malo više razumevanja od strane providenja.

SRCE

1.

Srce u našim grudima je tempirana bomba sa tačno utvrđenim datumom detonacije.

2.

Srce je gnjida u nedrima. Glođe da bi opstalo, a ne da bi bilo od pomoći. Otuda u srcu tako malo mesta za ono što se zove ljubav. Srce kojemu verujemo je teško oboleli prevarant.

3.

Verujemo da kosmos retko i povremeno oboleva od teskobe kakvu samo ptice u kavezima prepoznaju. Ali u kosmosu nema ptica, i nema kaveza. Tamo negde su sva kretanja, sve slobode dostupne i zagarantovane.

Zakone koje je sačinio kosmos, čovek nikada ne može razumeti. Niti bilo kako potčiniti sebi, ili izmeniti.

U tome leži vaskeljenska tajna besmrtnosti. I tako to traje vekovima. Iz priče u priču, od berbe do berbe. U kosmosu jeseni nema. Ni zime nema. I ništa lepše od baškarenja u svetu predivne tišine. Nama preostaje da zbrajamo neizbrojivo i učimo lekcije o trajanju.

Jedino nam teško pada, što još uvek nismo naučili kako se u srcu samoća voli.

4.

Zahtevi srca i uma retko mogu da idu ruku pod ruku. Jedno će se uvek otrgnuti, bolje reći, okrenuti i poći vlastitim putem, i bez pratioca.

5.

Nema lanaca koji mogu okovati bilo čije srce.

6.

Radost je najslađa hrana u vlastitom srcu.

7.

Što nas je moć tajanstva više obuzimala, naš razum se pretvarao u gladnog lešinara, kome smo, da ga umilostivimo, svakodnevno u kljun bacali komade svoga srca.

OČI

1.

Budući da je ovo kratkotrajno stanje kolebanja u suštini beskorisno, mi gubitnici toliko toga činimo da se domognemo željenog mesta pod suncem. Slepí od rođenja, i pored očiju, ne vidimo da slobodnih mesta uvek ima više nego što nam je potrebno, ali naša pohotljivost, ili sujeta, uvek traže ono tuđe, nečije, već zaposednuto mesto.

2.

Gledati očima umerenosti, ili kroz oči fanatika nije isto.

3.

Zapisano je da su oči i uši loši svedoci ukoliko imaju varvarsku dušu.

4.

Koliko god se mi trudili da zaklanjamo oči pred neminovnošću i istinom, sudbina zatvara svoje krugove, u njoj je sve kao na ruletu, a mi tu dođemo kao ona bezimena kuglica koja će se u vrtešci zaustaviti na broju naše konačnosti.

5.

Ko nam naivno ponudi svoje prijateljstvo, prvo njemu vadimo oči, a potom pružamo ruke da slepcu ukažemo pažnju, odredimo smer njegovog kretanja, pokažemo dužno poštovanje. U našim plitkim džepovima, kao sitan novac, zveckaju slepčeve oči, a mi, ubrzo, ne možemo ni da se setimo kome smo ukrali vid.

6.

Mnogo više je onih koji stvarnost posmatraju očima kratkovidosti, pa i slepila.

7.

Nije problem sa stomacima. Nama su gladne oči.

8.

Ne uspevajući da prevaziđemo formu ravnodušnosti, okrenimo se u pravcu drugih primamljivih ciljeva. Jer, nismo bili baš toliko slepi, da ne vidimo iglu koja nam uporno probada oko.

9.

Sve smo učinili da na nama izmenimo. Oči su nam veštačke, nosevi, usne, ušne školjke, kosa i kosti. Silikon je zamenio meso, koža nam je od veštačkih vlakana, srce začas promenimo srcem nekog idiota.

OGLEDALO

1.

Ogledalo je kao neverna duša, upija na tren i prihvata na tren. Iluzija koja mami i prija dok je sagledavamo, ona je hrana oku, a njeno trajanje je samo treptaj posle kojeg ostaje urezana slika u onom unutrašnjem vidu, nestvarna kao i ona koja je imitirala svet. Ogledalo postoji samo zato da bi bilo u službi lepote, druge smislenije svrhe nema.

2.

Besmrtni smo samo dok nas ogledala budu volela.

3.

Dođe dan kada se ne možemo prepoznati u ogledalu.

4.

Nalik smo bespolnim bićima. Stupajući u procese sveopšte konfuzije, zatočeni u iskrivljenim ogledalima stvarnosti, transponovanje biološkog polja umnožavanja jedinki daje mogućnost svakom pojedincu da se u potajnoj ravnodušnosti uljuljkuje, verujući kako je vreme njegove propasti daleko, i da je namenjeno drugima.

5.

Prvo ogledalo svakako je bilo najveća misterija, i ono nije bilo samo odraz života. Nudilo je iluziju nečega čega nema.

KRV

1.

Krv nije voda. Ali mnogima gasi žeđ.

2.

Ako ruke okrvaviš to je već nešto drugo. Takvi tragovi se vodom ne spiraju.

3.

Ne postoji nevinost koja nije krvlju potvrđena.

4.

Krv je čista samo dok je ne vidiš, dok telom luta.

5.

U našim ranama krvari raj iz kog smo proterani.

PRAZNINA

1.

Praznina, ma kako prema njoj bili negostoljubivi, uvek nađe neki kutak da se u nama smesti.

2.

Prazninu je besmisleno popunjavati većom prazninom. Praznina u tom slučaju dođe kao neko pribežište. Tako se uostalom i odoleva prolaznosti

3.

Budilnik se ne oglašava u naručju oplodene praznine.

4.

Negovati prazninu zar nije suludo.

5.

Nekada je u nama vera prisutna u onom smislu u kojem je u određenim trenucima bila prisutna i praznina.

6.

Uzvišenosti nema, ni ubeđenja nisu u srazmeri sa postojećim obličjima stvarnosti, jer ništa više nije toliko vredno i značajno da bi zbog toga trebalo vaskrsavati sanjarije ukotvljene u brloge gospođe Praznine, te neprijatne dame u godinama.

CILJ

1.

Cilj je uvek značajniji od onih što njemu streme.

2.

Postoje ciljevi koji se ne mogu doseći, ma koliko im stremili.

3.

Cilj je mesto namenjeno za setu i osvrtnje.

4.

Vredi pokušati bar jednom u životu da se domognemo cilja kojem žudimo.

5.

Cilj ne mora po svaku cenu da bude poslednja stanica našeg puta.

6.

Bez dobrog starta svaki cilj je besmislin.

7.

Kaprici kojima robujemo nikada nas nisu doveli do cilja.

8.

Može se različitim putevima stići do istog cilja. Ipak, lepota je u neizvesnosti putovanja i ona se ne ostvaruje dostignućem samoga cilja.

9.

Nije cilj mesto kojem smo se uputili, već tamo gde ćemo sigurno stići.

10.

Upornost dovodi do cilja kakav god on bio.

11.

Duhovna ćutnja je potka svakom mišljenju. Ćutnja nije sama cilj po sebi, ukoliko je kreativna, uvek će pronaći da na prislan način dodirne stvarnost.

12.

Tamo gde se mogućnost ne ukaže, do cilja se ne može doći.

13.

Možda bi cilj o kojem sam već govorio i opravdavao sredstva, ali sredstva za torturu su unapred i namenski odvojena, mada cilja nigde nema. Zaturio se u nevidelici ličnih nedoumica. Zagubio se u slepilu onih koji žive od danas do sutra a pritom čvrsto veruju da su večni, ili makar da su njihove ideje večne i neprolazne.

14.

Cilj ne mora biti odredište. Nekađ se nešto lepo doživi i na početku puta, i cilj se smetne s uma, ili zaboravi.

TUGA

1.

Tuga je podstanar duše koju povremeno čitavu obuzima i tada u njoj nema mesta za bilo šta drugo.

2.

Tugu ne možemo ukloniti odmahivanjem ruke.

3.

Dođe dan kada se svako od nas povlači u ličnu usamljenost i tišinu, i svoju tugu čuvao samo za sebe, ne delieći je ni sa kim.

4.

Očima tuge lakše je sagledavati tugu.

5.

Pobednik u ratu jedino što zauvek ostavlja je tuga.

6.

Samoa se ne može tugom lečiti.

7.

Usamljenost rađa tugu. Tuga se hrani bolom i nesrećom. I eto, očaju nikad kraja.

8.

Tuga, pa i ona najbezazlenija je intiman čin.

TAJNA

1.

Tajna gubi svoju čaroliju izazova čim je odgonetnemo.

2.

Nekada smo osuđeni da živimo sa tajnama koje nikome ne možemo poveriti.

3.

Ne mogu se sve tajne odgonetnuti. Nešto mora ostati u nedorečenom i neostvarivom. Uostalom, u tome se krije smisao i lepota življenja.

4.

Od dubine neba nema veće tajne. Ni veće tišine nema od samoće.

LJUBAV

1.

Ljubav kuću gradi u srcima onih koji je imaju i poštuju.

2.

Ljubav rođena iz sumnjičavosti i neverovanja u njenu postojanost i snagu, postaje trgovački otrcana, dok sasvim ne izbledi, bezuspešno zadovoljavajući svoju iskonsku glad.

3.

Ljubav se rađa i umire u porođajnom grču vlastite pohote.

4.

Ljubav kakvim god rečima je opisivali i u ime njene postojanosti govorili, ipak je nevidljiva za oko.

5.

Ljubav se ponekad sama sobom opravdava. Ništa izvan nje se ne da sačuvati i ništa neće ostati netaknuto prljavštinama koje tako nemilice na sve strane sejemo.

6.

Ljubav je slepa samo dok smo mladi. Kada progledamo, ona se izgubi kao da je nikada nije bilo.

7.

Ljubav između muškarca i žene će uvek biti raspolućena na dva dela, na duhovnu i telesnu ljubav. I jedna i druga se, u istom trenu bore za prestiž i ljuti su, ponekad i surovi protivnici.

8.

Brak vremenom postane grobnica ljubavi.

9.

Gubitak onih koje volimo uvek je nenadoknativ.

10.

Gde nema dovoljno ljubavi, ni mržnja ne može opstati.

11.

Istinska ljubav se ne može dva puta dogoditi. Jednom jeste ljubav, svaki naredni put rađa se nešto što bi trebalo da bude ljubav, a nije.

12.

Jednostavno, dođe čas u kojem zaljubljeni počinju da ispituju snagu ljubavi kojom su se danima hranili i napajali do ushićenja, i tada predmet ljubavi, koji je učestvovao u doživljaju, hranjen sumnjom i nevericom, biva ulovljen neraskidivom mrežom ništavila.

13.

Kao upotpunjeni odraz nečega što očekujemo i što se podrazumeva, svaka priča o ljubavi uranja u kružne tokove neumitnosti.

14.

Kad ljubav pokaže zube, razum se povlači podvijena repa, kao glodar što beži u tminu svoje rupe.

15.

Kad ljubavi u srcu nema, onda se srce hrani čim stigne. I bolom i mržnjom. Naše telo je svemu tome smerni sluga i tada i zauvek. Nikada gospodar.

16.

Kako naći ljubav tamo gde ničega nema.

17.

Kad egoizam i samoljublje uzmu maha, mesta za poštovanje, pažnju i ljubav više nema.

18.

Ko nađe ljubav, biće srećan, a koga sreća služi – ljubav mu neće izmaći.

19.

Kada je velika ljubav u pitanju, logika uvek gubi bitku.

20.

Na kraju će ljubav sama izmisliti ime za sebe i istinu kojom će se napajati.

21.

Nije svet sazdan od jedne ideje i jedne ljubavi.

22.

Neshvatljivo je da neko nekoga može beskrajno voleti, a da ta ljubav čak i ne dodirne onoga kome je upućena.

23.

Ne postoji opasnije bunilo od ljubavnog.

24.

One koje mnogo poštujemo i volimo ponekad treba da čuvamo od neumerene najezde naše ljubavi i privrženosti.

25.

Ostavili smo ljubav, ono što nam je bilo najsvetije i najvrednije u životu, i to smo učinili svesno, kako bismo imali razloga da se nekome, nekada i negde vratimo.

Samo moramo biti oprezni i pripaziti: dugo oklevanje u odlukama, može dovesti do toga da nas ljubav zauvek ostavi.

26

Onima kojima duša nije čista i namere nisu dobre, ljubav nije lek i zadovoljstvo, za njih ljubav i ne postoji.

27.

Reći, ma kakve lepote bile, nesvesno ubijaju ljubav, i ova u grčenju preživljava sopstvenu smrt.

28.

Svaka vrata uspona u ljubavi zahtevaju da ih otvoriš, ili barem odškrineš, i tako pre vremena upoznaš i druge mogućnosti koje se nude.

29.

Samo gubitak voljene osobe određuje pravu cenu, koju na kraju moramo emotivno platiti.

30.

Sve ljubavi i svi zaboravi govore samo o onome što se već desilo.

31.

Telesno pripada donjoj, a duhovno gornjoj polovini tela. Muškarcu je potrebna samo jedna polovina, mada u dokolici priziva onu drugu. Žena, pak na početku skoro uvek polazi od duhovne ljubavi, a telesna joj dođe kao uzbuđenje pre vatrometa i ukoliko se ove dve ljubavi sjedine, brišući pomenute granice, telo napokon doseže suštinu i spoznaje moć istinske ljubavi kojoj se stremilo.

32.

U srcu čoveka kojim zlo gospodari, ljubav nikada neće hteti ni da zaviri.

33.

U ljubavi su samo reči brze.

34.

Vremenom voljeno biće gubi obličje koje smo pamtili. Čak se deformiše i ona najupečatljivija slika, koju čuvamo u sećanju, kao najveću relikviju. I više nismo sigurni koga smo u stvari voleli.

35.

Vreme smo postavili iznad ljubavi, ono nam kroji odelo strepnje i kolebanja, ljubomore i zavisti. Ono nas vuče stranputici, naša tela premešta u zasenak, našu ljubav izvrgava podsmehu, stavljajući je u virove iz kojih tako skvrčena ne uspeva da se razvija, širi i raste. To je i najtragičnije u ljubavi: emocija pritvorena ljušturom koju ne umemo otvoriti, zaptivena neraskidivim katancem vremena.

36.

I mržnja kao i sve ostalo ima svoj vek i svoje trajanje. Ona se nesrećom i zlom hrani, i kada zlo iščili i mržnja utihne.

LEPOTA

1.

Lepota, ako već o njoj govorimo, jeste ono što nije naše i nikada neće nikome pripadati. Lepota je ono čega nema.

2.

Lepota je kratkoveka i pritom uvek je u ljušturi. Ako tu lepotu ogolimo svet smo sveli na banalnost.

3.

Lepota je kao šupalj sud iz kojeg voda, koliko god da je dosipamo, vremenom iscuri.

4.

Lepota se ne živi samo u trenucima već u zbrajanju trenutaka.

5.

Lepote su različite, i kako god da ih posmatramo, vidimo ih drugim očima.

6.

Lepota se u trajanju samo kruni.

7.

Detinjstvu pripadaju sve lepote koje kasnije tokom sazrevanja nikada više nećemo doživeti.

8.

Jedan dan lepote ne može nadoknaditi hiljadu dana patnje.

9.

Ko pokuša Sunce da ulepšava, biće spržen lepotom kojoj se divio.

10.

Ko bi ikada video lepotu i bleštavilo zvezda da nije tame.

11.

Nakaznost se nikada neće pretvoriti u lepotu.

12.

Naše bivše lepote i ushićenja gase se i nestaju, čak i u uspomenama.

13.

Ništa nije ostalo od zanosa kojima smo prihranjivali savest. Ružno je istisnulo lepo. Umesto estetskog zadovoljstva usledio je ritualni dio prinude. Sve u šta smo verovali postalo je beskrajno naivno i beskorisno.

14.

Nekad ružno nadvlada lepo i snovi postaju košmarni. Tada i od takvih snova lečimo se kao od mamurluka, ili kao pijanac posle opojnog pića, koje traži dugo trežnjenje.

Možda takve snove formiraju naše potajne želje. One kojima nismo udovoljili na javi, a dovoljno su jake da traju u sećanju.

15.

Nema radosti, a čini se ni lepote u čekanju.

16.

Odnos lepote i zla je univerzalan. Kakvu god lepotu čovek stvori, može je s lakoćom uništiti najmanja količina zlobe i nerazuma.

17.

Obično se kaže da lepota nije prelazna a svi bi volele da jeste.

18.

Običajne i ostale norme koje nameće određeni istorijski trenutak su iznad svake emocije i svake lepote.

19.

Razorena lepota nikada više neće imati snagu kojom opčinjava, niti će imati moć fascinacije.

20.

Reka je lepa dok je ovako iz daljine posmatramo, još je lepša ako njenom obalom krenemo u šetnju.

21.

Sve što je lepo, krije se u nedorečenom.

22.

Slepi jesmo za bivšu lepotu, koju ipak pamtimo kao sliku što pleni pažnju i odupire se prolaznosti i trajanju.

23.

Stvarnost se nikada ne može nadmetati sa lepotom koja je došla iz uspomene i snova.

24.

Sušтина je bitna, sve ostalo su samo prazne pretpostavke i nagađanja.

Treba uvek sagledati čega ima u nečemu, ili nekome, ne smemo biti zadovoljni onim što vidimo. Neko može imati anđeosku lepotu i krvožednu dušu u istom trenu. Ali lepota je samo privid i ne od-slikava uvek suštinu.

25.

Sve može biti lepo, ako to što vidimo posmatramo iz okrilja le-pote i očima lepote.

26.

U čauri teške usamljenosti lepota se ne može dokučiti.

27.

U uspomenama i sećanjima pamtimo uvek neko drugo vreme i neko drugačije lice lepote i sreće. Skoro nikada to lice nije bilo u na-šem posedu. Ono je izmaštano kao i sve drugo što nije bilo deo nas.

28.

Za muške oči važnija je predstava o lepoti od same lepote.

SREĆA

1.

Sreća je tako velika, zato nam je nikada pojedinac ne može doneti.

2.

Sreća je možda nešto najskuplje na svetu. Hiljadu dana patnje i užasa, za jedan dan sreće, to je bila cena ratovanja od kada je sveta i veka i tu se ništa nije menjalo.

3.

Sreća iz nekog samo njoj znanog razloga ne želi da bude čovekov pratilac i saputnik, naprosto beži od ljudskog roda kao đavo od krsta. Otuda je ne možemo stići, ma koliko bili uporni. Izmakne nam za korak, ili za treptaj oka. Trud nam je zaludan. Ni Isus, iako božji sin, čim je uzeo ljudsko obličje, više nije imao ni trunku sreće, a kažu da je posedovao moći da je za druge prizove, ali ne i za sebe, i završio je u mukama i na raspeću.

4.

Sreća se ne osvaja naprečac. Ona bira trenutak i kada ga izabere, čovek obično taj čas, koji bi mu mogao doneti prekretnicu u životu, prespava, ili ga jednostavno ne primeti.

5.

Sreća je hrana ljubavi.

6.

Sreća u samoći gubi svaki značaj. Sreća se mora deliti sa drugima. Ako niko ne primeti da si srećan, onda sreća nema smisla, nema lepotu koju joj pripisujemo.

7.

Sreću treba tražiti u mnoštvu, među pojedincima je nećemo naći.

8.

Sreću traže mnogi. Za njom je prava hajka. Ali ona se vešto krije. Pitamo se: zašto se sreća uporno skriva od ljudi. Odgovor leži u činjenici da je ona je jedna, a ljudi ima mnogo.

9.

Sreća je u onome ko je nosi u sebi, a ne u onome ko je traži.

10.

Sreća se krije iza sedam mora i sedam gora a čovek na tom putu uvek zaluta.

11.

Sreća je ta koja trazi nas i koja nas prepoznaje.

12.

Sreća je ćutljiva i tajanstvena i neće nikome da otkrije tajnu ko je i zašto usmerio na nečiji put.

13.

Sreća ne voli kaveze i lance. Makar oni bili i zlatom optočeni.

14.

Sreći se definitivno nikuda ne žuri. A ljudi nemaju strpljenja. Možda ponekad sreća zastane da vidi kako se ponašaju ljudi sa darom koji su iznenada dobili. Zato je sreća usporena. Nesreća zna učinak svog pogubnog delovanja. Ona se nigde ne zadržava. Zavije ljude u crno, i ide dalje. Kao i smrt. Nesreća je najodaniji sluga smrti. Verujemo da sreća uvek posle nesreće dolazi. Da vrati izgubljenу nadu. Popravi što se može popraviti.

Sreća ima dušu. A nesreća umesto duše nosi prazninu.

15.

Sreća je brza kao misao, ili zrak svetlosti. Ako se igrom slučaja za tren nađe u blizini nekog čoveka, ona ga ozari pa nestane. Zbunjuje nešto sasvim drugačije i što ne možemo da razumemo.

Zašto se sreća toliko plaši ljudi?

Ili je strah od sreće ipak veći kod ljudi? Sreća je za većinu ljudi želja najveća od svih.

Ako bi u potpunosti sreća bila ostvariva, čovek bi umro od tuge, jer više ne bi imao nikakve želje.

Ko sreću nađe ostaće bez ijedne želje.

Jer sreća svaku želju ispunjava.

A želja ne bi bila želja, ako bi bila ispunjena.

Ma koliko sreće imao, život bez želja, za svakog čoveka je nezamisliv.

16.

Ako zaista želimo da nađemo sreću, onda povremeno usrećimo i druge.

17.

Ako igde ima sreće, treba je tražiti u budućnosti. Nje u prošlim vremenima nije bilo. Zapisи o tome nisu sačuvani. Da jeste tako, prošlo nikada ne bi bilo prošlo, imali bismo ono što se ne zove prolaznost, zaborav i ništavilo.

18.

Gubitkom raja ljudi zauvek izgubili i sreću.

19.

Gde je sreća bila, makar i na tren, tu se ona više vratiti neće.

20.

Definitivno je sreća ta koja pravi izbore, a ne ljudi.

21.

Jednom ćemo umreti verujući da je i smrt sreća.

22.

Kao aveti obilazimo mesta za koja verujemo da su čuvari naše bivše sreće.

23.

Kada bi čovek uspeo da nađe sreću tu se ne bi zaustavio. Naprotiv, nastavio bi da traga za nečim drugim.

24.

Kakve je boje sreća, pitao sam mnoge ljude. Jedna devojka mi je rekla da je boja sreće ljubičasta, i vuče na ultramarin. Slikar mi je kazao da boja sreće može biti samo umbra, i nijedna druga. To je boja koja smiruje strasti.

Dobijao sam mnoge odgovore, i sve različite.

Za boju sreće su očigledno ljudi slepi, ili je jednostavno ne vide.

To je zato što je sreća providna, objasnio mi je jedan slepi čovek. Otuda mi prolazimo kroz sreću kao kroz maglu, ili vazduh, a sreći je svejedno šta ljudi zbog nje čine i šta pritom od sebe rade.

25.

Ko god bude našao sreću i imao je u posedu, odvojiće od sreće onaj sićušni deo koji samo njemu pripada, (jer niko, da se razumemo, ne poseduje čitavu sreću), e tek tada, sa srećom u kapuljači, može krenuti da tražim svoju ljubav.

26.

Kada izgubi sreću i kada toga postane svestan, čoveku ne preostaje ništa drugo do da se davi u uspomenama.

27.

Kraj kakav god bio, nikome ne donosi sreću.

28.

Kada imaš sreću nije važno gde se nalaziš. Čovek uvek ostaje tamo gde sreću nađe, ili gde misli da ju je našao.

29.

Kada bismo videli lice sreće, od sreće bismo umrli.

30.

Ljudi nisu nikada bili miljenici sreće. Sreća se mora zaslužiti, dobrotom, lepotom, verovanjem, bilo čime. Čovek koji za njom traga uvek u nečemu omane.

31.

Ljudi ne vole one koji javno govore kako im je jedini cilj da nađu sreću. Ko god da nađe sreću i ako je nađe, uskratiće je nekome drugome. A taj drugi postaje neprijatelj, jer veruje da mu je sreća ukradena i da baš njemu pripada jedino pravo na nju.

Potom se javlja zavist a iz zavisti mržnja. Tada od sreće ne ostane ni traga ni java.

32.

Možda se sreća svetom kreće zajedno sa nesrećom. Kao dve rođene sestre. Zato je sreću nemoguće pronaći. Jer tamo gde je nesreća uzela maha, niko je ne traži. I doista ne postoji bolje mesto za njeno skrivanje.

33.

Miris krvi nikome nije doneo sreću.

34.

Možda je sreća sa nama od postanja, pa smo se navikli na njeno prisustvo i ne možemo je više prepoznati.

35.

Možda je sreća u trenucima, a ne u trajanju. Ili mi definitivno na pogrešan način tragamo za njom.

36.

Možda je sreća trenutak, ali putovanje do nje traje ko zna koliko – možda i večno.

37.

Među ljudima, gde god bila, sreća je poput smrti, nevidljiva. Dođe na tren, i ode. Ljudi takve promene retko primete. Zato se kaže: opet mi je sreća okrenula leđa. I, doista, leđa joj možemo videti, ali lice nikada.

38.

Možda samo vetar zna gde je sreća. On se svuda kreće. Za njega prepreke ne postoje. Ako vetar ne zna, onda niko ne zna.

39.

Nijedan osmeh, zaostao iz minulih dana, ne može obnoviti staru sreću.

40.

Nema goreg spoja od plitke pameti i loše sreće.

41.

Nikako ne možemo sve imati. Neki od nas su ravnodušni, ili ne vide ništa, jer su zaslepljeni sobom. Oni, uostalom, i dok strepe i dok se nadaju, veruju u sreću. Mi koji smo sumnjičavi i dalje je tražimo.

42.

Nikada se izgubljena sreća više ne vraća onima koji su je makar i na tren posedovali.

43.

O sreći kao ravnoteži, besmisleno je govoriti, jer se sreća ne živi, ona je samo želja i nešto o čemu se sanja.

44.

Onaj ko u srcu nosi klicu rušitelja, nikada neće biti nagrađen srećom.

45.

Ne postoji velika i mala sreća. Sreća je samo potreba i kao takva traje. Ona nije stvar, niti je ogoljeni filozofski pojam. Ona jeste. I nije. I to je dovoljno o njoj znati. Ako je bude bilo, prepoznaćemo je u svim oblicima, i svim prerusavanjima. Ako je ne bude bilo, i ako je nema u našoj blizini, i to ćemo znati.

Neka sreća odlučuje umesto nas.

Kome god u svom odabiru bude naklonjena, sreća pogrešiti neće.

Mi grešimo, jer je tražimo i kad nam treba i kada nam i nije toliko potrebna.

Većina traga za srećom ne zato da bi srećniji bili, već da bi sebi a i drugima dokazali da sreća postoji.

46.

Postoje boje radosti, i boje tuge. Svet kakav poznajemo, manje više ne izlazi iz crno belog okvira. Crna označava tugu i žalost, a bela lepotu, radost i čednost. Crna je noć. Dan je beo. Bela je magla i beli su snegovi.

Za onoga ko nema sreće, i bela boja je boja tuge.

47.

Prema predanju, raj je bio i ostao postojbina sreće, i da se sreća tamo rodila i da je tamo odrasla, i da povremeno napušta svoje rajsko stanište, i posećuje, s vremena na vreme i životinje i ljude.

48.

Samo odabrani su pamtili blesak koji je sreća ostavljala, i to trenutno slepilo nikada nije dozvolilo da se sreća bar za čas sagleda u njenoj nepojamnoj lepoti i bleštavilu.

49.

Prizivanje sreće od strane onih koji su o sreći tako malo znali, sreću nikada nije namamilo da zaviri u ovaj odeljeni kutak naše jedine stvarnosti, gde bi se s vremena na vreme poneko drznuo da je tumači, kako sebi, tako i drugima.

Na kraju bi se i oni najuporniji tumači pomirili sa činjenicom da je sreća kratkotrajna, kao treptaj kapka na suznom oku.

50.

Ranoranioce ume i sreća da iznenadi.

51.

Svako putovanje do sreće traje beskonačno.

52.

Svi tragaju za srećom tamo gde je bila, ali niko da pokušava da je pronađe tamo gde će biti.

53.

Sreće su podeljene i različite, i svaki čovek mora naći vlastiti put do sreće. Ako na tom putu tragaštva zaluta, a želja bude i dalje jaka, možda će sreća krenuti u susret tragaocu.

Susretu sreće i čoveka, niko nije prisustvovao, valjda se to dešava u magnovenju.

54.

Svako traganje za srećom izvan nas samih, besmisleno je.

55.

Svrha postojanja sreće i njen smisao nije u tome da nagrađuje pojedinca, već da se mnoštvu prikloni.

56.

Samoubicu pitati o sreći zaista je besmisleno!

57.

Svašta je čovek lovio i ulovio, samo mu je sreća uvek izmicala. U zamke koje je za sreću postavljao, na kraju je sam upadao.

58.

Svako nosi svoje zrno sreće. U trajanju sreća se zagubi, sećanje na nju izbledi i sve utone u koprenu zaborava. Negde tamo se i to zrno sreće pretvoti u bezimenu tvar.

59.

Tamo gde se sreća čuva, ključ je zauvek izgubljen.

60.

Tamo gde je smrt od pamtiveka gradila svoju kuću, sreća se nije mogla roditi.

61.

Tamo gde ima srećnih ljudi, sreću nije teško naći.

62.

Umesto što tragamo za srećom na pogrešnim mestima i u pogrešnim vremenima, možda je bolje tragati za putem koji do nje vodi. Po svoj prilici teže je otkriti put do sreće, nego pronaći sreću.

63.

Za nekoga je sreća ako ima uspešnu karijeru, za drugoga mnogo novca i lagodan život, za neke je sreća zdravlje, ljubav i svako emotivno proživljavanje, neki su srećni ako imaju harmonične brakove, puno dece, veliku porodicu. Za one mudrije koji ne traže mnogo, sreća je biti živ.

64.

Za sreću se čovek mora izboriti. Ona se ne dešava onako sama od sebe, nju moramo zaslužiti.

65.

Za onoga ko ne traži previše, svaki novi trenutak života velika sreća.

66.

I sreća i nesreća iz iste kolenke dolaze. Mnogi to ne razumeju i ne prihvataju, zato i brzo nestaju sa životne scene.

ISTINA - LAŽ

1.

Istinom se možemo ogrtati, ali ona ne donosi uvek željenu toplinu. Neretko izaziva nelagodu i drhtavicu.

2.

Istina ima uvek drugačije lice od onog koje zamišljamo da jeste njeno.

3.

Istina je večna, a laž će joj doveka raditi o glavi.

4.

Istinu koju znamo ni najubojitija laž ne može izmeniti.

5.

Istina nikada nema dva lica. Laž, naprotiv, ima i lice i naličje i još ih u rezervi ima koliko joj treba.

6.

Istina je mahom surova, samo kakva god da jeste, jednom se mora reći.

7.

Istini gledajmo u lice, ali joj ne okrećimo leđa. Njeno koplje i kada promaši, svoj oštri vrh zariva u centar mete. A to je najčešće čovekovo srce.

8.

Istina je uvek jedna jedina, a laž ima hiljadu lica.

9.

Istine nisu one koje se izgovore, već one koje se zapišu.

10.

Istine jesu večne, ali su retke.

11.

Istina nije istina dok se ne poveruje u nju.

12. Istina se pritaji, ali na kraju nekako uvek pokaže svoje pravo i jedino lice.

13.

Istina je kao i sreća, zaturena negde između onoga za čime tragamo i onoga što nikada nećemo naći.

14.

Istina je najvrednija tamo gde se laž začinje.

15.

Istina zna da se skriva na hiljadu načina, a samo se na jedan iskazuje.

16.

Istina će se sakriti pred tragaocem, a laž će kao i izmet isplivati na površinu.

17.

Istina je najsigurnija kada se skriva u odori laži.

18.

Istina se vešto skriva, i ona je daleko od našeg života. Uzaludno tragano za korenima njenim. Kad je otkrijemo. To više nismo mi , i to opet nije istina.

19.

Istina je kao voda, ona uvek nađe neki svoj put za koji i ne znamo da postoji.

20

Analize uslede posle svake promašenosti i gubitka. Sve što se na takav način sazna deo je improvizacije, i ne odgovara istini o nama.

21.

Često nam istina radi o glavi a sumnja je spašava.

22.

Dezinformacija i lažna slika stvarnosti mogla je da prikrije pravo stanje stvari, ali nije mogla da istini trajno zapečati usta. Istina, kao i voda iscuri tamo gde se najmanje očekuje.

23.

Dodajući maštu istini, a istinu mašti, videli smo maštu iznad istine, i sve što je bilo tvorevina mašte, za nas je bilo istinitije.

24.

Ima li išta uvredljivije od istine koja nam pred spavanje, kad nam ogledalo neminovnosti pokazuje pravo lice, otkriva, i pri tom, iznosi naše nedostatke i anomalije kao jedine preostale vrline.

25.

Ideja o sveopštoj bezvrednosti, o strahoti istine, izrečene pri rođenju, proteže se preko aksioma nepromenljivog, do onog što se u jednom trenu može nazvati iznenađenjem.

26.

Kada se istina obdani, zanos utihne i ponese čoveka da se malo više približi sebi.

27.

Koliko god se mi trudili da zaklanjamo oči pred neminovnošću i istinom, sudbina zatvara svoje krugove, u njoj je sve kao na ruletu, a mi tu dođemo kao ona bezimena kuglica, koja će se u vrtešci zaustaviti na broju naše konačnosti.

28.

Kada bi sve istine nosile isto lice, nikada ne bi bilo različitosti među ljudima.

29.

Ko se lažima priklanja i odeva, na kraju će istini položiti goleme račune, koje neće moći ničim da podmiri.

30.

Kad sebe lažemo mi varamo čitav svet. Samo onaj ko se bude istinom hranio daleko će u životu dogurati. Od laži koristi imaju samo kukavičluk, nemoć i beda.

31.

Laž je bolest kojoj leka nema.

32.

Laž kad – tad posrne i pokaže svoje pravo lice.

33.

Laž služi čoveku kao hrana. Lepa je, sladunjiva i promenljiva. Sva njena lepota je opsenja, prekrivena velovima kolebanja i sumnjičavosti. Doduše, i to treba priznati da istina nije u službi čovekovoj, a laž skoro uvek jeste.

34.

Laž kojoj smo služili nas ustvari uči kako istinu da prepoznamo, a samo se zaborav uči od života.

35.

Laž voli da se šepuri i nikada joj pritvorstva dovoljno.

36.

Laž se mora bez prestanka kažnjavati svim oružjima istine, ona mora jednom dopuzati do naših nogu, moleći za oprostaj.

37.

Laž se nikada nije mogla kontrolisati. Ona je, kao napušteno pseto, tumarala od čoveka do čoveka, vrebala bačenu kosku, uzvraćala kevtanjem, koje je najavljevalo novu ubojitiju laž.

38.

Lažne priče su kao i svaka laž, kratkog veka.

39.

Naša znanja su mala, kao što su u trajanju sve naše istine beznačajne. Nijedna naša istina nema samo jedno lice.

40.

Najteže nam pada suočenje sa istinom.

41.

Možda se onostranog bojimo više od bilo čega, ali ga stalno prizivamo da nam rezreši i najbanalnije dileme. Samo da nam se u potpunosti ne otkrije istina o nama, jer bi bila poražavajuća.

42.

Ništa nas više ne boli od činjenice kada govorimo istinu a optuže nas za laž.

43.

Na kraju istinu spasavamo lažima i postajemo deca podsmeha.

44.

Ne želimo mi da skrivamo istinu o sebi, već je ne znamo.

45.

Najstrašnije kod istine je to što je ponekad i otkrijemo.

46.

Ono što je tajno i sveto, daleko je od svake naše istine.

47.

Ona viša pravda o kojoj ništa ne znamo, zatvara stranicu istine, gde je naše ime zabeleženo, a ubrzo potom zauvek precrtano krvlju kojom smo označili svoja kretanja i puteve svoje. Ovaj trag, doduše, potvrđuje da nas je nekada bilo, i da nas nikada više biti neće.

48.

Ovo što sada sagledavamo kao istinu, sutra ćemo doživeti kao najveću laž.

48.

Oružje laži je raznovrsnije i moćnije, i zbog toga što ljudi laž slušaju, a istinu samo čuju.

50.

Ponekad sitne laži više koriste od velikih istina.

51.

Suočavanje sa istinom otvara drugačije poglede na našu javu.

52.

Samo prvi put ono što je rečeno – istina je

53.

Savest je onaj jezičak na tasu istine koji vaga ljudsko poštenje.

54.

Umesto da stalno opominje, stvarnost sve zaboravlja. Uljulkuje nas u opsenu trajanja i nedodira. I da nije ove neprestane borbe između istine i njene negacije, matematički gledano, naša stvarnost bi uvijek bila ravna nuli.

56.

Laž, kakva god bila ima duži vek od istine. Ona je bučna, odjekuje, njen eho se prenosi prostorom i vremenom, ljudi ga pažljivo slušaju i pamte. Istina je tiha, skoro nečujna. Njena snaga je u tišini. Možda i u zadovoljstvu kojim se prihranjuje. Ali to nije dovoljno da traje i da se dugo pamti. Istina je jedna a laž se umnožava i širi. Njeni pipci love sve oko sebe. U njene nevidljive mreže svi upadaju. Ona se bestidno nudi svakome, a kada je nešto na izvolte i nema cenu, čoveku postaje bliže i prihvatljivije. Jer istina je skupa i uvek se nečim i na neki način mora platiti. Nekad i životom. Laž se uvuče pod kožu i glođe iznutra, uporno i lagano. Ona je parazit koji živi od žrtve koju zaposeda i prisvaja. Ona opstajava u mnoštvu. Istina živi sama i izolovana.

57.

Ko se lažima i obmanama hrani zauvek će ostati gladan istine.

58.

Laž se uvek obije o glavu. Pa i ona nepromišljena, izrečena šale radi, ili ko zna zbog čega.

59.

Istina zna da bude surova u prvom trenutku njenog poimanja. Kasnije više ne boli, i uvodi u lagodnost i spokojstvo o čemu god da se radilo. Laž, naprotiv prija i onome ko je izgovara a i onome kome je upućena, jer ona jeste prilagodljiva, ali kada do otrežnjenja dođe, onda usledi mučnina, neretko krvoliptanje i porođajne muke sa nesagledivo teškim posledicama.

MLADOST - STAROST

1.

Mladost nije nikakva garancija za očuvanje mira i spontanosti. Ponajmanje je zaštitnik od premora koji dušu opseđa.

2.

Mladost nudi prednosti neobaveznog dešavanja i u njoj se krije lepota o kojoj se govori tek kada mladost mine.

3.

Mladost nas je branila od zavisti i surovosti sveta u kojem se živelo. Lepotom se hranila i lepota je čuvala. Lepota koja se daruje onima kojima će sve drugo biti ubrzo oduzeto.

4.

Mlado telo radi sve ono što mu razum zabranjuje.

5.

Dobro je kada mladi pokažu makar malo poštovanja prema starijim ljudima.

6.

Dok mladosti ima, sve se podređuje ludosti koja jeste njen verni sluga i pratilac.

7.

Kada si mlad čini ti se da zvezde možeš da dohvatiš rukom. U starosti ni štap ne možeš sam da dohvatiš.

8.

Nema veće i čistije energije od one koja se hrani mladošću i koju ista ta mladost hrani.

9.

Sreća je stalni pratilac mladosti, ali mi to u mladosti ne znamo i ne umemo da cenimo.

10.

Samo oči mladih i zaljubljenih vide nevidljivo, pogledi blude negde u daljinu, kao da vide svet koji ne postoji a opet se hrani čežnjom i setom, i verovanjem da će se snovi ostvariti.

11.

Samo u sadejstvu mladosti i energije koja je hrani, može se tragati za korenima ili pramsajima sreće.

12.

U mladosti zvezde lepše sijaju.

13.

U mladosti trčiš za godinama, kad zrelo doba dođe, uzaludno od njih bežiš.

14.

U mladosti misao zna da bude zadovoljstvo, mada retko: ali zadovoljstvo nikada neće biti misao.

15.

U očima naše mladosti uvek neka druga pitanja obolevaju od radoznalosti, a trebalo bi da nas zabrinjava i muči samo jedno: kakva li će biti prošlost naše budućnosti.

16.

Starost je cilj koji bi tako rado izbegli, ali suviše smo velike kukavice da to zaista ostvarimo.

17.

Starost je tako odvratna. Nema u njoj nimalo dostojanstva.

18.

Starost nikoga neće mimoići. Njene čeljusti za milost ne znaju.

19.

Samo starost donosi veći teret od kajanja.

20.

Samo starost može da zastane i sanja o nečemu što se još uvek želi. Mladost nema strpljenja, ona želju uguši, jer odmah potrči i to željeno uzme.

21.

Sve ima budućnost pred sobom, samo je starost nema.

22.

U starosti postoji samo juče i danas. Juče se zaboravlja, a danas živi i pamti, dok i danas ne postane juče.

PROŠLOST, SADAŠNJOST, BUDUĆNOST...

1.

Prošlost nikada ne nagoveštava sve prilike budućnosti.

2.

Prošlost uvek traži tumačenja i opravdanja za sve što se njoj dogodilo a najčešće se ne dobija ni jedno ni drugo.

3.

Prošlosti je ponuđeno da setno zamišlja budućnost u koju nikada neće zakoračiti. Samo je sadašnjost rođena sa ciljem da je nema, a da pritom spaja i opisuje i jednu i drugu.

4.

Budućnost ne otpočinje gledanjem u šolju i bacanjem karata. Ona se tu završava.

5.

Dah sadašnjosti je kužan i zato budućnost ne voli da se osvrće. Za budućnost je sadašnjost daleka prošlost.

6.

Zašto se stalno okrećemo prošlosti? U prošlost se niko nije vratio i tamo ni za koga nema pribežišta! Odgovor je u neku ruku jednostavniji od pitanja. Verovatno zato što se lakše vezujemo za nešto što znamo da je postojalo, u čemu smo i samo sudelovali i bili učesnici, nego za nešto što tek treba da se dogodi.

Iz prošlosti se ne može vratiti ono što smo u njoj izgubili, niti se može dosegnuti u budućnosti ono što je postalo sadašnjost.

7.

Iz prošlosti se ništa ne vraća. Nikome se od preživljenog ništa ponovo ne događa.

8.

Kad budemo odlazili u svetlost neke daleke budućnosti, osvrnimo se na tren za sobom, tek toliko da vidimo ko je zauvek ostao da čami na rubovima naših mrtvih uspomena.

9.

Nema opakijeg progonitelja od naše prošlosti.

10.

Našu sudbinu ne određuje prošlost nego budućnost.

11.

Narod bez prošlosti nema dug prema istoriji.

12.

Ne postoji veća prevara od privida sadašnjosti. I od onoga što ona nudi.

13.

Padaju maske. Nema dodira nežnosti i željene pažnje. Gade nam se osmesi koji otkrivaju krezave zube. Preziremo oči koje vide samo na daljinu i koje gledaju u budućnost.

14.

Svaka naša priča je poput šestra. Jednim krakom u prošlosti a drugim u budućnosti.

Sadašnjost uvek zagoni u prostor omeđen kružnicom.

15.

Uvek kao najvažniju vest dobijamo ono što je prošlo, što je bajato, čega više nema.

16.

Toliko smo sanjali i bili deo proživljene prošlosti i uvek smo, bezuspešno pokušavali da ispravimo neku od mnogobrojnih naših odluka, zbog kojih smo, eto, i u snovima nosili grižu savest i kajanje.

17.

To što nam se čini da nas ima u sadašnjosti je velika iluzija, jer se stvarnost u kojoj nas je donekle bilo pretočila u ambiciju, koja se zagubila u jednom virtuelnom kruženju gde su granice vremena pomerene napred i nazad, da bi u trenu ista ta sadašnjost kao odrednica sudbonosnih zbivanja zauvek bila izbrisana.

18.

Uzaludno je i vraćanje prošlosti kao polazištu, gde bi se mogli menjati tokovi minulih grešaka, i gde bi se na osnovu nepouzdanih pretpostavki moglo odrediti naše drugačije kretanje. Takođe je besmisleno usmeravati sudbinu, ili zamišljati nekakav simulativni put kojim se moglo ići, i koji nije vodio do sveopšteg ambisa.

19.

Tužno je kada shvatimo da je budućnost o kojoj smo toliko uporno i dugo sanjali završila u prošlosti.

20.

Svi hrlimo ka budućnosti, i taman kad pomislimo da smo tamo stigli, nje nema.

21.

Prošlost je zatvorena grobnica mnogobrojnih ličnih uspomena. Sadašnjost i dalje ostaje otvoren grob u koji upadamo na ovaj ili onaj način. Ili nas neko u ambis nepovrata gurne, ili nošeni inercijom sami upadamo.

VREME

1.

Vreme je mudrije od čoveka i, opet, čovek je mudar onoliko koliko može da se snađe u vremenu.

2.

Vreme je spona a život je razdvajanje.

3.

Vreme se troši kao i novac i nikada ga u novčanicima naših života nema dovoljno.

4.

Vreme ne može uništiti ono što smo mi već uništili.

5.

Vreme bi nam pogodovalo i bilo od koristi jedino ako se ne bi kružno kretalo, jer nema čoveka koji je u ogledalu prolaznosti sagledao istinsku lepotu trajanja i nezaboravno izвориšte radosti.

6.

Vreme briše tragove koje nam uspomene ostavljaju.

7.

Vreme nije prepreka u komunikaciji ljudi koji se nesrećom hrane.

8.

Vreme je naš jedini sudija.

9.

Vreme je stalo. Mi prolazimo.

10.

Vreme svima postavlja iste zamke. Godine brzo prolaze, a mi verujemo da starimo polako.

11.

Vremena su trula i mi ih hranimo. Tama je naš veo i naša istina. Još je razgonimo bićem prolaznosti. Nema tu razlike, sve su čežnje iste.

12.

Vučemo se kao sužanji, od utvare do utvare, i tako vremenu lomimo zube. Večnost tada u nama umire u nekoliko dana.

13.

Verujemo kako i mi valjda imamo prava da raspolažemo snagom svog tela, a vreme prepuštamo mašti, ili usputnim promenama.

14.

Bićemo raskomadani ovako ili onako. Sekira koja cepa telo sagrađena je od vremena. A vreme nema drugog cilja osim da nas troši i da prolazi.

15.

Dobro kažu da dani ne prolaze uzalud, ali dođe dan kada se ne možemo prepoznati u ogledalu. Senke se uvlače i kriju u borama oko očiju, na čelu i licu, bivaju najpouzdaniji znak prolaznosti i protoka vremena, ali mi i dalje vjerujemo da nas samo opsedaju senke, ali ne i godine.

16.

Za povlačenje i beg svako vreme je podesno. I to je tragedija onih koji beže. Oni nikada neće uspeti da neizvesnost sagledaju do kraja, ili makar osete njenu neprikosnovenu draž.

17.

Za gozbu vremena uvek je neophodna sveža krv. Otuda toliko pokolji i strašne pohare.

18.

Zaista je besmisleno da vreme kao sinonim prolaznosti tako suvereno vlada večnošću.

Zapravo ova svirepa igra, zametnuta ko zna kada i gde, između čoveka i vremena, samo je projekcija besprizorne slike jedne po svemu otužne udobnosti, čije smo temelje podizali na stratištima i zgarištima bivše i nikad dosanjane lepote.

19.

Iza svega postojećeg krije se tajna, koja istovremeno poriče i upotpunjuje simultano vreme, odeljeno od stvarnog vremena.

20.

Kako vreme prolazi, sećanja se gomilaju i uobličuju, rugajući se zaboravu.

21.

Melanholične oaze uspomena davno su pale u zaborav. Koliko je vremena moralo prohujati, koliko godina u sporom promicanju minuta, da bi se oslobodilo prikrivene oholosti, lažnih ushićenja, prenatrženih ekstaza, prekomernih pokora, demonske fantazije, uzvišene samoće, otkrovenja i imaginarnih slika, stradanja i beskorisne utehe posle svega.

22.

Možda je tačna pretpostavka da nas vreme vuče po nevidljivoj sudbinskoj niti snagom vlastite inercije, ali vreme kao takvo mi smo osmislili i sa nama ono izumire. Simbioza čoveka i vremena je neraskidiva. Vreme i čovek umiru u istom trenu. Otuda se i u smrti ne razdvajaju.

23.

Mi i dalje drugujemo sa vlastitom glupošću, uvereni da je vreme apstraktna tvorevina, stvorena u bezimenoj čovekovojoj dokolici.

24.

Moć da se odvojimo od ovozemaljskog principa nedorečenosti, da zaustavimo neuhvatljivi protok vremena u venama i vlastitom kolanju krvi, činili su nas mladim i lepim, koliko to jeste bila svaka prikaza rođena u snovima. Takva skoro nepojamna događanja izvan razumskih odrednica, mimo svega poznatog i očekivanog, kasnije bi utočište nalazila u pričama i bajkama onih koji su pamtili ovu iluziju kao nešto bitno u životu, nešto što nikada nije smelo utonuti u zaborav.

25.

Moderno vreme je živelo od krajnje uprošćenih, naoko savremenih, dakle modernih priča. A to jednoličje praznjikavih ideja je strašno zamaralo ljude. Trošilo im je snagu. Gasilo maštu. Trebalo

je nešto uraditi za spas čovekove duše, za oživljavanje iskonskih lepota. Ipak, moć opsene je ostavila neizbrisive tragove i spasa za lepotu nije bilo.

26.

Nema vremena koje neće doći, i nema dugova koje nećemo platiti.

27.

Nema za nas izlaza kada se zaljube vreme i sudbina.

28.

Neka je proketo svako vreme koje je preskočilo i zaboravilo na proleće i leto.

29.

Od juče do danas čitav vek protutnji.

30.

Objedinimo znanje koje sadrži sve prostore, i koje sačinjava sva vremena, jer: u jednom istom trenutku dve zvezde neće napustiti nebo.

31.

Otvarajući napokon dveri beskonačnih evolucionih krivulja, stavljajući konačno tačku na vreme kao potvrdu svekolikog bitisanja, ulazeći u prostor rezervisan za smrt života, nesebično darujemo svemoć materiji, budući da smo zaigrali kolo pomame na polju jedne linearne ravni, umrtvljene do nepomičnosti, koja od postanja ispunjava prostor, smešten iznad i izvan horizonta našeg osakaćenog nadanja.

32.

Postoji vreme koje teče i vreme koje se ne pomera. Ima dana kada se zaboravlja i dana kada se pamti. Postoje momenti koji se pretoče u večnost, i oni drugi koji nas okuju zaboravom.

33.

Ponekad unutrašnje biće sazri pre vremena, i to sazrevanje ne uspeva da isprati uobičajeni redosled tekućih događaja.

34.

Razum gubi bitku kad god se prava osećanja jave. A prava su ona kojima ne možemo meru odrediti, ne u vremenu i trajanju, niti u snazi kojom će nas na kraju učiniti u najmanju ruku podanicima.

35.

Svi smo, u stvari, robovi vremena. Naše male lokalne drame oslobođene su tereta forme u dimenziji koja ne liči na stvarnost što smo je godinama priželjkivali.

36.

Svakojako vreme se prosipa kroz radoznale časovnike, ali samo jedno radi o našoj glavi.

37.

Sva naša vremena su jedno te isto vreme.

38.

Samo iz perspektive nedodira i nepomaka uspevamo da se poslednji put osvrnemo na vreme koje je minulo, vreme koje nam je davalo kakav takav smisao životu, koje je na sreću odavno oteklo u ponornice uspomena, u tamnike sećanja, u vilajetne mrčaje beznačajnih vojevanja, na poprišta bitaka koje su hranile izgubljene ratove, dakle, vreme u kojem je tinjalo uverenje da budućnost ima perspektivu obnavljanja, i da neće ostati večito u nedodiru.

39.

Sve što smo ikada poželeli, čekalo nas je u vremenu budućem.

40.

Sve što je rečeno u ovom zbegu samoće, ubeleženo je na traci, koja pamti vreme. Sve se moglo izgovoriti i drugačijim redom. Početi sa kraja i ići ka početku.

41.

Samo su životinje i deca bića bez vremena.

42.

Tamo gde vreme ne postoji kao mera prolaznosti, večnost začela klicu beskrajnog trajanja.

43.

Upostavili smo sa vremenom odnos ispovedanja; obraćamo mu se molitvama i prenemaganjem, kao živom stvoru, kao materijalizovanoj pokretačkoj sili, da bi se na kraju naše jadikovke pretočile u jedno patetično versko preobraćanje.

44.

Uzimamo samo ono što je i bilo ostavljeno da se uzme, da bi nas ta stvarčica jednom, ko zna kada i zašto, možda u čistoj dokolici, podsetila na vreme koje jeste prošlo, ali i na ono što je bilo u njemu i što se ne bi trebalo zaboraviti.

45.

U večnosti vreme kao mera trajanja ne postoji. Ono je čovekov očajnički izum. Shvatajući užas prolaznosti čovek je vreme postavio ispred sebe, štit da mu bude, a ono mu je samo o glavi radilo.

46.

Svako raspolaže sa svojim vremenom i zatvara se u svoje lične mimikrije.

VEČNOST

1.

Večnost je u suštini jedan romantični gad, čije srce nikada nismo uspjeli da umilostivimo.

2.

Večnost bez mudrosti bila bi paklena osuda svakom bitisanju.

3.

Večnost još nije popunjena. Ona se održava i hrani slepilom istorije.

4.

Borimo se za bolje sutra. I ta borba traje vekovima.

5.

Energije lakše osvajaju prostranstva i ne robuju zakonima prolaznosti. Energije su večne.

6.

I trenuci su deo večnosti.

7.

Iluzija da smo se domogli praga večnosti, da smo tako blizu, samo da zakoračimo, još bolnije odaje našu nemoć.

8.

Zaborav je najstarije dete večnosti.

9.

Kontrasti su temelji večnosti.

10.

Nema krojača koji može odrediti i uzeti meru večnosti.

11.

Neznanje je veliko kao kuća večnosti.

12

Ovo je vreme bezdušnog čekanja. Bezmalobro smo zatočeni oklopom večnosti. Kao skrušena strašila u ruhu bezumnika, tumaramo svetom nedodira. Kome čežnjivu reč da kažemo, kome da se ispovedimo? Naš greh je samoća i ćutanje. Toliko smo puta zaspali u hodu. I takav san nas je je primicao večnosti.

Samo nas je vreme i dalje mimoilazilo kao oblak pticu.

13.

Trenutak je vredniji od trajanja, jer sve što je u njemu, to je zauvek.

14.

U tišini koju nam je ostavljena u amanet, posejano je seme svakog trajanja, pa i večnosti same.

15.

Ušli smo na mala vrata večnosti. Hrabro i bez premissljanja. A ko tamo uđe povratka mu nema.

16.

U mermeru katkad naše ime blesne. Kamen sve upija, to je tajna smrti. I tajna večnosti koju smrt porađa.

17.

Često se pitamu zar su imena koja nosimo toliko važna da moraju da nas prate do večnosti? Ime koje nosimo kao utisnti žig i znak prepoznavanja, u stvarnosti nas odmerava i prati sa odstojanja, kako bi makar donekle ostalo čisto i bez prljavštine kojom ga povremeno zasipamo.

18.

Što je bilo jednom ostaje zauvek.

REČI

1.

Reči su sluge koje ohrabruju teskobu, i hrane bol, koji bi po svaku cenu hteo da našu dušu odvoji od naše samoće.

2.

Reči su izmišljene da bi opisivale bol i tugu; za sreću ih je tako malo ostalo.

3.

Reči ne mogu opisati tugu, niti tumačiti čovekove odluke i ne mogu objasniti strepnju i stradanje koje je dovelo do nečije propasti.

4.

Reči uvek sve pokvare. One, bilo potrebe ili ne bilo, tumače neobjašnjivo.

5.

Reč i slika su ostali bez budućnosti, i što je još tragičnije i bez sadašnjosti, oni su odavno deo duboke i daleke prošlosti.

6.

Reči nisu nikada bile od koristi nečemu što se nije moglo razumeti.

7.

Reči su vanbračna deca ljudskog srca.

8.

Reči nas ne slušaju, niti mi slušamo šta nam reči govore, a opet rečima se koristimo u izobilju.

9.

Reči su kao i život, stalno se iz ništavila obnavljaju.

10.

Reči su smerne slugе i ništa više. Kad se domognu mesta koje im pripada, reči tamo zauvek ostaju.

11.

Reči se koriste tamo gde uglavnom ništa više nije potrebno.

12.

Izgovorene reči se jednostavno gube. Nestaju bez traga. Napisano je već nešto drugo. Trag u vremenu. Dokaz da nas je bilo i da nas ima i sada.

13.

Kada se pokida ona poslednja nit koja je znanje držala na odstojanju, dolazi do neočekivane simbioze zaumlja i snage, mudrosti i bezumlja, i tada je teško razlučiti, gde znanje nestaje i gde se moć obnavlja. Kao ljušture bez sadržaja nakon svega ostaju prazne reči i ništa više.

14.

Kad mu reči umru i pesnik sa njima umire.

15.

Korisno je kada se suzdržavamo od preterane najezde čulnosti, kojoj smo do verno služili. Trebalo bi da čutimo kad je neophodno i da reči ne bacamo u vetar, jer reči su zlato, samo ih treba spojiti u lanac trajnog zadovoljstva.

16.

Ko može razumeti krik koji ne čuje i reči što od sete venu u zametku.

17.

Nestajemo u tmini za koju nemamo svetiljku. I pijemo puste reči koje žeđ ne gase.

18.

Nekada reči ničemu ne služe i samo znaju da nas uvale u probleme.

19.

Nekad je govor spona, a najčešće je stav iščekivanja u odnosu prema totalitetu, ili onome što sledi.

20.

Sablasti nas posećuju danonoćno, prvo u snovima, a potom i na javi. Čutimo jer one ne vole reči, a mi se pitamo: da li ove sablasti, koje tako jasno vidimo, nas vide kao još jednu sablast.

21.

Svaka nova reč je rođena iz utrobe stare, iste takve reči.

22.

Stvarnost se rečima nikada ne može opisati.

23.

To što mi verujemo da je reč živa, samo potvrđuje pogrešnu predstavu u pristupu tumačenja jedne jedine stvarnosti.

24.

U magnovenju začete, prepuštene stihiji i slučaju, ne vodeći brigu o njima dok rastu, i dok se umnožavaju same od sebe, ljudi nisu prmetili da reči u stvari preziru svoga stvoritelja.

25.

Zbunjuje nas ono što se nije moglo izgovoriti. Začeto na jeziku i taman da se kaže.

26.

Zaljubljenima najveću prepreku predstavljaju baš reči. One se uvek ispreče između emocije i doživljaja. Ali, ne kao znak jednakosti i zbližavanja. Ma koliko se trudili da njihovom pomoću ulepšamo zbilju, one će biti svesrdni pomagači da emocija kojoj smo verovali na kraju bude ugašena.

27.

Nema te reči koja može glad utoliti.

PRIČA

1.

Priča je važnij od onog koji je pripoveda. Pripovedač na kraju uvek prvi tone u zaborav i pre priče koju je darivao slušaocima.

2.

Priča o nama se račva poput zmijskog jezika na dve strane. Potekla iz istog korena, jednim krakom vuče okrilju smrti i zaboravu a drugim vija ka životu.

3.

Priče se uvek dešavaju u prošlim vremenima, da bi jednom, ako se ukaže prilika, možda bile ispričane u nekom budućem.

4.

Priče koje se događaju u snu uvek boluju od praznine i nedorečenosti. Tu se ništa ne može izmeniti.

5.

Beskraj je utkan u cilj svake igre i svake priče. Ako nam se tako nešto jednom dogodi u realnosti, takav će nam život biti. Beskrajan.

6.

Za onoga ko nije video rađanje nove zvezde, priča o tom događaju nema smisla, ma koliko bila jasna i upečatljiva upornost i namera pripovedačeva. Ono što nismo videli svojim očima, i čemu nismo prisustvovali, nas, nažalost, ne dodiruje.

7.

Zanimljive su samo one priče koje nikada nisu ispričane do kraja.

8

Kada neko stalno priča o istom, nekako vremenom prestanemo da obraćamo pažnju na tu priču.

9.

Ko uostalom veruje priči koja se na snovima temelji. Takve se priče čuvaju za sebe i kriju. One su lična prćija i ostavština.

10.

Kako god, pričama iz snova se ne može verovati.

11.

Malo je onih koji imaju strpljenja da slušaju priče o tome šta našu dušu razara i truje.

12.

Najtužnije je, ipak, kada pristignu godine, a onda počinje priča o mirenju sa stvarnošću.

13.

Najzanimljivije su one beskrajne priče, kojima ne možemo naslutiti početak, a ni predvideti kraj. One žive duže od aktera koji se hrane njima, i traju dok postoji želja da ih neko čuje.

14.

Ne postoji priča koja se može ispričati do kraja. Pripovest bez kraja ima šansu da se stalno vraća počecima, nudeći bezbroj mogućnosti svima koji su u tu priču upleteni, gde se sve samo nastavlja kao u jednoj beskrajnoj šahovskoj partiji koja uvek završava remijem, dok igrači, u žaru borbe i nadmetanja, previđaju ovu mogućnost i nastavljaju besmisleni igru.

15.

Neka pitanja večito ostaju bez odgovora, i da neke priče nikada nisu završene.

16.

Neke priče imaju otrovno dejstvo kada ih čujemo. Kao gljive ludare kada ih pojedemo u neznanju, misleći da to one nisu.

17.

Nedorečene priče nekako uvek izazivaju mučninu i brzo utanjaju u zaborav.

18.

Ne postoji zanimljivija priča od one koja nema kraj a još je intrigantnija ona koja ih ima bezbroj.

19.

Nije važan za priču onaj koji je iznosi, već onaj ko je sluša i kome je nemenjena.

20.

Pamtimo ružne krajeve nama dragih priča, sve ostalo utone u tamu prolaznosti. Tamu koja i nas raširenih ruku čeka.

21.

Prave priče uvek imaju neočekivan kraj.

22.

Postoje priče bez kraja i početka, njihov sadržaj je čas bez glave, čas bez udova, ali iako okrnjene, kao celina one traju mnogo duže od priča zaokruženih okvirom punoće i savršenosti. Nekako su istrgnute iz očekivane savršenosti i celine, samosvojne i svoje glave, bez prave su suštine i samobitnosti, osakaćene vlastitim sadržajima a opet dovoljne sebi. I Za divno čudo: traju.

23.

Svaka priča opisuje uvek prošlo i najavljuje buduće. U sadašnjosti za nju mesta nema.

24.

Postoje priče koje se kao končane niti namotavaju u klupko prolaznosti, i služe za tkanje ćilima šaranog vedrim rečima, onog kojim će se pokrivati vreme, kako bi se i vreme i priča sačuvali od zaborava.

25.

Sve je zaveštano i u amanet osatavljeno za priču kojoj se u budućnosti verovati neće.

26.

Svaka priča ima svoju prisojnu i osojnu stranu, svoje svetlo i tamno lice, svoju istinu i onu drugu često neobjašnjivu stranu, koje se povremeno držimo kao jedine moguće. Znaju tako i samo tada pretpostavke i slutnje da nadvladaju ogoljenu realnost. I mi se tako nađemo zatočeni u virovima nemogućeg, a tako prisutnog.

27.

Tmurno nebo svaku priču ispuni setom.

28.

Teskoba se praznom pričom ne može ispuniti.

29.

Čemu priča koja kraja nema.

30.

Čitalac mora da uđe u priču da bi poverovao u njen sadržaj, i da je povremeno oblikuje kako to sam želi, bez pretencioznih sugestija naratora, ili bilo koga sa strane.

31.

Svaka priča koja se života tiče ima jedan glavni tok, i hiljadu pritoka i rukavaca.

MISLI

1.

Misao je nepostojana kao treptaj oka. Bude i očas mine.

2.

Zapisana misao je večiti zatočenik papira.

3.

Kad bi ostajali otisci misli, ova planeta bi bila jedna neponovljiva rezbarija.

4.

Ko jasno vidi nema potrebe da misli. Misao je zato lepša od slike koju nam nudi ogledalo. Ogledalima ne treba nikada verovati. Treba da pamtimo sliku koja je plenila naša ostala čula, a ogledala nam to zadovoljstvo ne pružaju.

5.

Kao što to uvek ptice na kraju urade, odletele u nebo, koje je oduvek bilo grobnica ptica, tako je i sa mislima. Glava je grobnica misli.

6.

Ništa se brže od misli ne obnavlja i ništa tako brzo ne nestaje i umire.

7.

Samo misao da ne postane zaboravna, dok nje ima verujemo da i nama ima leka.

8. Što je izgovorena misao kraća, to duže odjekuje.

9.

Svako ima pravo da sebe nađe u onome što je nekada mislio, ili što sada misli da jeste. Iz misaonog čina kao osnove polazi svako stvaralaštvo.

10.

Kada misli lutaju i kada ih ne možemo pratiti i kontrolisati i mi se zagubimo.

MAŠTA, MUDROST, PAMET, ZNANJE...

1.

Mašta će ionako prva umreti od malokrvnosti, kao neka vrsta zaboravljene onanije.

2.

Gde mudrost zataji, glupost priskoči da je objašnjava.

3.

Do mudrosti se ne dolazi samo učenjem i sticanjem znanja. Do nje se stiže predanošću i poslušnošću i ponajviše osećajem za težinu tuđih strepnji i nedoumica.

4.

Iz očaja se ne rađa mudrost.

5.

Koliko god godina imali, magija nepoznatog mami i hrani našu maštu.

6.

Mudrost se pojavi onda kada nam više ničemu ne služi.

7.

Mudar je onaj koji i budalu sluša sa pažnjom.

8.

Mudrost prati usamljenost a glupost je u svakoj situaciji kičma sistema na kojem se temelji opstanak ove civilizacije.

9.

Nema goreg otrova od onog koji zatruje pamet.

10.

Nema tuplje stvari od pameti, niti dužeg oštrenja.

11.

Napadu mašte i razuma sve može odoleti, osim istine.

12.

Najtužnije je kada osobu do koje nam je stalo iscrpimo najpre u svojoj mašti.

13.

Pamet je uvek u zaostatku za istinom, kaska kao magare, mamljeno hranom, koju nikada neće dobiti.

14.

Ponekad pomislimo kako se nikada nismo pomerili sa osvojenog mesta, kako nismo zakoračili izvan prostora mašte. Mozda nas je u svemu zaveo trenutak lažnog spokoja.

Uostalom, šta god radili nikada nećemo u potpunosti iskoračiti iz vlastitih snova i sanjarija.

15.

U odgovore koje nam mašta daje nikada se ne možemo pouzdati. Mada će izmaštano uvek biti lepše od onoga što javu nije ni okrznilo.

16.

Što god da uradimo, stvarnost će se podsmevati siromaštvu i nedostatku naše mašte.

UMETNOST

1.

Umetnost donekle uspostavlja ravnotežu neophodnu i nužnu, da ružno u čoveku ne nadvlada ono što je lepo izvan njega.

2.

Umetnost treba da tumači onaj koji je stvara, mada je za umetnost mnogo zahvalnije da je tumači delo kroz koje se iskazuje.

3.

Umetnost je ionako posed ljudi koje nikada nećemo upoznati.

4.

Istinski umetnik nikada ne završava svoje delo. Bio bi to nepošten odnos prema umetnosti i prema sebi, zato ostavlja mogućnost promene silama koje će se jednom nanovo i potpuno ujediniti, da bi pokrenule pritajenu i nepoznatu energiju u samoj umetnosti.

5.

Umetnik je u svom pozivu uvek lovac na nevidljivo.

6.

Dođe trenutak kada shvatimo da je umetnost svemoguća i večna.

7.

Ma koliko umetnik bio samostalan i samosvojan, sličnosti se ne mogu izbeći.

8.

Svako umetničko delo predstavlja anticipaciju budućeg vremena, nastoji da opravda i dokaže svrhu vlastitog postojanja, gde se sadašnjost potire zbog očite lične projekcije.

9.

Nova, takozvana savremena umetnost je umetnost trenutka a ne trajanja. Ona se ne stvara da bi bila upamćena. Uostalom ona i ne priznaje stvaralački čin kao proces nastajanja nove duhovne kreacije, ili, nedaj Bože ličnog sazrevanja. Otuda nova umetnost zaborava nastoji da je ima, ali da ne živi. Ona se rađa mrtva. Zato nema prenosnih uticaja, dilema, neverica, nadahnuća nekim budućim generacijama.

U visokim i izgubljenim sferama lepog, u duhovnim horizontima onostranog, čile sećanja na vremena gde je umetnost imala ulogi filtera i prečišćivača svekolikih zagađenja koja su odvajkada pratili ljudski rod.

ŽENA -MUŠKARAC

1.

Žena je vernija ogledalu nego muškarcu, hteli to da priznamo ili ne.

2.

Žena ima bezbroj imena i svako još više odgovara od onoga koje nosi i na koje se odaziva.

3.

Žena može gasiti večnu žeđ muškarca, ali je on nikada do kraja ne može ispiti. Ona je izvor koji traje, njeni sokovi su nepresušni.

4.

Žena uvek dobije ono što želi, a muškarac ono što mu se daje.

5.

Zaboravljamo godine, datume, imendane, prvu radost, dodir žene, i što je još čudnije: zaboravljamo neprijatelje.

6.

Za muškarca je na svakom početku žensko telo tvrđava, ma kako njen vlasnik izgledao krotko i bezazleno.

7.

Kako odoleti ženi koja osmehom žari i očima pali na svaki nagoveštaj muške strasti.

8.

Kod muškaraca je sve napolju, čak i bol; kod žene je sve sažeto unutra, nevidljivo i skupljeno do konačne esencije.

9.

Kad žena muškarcu krene da govori o prijateljstvu koje ih spaja, tu je ljubav definitivno umrla.

10.

Lepota ženskih očiju potiče odatle što ih stalno kupaju u suzama.

11.

Muškarcu telesno udovolji fantaziji, pa mu duhovno najčešće bude balast koga se treba kloniti.

12.

Muškarac ženu može prihvatiti ovako ili onako, ali nikada neće moći da je razume.

13.

Najveća od svih tajni jeste žena; to će nam reći, i to su govorili svi mudraci sveta. Žena je tajna nad tajnama, i kada god pomislimo da smo je odgonetnuo, mi smo tek tada vrata odškrinuli, a šta nas tamo čeka – to niko ne može znati. Zato se čuvajmo ženske milosti. Ništa ne boli kao ona. Volimo, ćutimo, ili govorimo. Dali bi sve što imamo za nešto što se nikada ne dobija. *Žena se može imati, ali je nikada ne možemo posedovati.* Ona je svačiji i ničiji posed. Magluština koja okiva brdo, a ne dodiruje ga. Privid što ga je čovek otrgao iz snova, da bi svoju javu onespokojio.

14.

Nema boljeg leka za telo i dušu muškarca, od ženske pažnje i ženskog dodira.

15.

Nije uobičajeno da vernost krase zbilje bilo koje žene.

16.

Najčešće sulude priče otvaraju brave ženskog srca, brave koje ni jedna normalnost ne može da odškrine.

Obožavali smo igru prevare i zavođenja. To je nas, obožavaoce ženske lepote, zaslepljene naježdom čulnosti dovelo do potpunog mentalnog slepila. A slepom, koji je jednom sagledao lepotu sveta, sve je sadržano u sećanju.

18.

Odluka žene je uvek poslednja i to znaju Don Žuani i svi oni koji su raskrstili sa iluzijom muške superiornosti.

Žena je gospodar, muškarac će uvek biti sluga.

19.

Patnja je drugo ime žene, ponekad to bude i prevrtljivost, i lukavstvo.

20.

Prva žena koja je u ogledalu prepoznala lepotu svoga tela, zauvek je izgubila želju da bude verna i odana. Shvatila je da je njena lepota varljiva, kao i ogledala što su, i da se prevarom i iluzijom lakše dolazi do cilja. Ogledala su definitivno porazila mušku superiornost, jer žena je mogla da sagleda vlastitu lepotu koju muškarac nije imao. I mogla je najednom da bude dovoljna samoj sebi. Time je žudnju muškarca učinila večnom. Kud će muškom rodu veća kazna od ove.

21.

Radoznalost svake žene uvek će biti moćnija od straha.

PUT

1.

Put od zanosa do potpunog razočarenja je neverovatno kratak.

2.

Put do konačnosti nije tako dug kako se to ponekad čini.

3.

Put do konačnosti se samo jednom prolazi i sa njega povratka nema.

4.

Putevi kojima se išlo na mnogobrojna hodočašća, uvek su se završavali ćorsokacima.

5.

Putevi miruju i ne pomeraju se, samo mi idemo i vraćamo se.

6.

Putevi ptica su nevidljivi i neuhvatljivi, kao što su putevi snova.

7.

Putovanje sobom traje duže od svih drugih putovanja.

8.

Putovanje u snu je neizvesnije od bilo kojeg na javi.

9.

Beskrajni put na kojem se nalazimo dok nas ima i dok smo živi, uvek vodi odavde do večnosti.

10.

Izuzev privida, ničeg drugog nema na putevima izbavljenja, koje je odredila opet neka viša sila, nad kojom kontrolu niko ne sprovodi, i sve je u njoj i oko nje u domenu puke slučajnosti.

11.

I tako, na kraju i na početku svakog puta, senka progoni onoga koji joj je podario obličje i bezdušnost, progoni ga upornije od najgorih progonitelja, dok se sama ne preobrazi u sečivo giljotine kojim će prerezati vrat, ili bar raspolutiti telo onome koji ju je sa ponosom pokazivao i svetom nosio.

12.

I nema dokaza da je ijedan od puteva kojim se išlo tragaocu išta dobro doneo. Samo nas je to lutalačko u nama mamilo da brže zakoračimo u vreme, kada će baš tog vremena pred nama biti sve manje, jer, na kraju svih staza i puteva, spremno čeka nevidljiva omča koju od rođenja umesto oreola nosimo, da bismo je, na kraju, kada nam njeno lebdeće stanje dosadi, okačili na najbližu granu i zanjihali telom, prkoseći sili zemljine teže, dočaravajući, i sebi i drugima, potpunu levitaciju, oponašajući najveći od svih spokoja: neumitni zagrljaj večnosti.

13.

Ko skrene sa pameti, svaki put mu je pravi!

14.

Kraj puta jeste početak, ali uvek za nekog drugoga.

15.

Koji god da put da odaberemo, put će u stvari odabrati nas, i kad mu dosadimo, jednostavno će nas ukloniti, da bi se hranio, kao što svi putevi čine, snagom beskrajnog traganja za smislom vlastitog određenja.

16.

Može se ići bilo kojim putem. Put nam zasigurno neće okrenuti leđa. Njemu je uvek svejedno da li mi idemo napred ili se vraćamo. Šta god uradili put će služiti svojoj svrsi.

17.

Mnogo je puteva kojim se stiže do cilja, ali mi uvek odaberemo jedan. I to najgori po nas. Odabir ne određujemo mi već slučaj.

18.

Mnogo češće zalutamo u svojoj glavi, nego na putu koji nam je sudbina namenila.

19.

Mnogo je izukrštanih puteva, a malo života da bi se njima išlo.

20.

Na kružnom putu smo od postanja. Neko se primakao mestu sa kojeg je krenuo, neko se zauvek izgubio na toj putanji tragalaštva.

21.

Najveća nevolja usledi kod onoga ko je zalutao u svojoj glavi, a ne na putu koji nam je sudbina namenila.

22.

Neizbežna su usmerenja gde nam drugi i mimo naše volje određuju pravila i slobode kretanja i naročito puteve po kojima ćemo ići.

23.

Nema puta na kojem se ne može zalutati, kakve god na njemu putokaze postavljali.

24.

Neke životne sredine najednom same od sebe postaju sudbinske odrednice i tu se završavaju svi tragački putevi.

25.

Nisu uvek putevi kojima negde dolazimo isti oni kojim se i vraćamo.

26.

Posle mnogih putovanja, kroz prostore neodređene do nemerljivosti, lakše se prepuštamo posrnuću.

27.

Pažljivom promatraču, ako mu se put ukaže kao nužnost, neće promaći zapažanje da se kreće prema onome što je bio pre samog postojanja. Pred tom spoznajom padaju reči i pojmovi, gubi se uverenje u postupnost, nestaju zakoni što nam ih vreme na svim putevima određuje.

28.

Povratna putovanje dugo traje, i ne meri se jedinicom vremena.

29.

Puštamo da nas nepoznat put vodi, verujući da je cilj svakog puta da namernika dovede tamo gde je bilo zacrtano da mora doći.

30.

Postoje i drugi putevi izvan ovih stradalničkih.

31.

Priča o putu bez putnika najizazovnija je od svih priča, ali je ta priča lišena suštine i čoveku nije znana. A, ako nekim čudom dođemo do spoznanja, takvom srećniku više nije do života, ili nema dovoljno hrabrosti da je bilo kome ispriča.

32.

Sve ima svoje značenje. Do istog se može stići različitim putevima, u tome je sazdana čarolija i smisao svakog kretanja.

33.

Radoznalost je temelj nauke i svega što pomera granice duhovnog i umnog sveta. I to je dovoljno opravdanje da se putevima radoznalosti krene, ponekad i bez prave pripreme i bez opreza ili prisustva makar malo mudre sumnjičavosti.

34.

Svako putovanje se jednom mora završiti.

35.

Tragaocu, ma ko to bio, mogu da se ukažu vizije, ali nikada one neće biti istinita slika puta kojim će se ići do cilja.

36.

U skladu sa delima koja činimo, i putevima koje ta dela slede, bez posrednika, stremeći pragmatičnim ciljevima, sve strepnje, sumnje i nadanja objašnjavamo logikom. A to nije pravi put do istine.

37.

Čarolija je u kretanju i neizvesnosti koja prati svaki naredni korak. Kretanje napred je istovremeno i vraćanje nazad, ka nedokučivosti spoznaje onoga što se ni na koji način ne može iskusiti, a stremljenje mu se na svim putevima.

DUŠA

1.

Duša ume da se ispreči i bude štit tamo gde razum zakaže.

2.

Duša je jedini dar od Boga.

3.

Duše uvek klone pre tela.

4.

Bol duše je najveći bol koji se može dosegnuti.

5.

Dok se hranjeno čežnjom telo podmlađuje, duša i dalje posrće, i tumara od uspomene do uspomene.

6.

Dobrota se kao redak lek deli u malim kapsulama. Dejstvo je ograničeno, kao i kod sreće, jer poznato je da se samo kristal i sreća brzo lome. A duša će se ionako ukaljati u začaranom krugu našeg večitog prenemaganja i plača nad sudbinom, koja nam nije bila ni majka ni maćeha.

7.

Kada duša odlazi, to čini sa radošću. Hrli u novi život u novu priču.

8.

Lanac života se smrću ne prekida. Duša ne umire. Ona samo uspostavlja ravnotežu između sveta koji je bio naš, i onog u kojem ćemo samo prah biti.

9.

Malo je onih koji imaju strpljenja da slušaju priče o tome šta našu dušu razara i truje.

10.

Možda treba čitati knjigu koju je duša ispisala. Sigurno je da takva knjiga negde postoji, ali se nije setio niko da je traži.

11.

Niko ne podnosi onoga iz čije duše krvari seta.

12.

Oči vide ono pred čime duša priznaje slepilo.

14.

Oboleloj duši leka nema ukoliko ne postoji želja za ozdravljenjem.

15.

Prazna duša se klanja i podanički puzi pred naletima vremena.

16.

Poruga zna da nahrani sujetu, ali ne ispunjava sitošću srce i dušu. Ponekad se neka teška i bezimena bolest duše ispreči na tom

putu naše nedosanjane nežnosti. Šta god da se na kraju dogodi, jedno moramo prihvatiti: pre svega zarazno je i neizbežno ovo mentalno posrtanje.

17.

Radost je retka ptica koja u našu dušu kao u kavez uleće, i tada je treba deliti sa drugima.

18.

Svako ko je opsednut samo jednom strašću, jednoga dana mora završiti na vešalima, ili u sanatorijumu za duševne bolesnike.

19.

Samo ako nam ne dodirne dušu, neće nas povrediti gadost ovoga sveta.

20.

Smisao postojanja duše jeste da ona želi da pobedi smrt.

21.

Telo može u zemlju, ali čovekovu dušu niko nije sahranio.

22.

Što god dobijemo snagom srca i krvi, plaćamo zavetom beskrajne duševne patnje.

BOL, BOLEST, PATNJA, STRAH...

1.

Ako pobediš strah, nisi pobedio svoje srce.

2.

Bolest, kakva god da je, donese bedu, ali ništa ne može da nas ubedljivije porazi od smrti. Pogotovo ako nam pre vremena oduzme one koje smo voleli.

3.

Beskrajne su mogućnosti umnožavanja jedne te iste patnje.

4.

Bolest je kliconoša patnje. Iz njenog semena rađa se bol, sa jasnim naličjem i nedodirljivim licem. Naličje bola je spoljna manifestacija, pristupačna oku posmatrača. Lice bola se skriva u nutрини i uvek je maskirano. Daleko od pogleda. Sakriveno tamo negde u ogromnim čovekovim prostranstvima.

5.

Boljka koja se naslućuje, ne može se lečiti.

6.

Živimo sa svojim strahovima kao što smo živeli sa svojim radostima. Jednu odoru koja nije bila od kostreti zamenili si drugom, onom koja nas je skrivala, ali drhtavica i studen ne napuštaju naše telo.

7.

Iza svakog velikog straha krije se neostvarena želja.

8.

Iskonska nužnost samouništenja leči bezumnike.

9.

Kada znamo oboljenje, mnogo će nam biti lakše da pronađemo i lek.

10.

Kakvo god seme da baci, nesrećnik će uvek požnjeti patnju.

11.

Lek svake patnje nalazi se u trajanju, treba samo sačekati i sve će proći.

12.

Lice bola je trodimenzionalno. Ono ima svoj opseg, širinu i dubinu. Čim pokaže svoje pravo lice, oboleli se najednom nađe na dvoseklom bridu, gde jedna strana sečiva vodi izlečenju a druga u smrt. Bol mimo naše volje odabira stranu kojoj će se prikloniti.

13.

Nažalost, kakvo god ime nosila, bolest nas skoro uvek lišava samopoštovanja.

14.

Ožiljak je grobnica rane i spomenik bolu. Epicentar strepnje i kućište straha. Veličanstveni trag patnje. Nepobitni dokaz. Uspomena koja nikada ne bleđi.

15.

Ono što nas je najviše bolelo prezdravljuje, zahvaljujući leku koji se izdvojio iz same bolesti.

16.

Ova planeta je sasvim iscrpljena i već uveliko posrće na svom kosmičkom putu. Mi smo njena bolest. Njena neprebolna rak rana. Jedini način da prezdravi jeste da nas uništi.

17.

Odeća patnje može biti skrojena kako mu god bilo drago, ali onaj ko je bude nosio, golotinju svoje nemoći njome skriti neće.

18.

Patnje se ne mogu meriti težinom, jačinom i trajanjem. One su oduvek prisutne a njihov intezitet ne zavisi od onoga ko nam je patnju udelio, već od onoga ko se sa patnjom mora nositi.

19.

Patnja ničije srce nije izlečila, ali vreme jeste.

20.

Progoni nas i zavarava utisak da je svaki bol neprolazan i jedini i svaka tuga rođena iz bola, beskrajna. Bol u svojoj mnogostrukosti označava nijanse življenja i smerni je dokaz uzvišenosti bezizlaza. Otuda svaki bol uključuje u sebe ceo svet dok je svakoj tuzi potreban čitav svemir.

21.

Strah je posledica onog nesvesnog u nama, što smo potisnuli u sferu nebitnih dešavanja.

22.

Samo samilost ima ponekad granice, i samo bol za njih ne haje.

23.

Seme preterane radoznalosti najčešće daje plodove patnje.

24.

Strah će nas naterati da aplaudiramo i kličemo u slavu onoga što se najviše mrzi.

25.

Strah je bio omotač čitave planete, a da bi to postao, morao je da se uvuče i zagospodari svačijim srcem. Najlakše se primao tamo gde je ostala poneka nit dobrote. U takvim uslovima, nekako je normalno bilo da za kajanje nema mesta.

26.

U čemu smo istrajniji: u nanošenju bola ili u veličanju radosti što bola nema.

SEĆANJE, USPOMENE...

1.

Sećanje je tkanje vanvremenskih trenutaka.

2.

Sećanje je nepostojano i ništa ne objašnjava niti ukazuje na naš budući put. Iz tame izlazimo da bi u tamu zauvek nestali. Gde je tu pravda koju očekujemo. Gde je sreća za kojom tragamo.

3.

Sećanje ima toliko mnogo skrovišta, i kad god pokušamo da ga oživimo, ono se negde zaturi.

4.

Blagosloveni zaboravom, ne možemo uživati u pramsajima sećanja.

5.

Iako uspomene blede, sećanje ne prolazi.

6.

Napokon, kad sve budemo razumeli, i za sve naše postupke našli opravdanje, ničega se više nećemo setiti.

7.

Nekada se zadovoljstva potpunije ostvaruju kroz sećanje.

8.

Suočavajući se sa unutrašnjim nesređenim bićem, sećanje se troši, slično gramofonskoj ploči.

9.

Svako oživljavanje sećanja na nas kakvi jednom jesmo bili, biva bolno.

10.

Svi smo opterećeni zaboravom i sećanjima. Sanjamo naglas i trpimo u tišini.

11.

Tamo gde tavore sećanja i uspomene, kakve god da su, nikada se ne treba vraćati.

12.

U sećanjima konačno otkrivamo srž dokolice, i njene verne pratilje praznine.

13.

Uspomene su mahom lepe, a sećanja neprijatna i ružna.

14.

U sećanjima nam ne preostaje ništa drugo do da analiziramo sve što nam se u prošlosti dogodilo. I što smo pohranili u riznicu sećanja i pamćenja. Taj trezor svega što jesmo bili, nikada nije do vrha popunjen. On se puni dok je u nama razuma i života.

15.

Uspomene nisu paučina da se mogu obrisati.

16.

Uspomene su kao žive rane, teško zaceljuju.

17.

Zaborav je moćniji od pamćenja, i tu leka nema.

SUDBINA

1.

Sudbina sama plete svoju mrežu i kada će neko u nju upasti ne zaviši od želje bilo kojeg pojedinca.

2.

Sudbina je nelojalna napast i nikada joj se ne može verovati.

3.

Sudbina je naša večita maćeha. Njoj je bar sve jasno. Nama i ono što jeste – nije.

4.

Ako se bilo šta uradi u smeru suprotnom od inercije koja rulju pokreće, takvo pomeranje iz centra biće tumačeno kao rušiteljski čin kontinuiteta, ili nasilna forma, kojoj se ne sme dopustiti da točkove naše sudbine usmerava na drugu stranu.

Usledilo bi okajavanje, hiljadama godina, taloženih grehova.

Pakao naše usamljenosti bi, možda, sasvim izašao na videlo i bio dostupan analizi i osudama. Možda bi se pokazala naša iskonska priroda rušitelja, a sa lica lažnih samarićana, spale maske prevrtljivosti.

Strah od istine je toliko moćan, zato i nema bojazni da će bilo šta u tom vrzinom kolu nepredvidljivosti biti ostvareno.

5.

Kažu, kako je za novi početak potreban stari optimizam.

Pokušaji da se iz ovog košmara izađe na neka sporedna vrata izgledaju smešni i besmisleni, koliko je to i činjenica da smo kom-pase naše sudbine prepustili olujnim vetrovima, koji hrane nepregledne pustinje u nama i oko nas.

6.

Na dlanovima leša prvo nestaju linije koje su bile rukopis sudbine.

7.

Odgovore za kojima tragamo ne daje niko do sudbina, a ona nije spremna da sa nama sarađuje.

8.

Prećicom se nikada ne stiže u bolje sutra. Preostaje nam zamorno putovanje životnim lavirintima čije je rebuse osmislila sudbina lično.

9.

Slučaj je ispred onoga što nazivamo sudbinom.

10.

Slika zaokruženosti i opštosti menjala se zavismo od sudbinskog tkanja na koje se nije moglo uticati ni na koji način.

11.

Tumači sudbine, takozvani proroci, najobičniji su prevaranti, koji od pamtiveka zaludežuju lakoverni svet.

12.

Sudbini, od kada je sveta i veka niko nije komandovao i naređivao.

ŽELJA

1.

Želje ne bi bile to što jesu kada bi se ostvarivale.

2.

Želje su bile izvan naše zbilje, izvan čula koja su opažala promene u našoj realnosti. Postajali smo sluge neostvarivih želja, zavisnici kojima nije bilo leka.

3.

Želje su izmakle našoj kontroli, i više nisu bile samo želje. Pretvarale su se u nešto bezimeno i surovo, što nas je vodilo propasti i gubitništvu.

4.

Želje su podarene smrtnicima da bi se slabosti istakle, i da bi se istinski patilo.

5.

Ako usana više nemamo, poljubac će ostati želja koja se ne ostvaruje.

6.

Vječnost i trajanje su lišeni posedničkog prisustva želja.

7.

Godinama neostvarena želja vremenom postaje slična veri.

8.

Dok jesmo u nečemu, i dok nas vežu iste stvari, navike i želje, nije nam na kraj pameti da zastanemo i osvrnemo se oko sebe.

9.

Zar se može učiniti više od ovoga što činimo. Odričemo se blagodeti koje život nudi zarad malo spokoja u duši. Zarad nade koja se hrani nevericom. Možda će nas otrezniti nešto čemu sada ne znamo ime. A do tada, nastavimo i dalje da budni sanjamo i želimo da nam se snovi ostvaruju.

10.

Kad je bio lep dan, sunčan i topao, želeli smo malo oblaka, kiše i hladovine, ili malo noćne tame, dakle, uvek nešto drugo što u tom času nije moglo biti ostvarivo.

11.

Kada su želje skromne i kada ih nema život je blizak savršenstvu.

12.

Nešto što se baškari u neostvarivom uvek će biti čovekova najveća potreba i želja.

13.

Nigde nema nadoknade za neostvarene želje.

14.

Najteže nam pada kada želje i mogućnosti ne mogu da se usaglase. Zato želje, dok ih ima, treba negovati kao cveće, one ne smeju da budu neskromne i megalomanske, njih treba prihranjivati dok ne narastu do ostvarivosti, ili će se otrgnuti od nas, i ostaviti nas da patimo što smo bili blizu cilja, a ovaj nam je za dlaku i zbog nepažnje izmakao.

15.

Na kraju je želja ugušila samu sebe, jer se istoršila u čekanju, i ako bi se na kraju i ostvarila nije imala snagu slasti i moć trajanja, ugasila se kao sveća koja živi samo dok gori.

16.

Ono što se želi, prvo kažu oči, sve ostalo služi kao ispomoć takvoj želji.

17.

Ne veruj onima koji samo vide ono što žele.

18.

Sve što smo imali i hteli, nisu htele naše želje.

19.

Tek kada se sve naše želje stope u jednu, to je možda jedini način da se neka želja ostvari.

20.

Treba želiti ono što se uvek može ostvariti i tada neće biti ne-doumice i razočarenja.

21.

Cveće ne beži od svog mirisa, ali zato kolebljivac beži od svojih želja.

22.

Čarolija želje je u čekanju i odricanju.

23.

Ko se željama ogrće i nadom pokriva, neće se topline nanositi.

SAMOĆA

1.

Samoća je zatočenik u svakom pojedincu.

2.

Samoća progovara nemuštim jezikom providjenja, ogласi se samo njoj čujnim vapajem, koji moli da bude pretočen u vrisak, od kojeg se leđi krv u žilama onih putnika namernika, koji su promašili i putovanje i vreme, koje ih je na stazu nepovratka izvelo.

3.

Za razliku od života, samoća je besmrtna.

4.

Ovako podlo samo samoća može da ubija.

5.

Pakao se prazni kroz našu samoću.

6.

Svako uvek izabere vlastiti put do samoće.

7.

Svako je za sebe najveći umetnik u svome kraljevstvu samoće.

6.

Samo su samoća i tišina u smrti apsolutne.

TAMA-SVETLO

1.

Tama neistraženog i nepoznatog je moćna kao živi pesak u koji sve dublje tonemo što više pokušavamo da se spasimo i odbranimo od onoga što nam se kao istina nudi.

2.

Tama je čvrsta, a svetlost prozirna. Gde će onda ljudsko telo potražiti oslonac. Prikloniće se tami šta god duša činila.

3.

Tama je brža od naših koraka.

4.

Tama i mulj sobom svašta donose i odnose.

5.

Dve tame ne staju u istu vreću. Niti će nas ikada dva sunca grejati.

6.

Zahvaljujući tami uspevamo da sakrijemo naša prevarantska lica. Samo u mraku saznajemo ko smo i kakvi jesmo. U svakoj drugoj prilici, svoju privid – lepotu i navodno spokojstvo, sagledali bismo kao u krivom ogledalu.

7.

Ko se tamom pokriva, svetlo će mu zauvek ostati nedostupno.

8.

Nije razumno očekivati od svetlosti da se posveti službi mraka.

9.

Najteže je razumeti vrisak pobegao iz tame vlastite prirode, dakle, iz sebe sama.

10.

Svetlost se tamom hrani, a ne svetlošću.

11.

Svet tame je dublji od onoga kojem život služi.
I noć traje duže od dana.

12.

Svetlost kao tačka oslonca u trajanju ne postoji. Ni tama to nije. Dan je nešto prolazno, i po svemu besmisleno. Tajne svemira, a to znači i ovoga sveta nude se u jedinstvenom okviru tame, gde je sve odavno i unapred obeleženo i naznačeno.

13.

Tmina je tajanstvenija od svetlosti, mada su obe deca misterije.

14.

Tamo gde se svetlost rađa i živi, ne oseća se potreba da se o svetlosti razmišlja i govori.

15.

Šta možemo očekivati i dobiti od pitanja koja smo postavili tami?

TIŠINA

1.

Tišina je čista kao i svetlost, tako je treba posmatrati.

2.

Tišina se neguje i bogati novom tišinom. To je njena hrana.

3.

Tišina rađa tišinu i tako se uvećava njena večna kuća.

4.

Tišina koja nas pritiska nikada nije bila apsolutna, ali usamljenost jeste skoro uvek.

5.

Blagoslovenost tišine ponekad uspeva da pamćenje umrtvi, ili da ga za neko vreme uspava.

6.

Borimo se sa demonima tišine, ali nemamo snage da začujemo.

7.

Dlanovi su školjke nad uhom tišine.

8.

Kada sasvim zavolite tišinu, kada prepoznate u sebi njen spokoj, i njenu moć osetite kako vam obuzima čitavo telo, i sva čula, kako ispunjava vaše biće, kako vam daje snagu koju niste do tada upoznali, i kada osetite kako u vama prihranjuje želje koje će vas beskonačno hraniti novim izazovima, kada budete svesni da vas tišina u stopu prati, na svim mestima gde je vrev a i graja neprimerena i nepodnošljiva, znaćete da je i to je svrha tišine.

9.

Ljudi se nikada nisu molili tišini. Bogova rata je bilo mnogo, ali Bog tišine nijedan, iako, tišina ima snagu trajanja najmoćnijeg božanstva.

10.

Na zemlji samo ribe i voda neguju tišinu.

11.

Svačiji život se začeo u knjizi tišine.

12.

Samo je tišina večna.

13.

Svaka tišina ima svoj krik užasa, kojim se budi iz obamrlosti.

14.

Samo se univerzum u potpunosti izražava tišinom.

15.

Čovek neće da se pomiri sa činjenicom da iz tišine dolazi na svet i tišinom završava svako bitisanje.

16.

Šta je u kosmosu prisutnije od tišine? Njena moć je bezgranična i njeno prisustvo se ničim ne može ukloniti. Ona je uvek lek. Nikada oboljenje. Nikakva buka koju stvaramo, ili koju možemo zamisliti, tišinu ne može poremetiti. Ona je na kraju uvek pobednik u svemu. Uostalom, iz tišine se rodio kosmos a onda je usledio veliki prasak.

NIŠTAVILO

1.

Ako smo bar za tren bili na putu izbavljenja, s naše strane ne bejaše nikakvog pomaka ka veri. Nastavljali smo da se batrgamo u žabokrečinama trulih fantazija, jer sve ono što nije moglo da nas uzdigne iznad prljavštine čiji smo vinovnici bili, vrtelo se u beskrajnom krugu ništavila.

2.

Budni neka bdiju nad svojim sećanjima, mrtve ostavimo tamo gde im je i mesto: ništavilu.

3.

Duh je večit, a telo će, šta god bilo, nazad ništavilu, iz koga je na tren umaklo, da svetom pometnju čini. I tako to traje vekovima.

4.

Zahvaćeni ništavilom, ne primećujemo da nas je ono progutalo.

5.

Teret večitog greha prešao je u ništavilo. Postali smo pustinja bez ijedne oaze. I sada verujemo, da biti pustinja znači više od ništa. To nam je uteha.

6.

Ubrzavanjem kretanja ka ništavilu, pogrešno smo mislili da slabi moć ništavila.

7.

U metežu događaja bez značaja i značenja, gde se sve nadovezuje lančanom reakcijom slučajnosti, zakoračivši u crnu rupu ništavila, naš predak je uporno pleo niti svoje konačne propasti.

8.

U nabujaloj reci ništavila, najbrže se utapaju proroci i vođe u čiju smo slavu izmišljali hvalospeve.

LUDILO

1.

Ludilo je definitivno poslednje utočište čovekove lucidnosti.

2.

Ludilo je produkt duha, njegov najuzvišeniji izum. Dosegnuti korene unutrašnjeg nesvesnog, nije li cilj svakog zaumnog bića. Posle ti je svejedno jesi li živ, ili nisi.

3.

Koren istorije je ludilo, a njeno stablo, lečenje.

4.

Kada vas ludaci vode bezumlje će uvek uroditi plodom.

5.

Svi mi nosimo zrno ludila, a gde će i kada ono pustiti koren, o tome ne odlučujemo mi, već sudbina.

6.

Ubiti sebe i nije neko umeće. Ubiti snove koji su nas čuvali od ludila, pomalo je nerazumna misija.

7.

U ovom svetu videli smo bezbroj pobednika kako postaju žrtve, uvek kada pomisle da je ludilo kojim su se harali u mozgu poraženog našlo zadovoljenje i utočište.

POBEDA, PORAZ...

1.

Pobeda koju smo očajem i krvlju platili nikada radost ne donosi.

2.

Pobede smo izmišljali kako nijednom porazu ne bi podigli spomenik.

3.

Gorčine su na kraju podeljene i na onog ko je izgubio, i kod pobednika.

4.

Zaludne bitke nikome ne donose slast pobeđe.

5.

Iz poraza se uči, posle pobeđe se lenjstvuje.

6.

Mudar pobednik će nastojati po svaku cenu da što pre zaboravi minuli uspeh, kako bi u novom mogao da uživa. Otuda je zaborav značajniji od pamćenja.

7.

Na kraju smo uvek pobeđeni od nevidljivog sveta mikroba.

8.

Osvrnimo se oko sebe. Saberimo pobeđe. Oduzmimo poraze.

To što ti preostane u konačnom zbiru, bićemo mi očišćeni od taloga mnogobrojnih prljavština.

9.

Poraz je znao da nas osnaži kao najblistavija pobeđa. Bilo je to na početku zajedničkog vremena koje nam beše dodeljeno. Sve ostalo što se kasnije dešavalo, pretvaralo se u jedinstveni vapaj bezdušnog sveta, vapaj pretvoren u nemuštu graju, koju uporno poistovećujemo sa radovanjem. Ove naoko beznačajne svetkovine i zablude, najčešće koštaju glave i života, ali mi smo u svome neznanju spremni na bilo koju žrtvu, jer sve što smo hteli i što smo imali, dato je u promašenosti.

10.

Svakoj pobeđi nad nesrećom trebalo bi podići spomenik.

11.

Sažimajući poraze u odoru sveprisutne ništavnosti, iznalazimo nove deponije na kojima gomilamo nataložene gorčine i procesom beskorisne reciklaže oblikujemo zalogaje koji se i pored goleme gladi ne mogu progutati.

12.

Samo Trojanski konj pobeđuje bez trčanja.

13.

Uvek ćeš biti poražen, ako se budeš borio protiv nečega što ne mrziš.

14.

U početku nam je oprez u svemu čuvao glavu. Potom je prepustio mesto strepnji i potom je usledio sunovrat. Strepnja nam više nije bila oslonac i kao nekad pouzdana. Prepustila se strahu, a ovaj se predao očaju.

15.

Čak i u bezazlenoj igri jedna strana mora biti poražena.

16.

Više uživaš u pobedi ako protivnika ceniš i poštuješ.

17.

Pobednici su uvek slavljani, ma ko da su bili.

POČETAK, KRAJ...

1.

Početak kraja istovremeno nagoveštava kraj svih početaka.

2.

Sve bi smo dali da dođemo do kraja. To nam je jedini cilj, šta god da radimo. I na tom putu zanosa i zabluda za nas nema prepreka. Tako je cilj kome stremimo poslednja stanica našeg puta, a to je kraj života. Kakav je to onda cilj? Kako je moguće tako nešto razumeti?

3.

Tragajući za korenima svog porekla, primi ćemo se detinjastom kraju.

4.

Utonuli smo u jedan beskonačan kružni san bez početka i bez kraja, a vreme snova nije moguće ukrotiti, kao što nije moguće ukrotiti vreme uopšte.

5.

Uvek se borimo za nešto što ćemo na kraju neminovno izgubiti.

6.

Hteli mi to ili ne, kraj uvek dođe.

SAN

1.

San ne možeš voditi na pojilo, niti će se lanci koji te u snovima vežu pokidati.

2.

San uvek sa distance posmatra zbilju, koju posle po svojoj volji oblikuje i slika bojama koje oko ne sagledava.

3.

San je čudan gost, dolazi po svojoj želji, a može da nestane po tuđoj.

4.

Snovi nisu neverni snevaču, oni su radoznali koliko i ljudi, zato lutaju, nepredvidivi su i nigde ne mogu da se smire.

5.

Snovi, dok ih bude bilo, ostaju progonitelji strahova, rizničari zabluda i verovanja. Bez njih se ne bi moglo živeti, bez njih bi život bio turobno i pakleno stanište.

6.

Snovi su čovekova najlepša i najprisnija igračka.

7.

Snovi su nagoveštaj nečega što će se svakako dogoditi, ovi znaci neobjašnjivog imali su poruku, veoma značajnu, ako ne i sudbonosnu po svakog čoveka koji je pamtio snove. Uostalom i snovi se brzo i lako zaboravljaju, kao i ljudi kojima su u pohode dolazili.

8.

Iz snova se ništa ne donosi. Što ase dogodilo u njima to je ostalo zauvek.

9.

Snovi se izmešaju sa javom. Košmari nadvaladaju zbilju. I više nismo sigurni i ne znamo gde se i sami nalazimo u tom kovitlacu stvarnog i mogućeg.

10.

Zar se još uvek može sanjati o snovima koji leče? Sanjati u snovima? Razotkrivati i nanovo prihranjivati istrošenu želju. Strahovati zbog nemogućnosti njene realizacije. Priveleći svet da se ostvari i prikaže kao u kinematografu tajnoviti i skriveni smisao života. Razbijati okvire određene tuđom voljom i prostorom, vremenom i ljudima. Spojiti krajnosti u viziju neponovljive snage i odlučnosti. Stvoriti od vidljivog nevidljivo, od onoga što savko ima, ili misli da ima, to što niko, pa ni sama umetnost, ne može posedovati.

11.

Interesantno je kako neko bolno iskustvo možemo prihvatiti kao stvarno korisno, a zatim moramo malo da hodamo i u snu, da bi dostigli mir što je na javi izmicao.

12.

Ko našu javu ne posećuje, ne treba nam ni u snovima.

13.

Ko u snovima zaluta i izgubi put, javu lako ne pronalazi.

14.

Metafizička teskoba povezuje elemente od kojih je sagrađen naš poslednji san.

15.

Najlepše je deliti snove sa onim koga volite i ko vas voli.

16.

Postoje snovi iz kojih se ne budimo, i svetlost koju samo jednom vidimo i nikad više.

17.

Sloboda je nužno relativna. Potpune slobode ni u čemu nema. Moгуća samo u snovima. I nigde drugo.

18.

Tu gde mi spokojno snevamo, naš pakao drema.

19.

U snu se lako zaljubljujemo, na javi retko ili nikada.

20.

U snovima svako putovanje traje za tren.

21.

Čovek ne ulazi u san. San uđe u njega. A snovi su rođene lutalice, čas su kod jednog, čas kod drugog čoveka. U snove se nikada ne možemo pouzdati. Oni nisu naše vlasništvo.

DAVO

1.

Davo je zasigurno slep, ali sve čuje. Kreće se kroz tamu kao sve druge aveti, zato i ne bira mesto i čas kada će banuti. Za nje-ga, budući slepog, svako doba je noć. Njegovo sunce je crno i sve čovekove čežnje i nadanja usisava kao crna rupa. Uvek je spreman da zlo ohrabri, pogotovo tamo gde ono počinje da se gasi i nestaje. Dodaje novu energiju i pazi da moć zla ne ugasne, jer, kad bilo gde zlo izumire, đavolu kane suza, a đavolje suze ostavljaju pustoš veću i trajniju od zla koje je minulo.

2.

Davola ne treba vući za rep i birati za društvo.

3.

Greh i žudnja su đavolje oružje.

4.

Kada beda zakuca na vrata, đavolja pomoć se prihvati pre bilo koje druge.

5.

Kad đavolu kucamo na vrata, on će ih sa radošću otvoriti.

6.

Lukasvstvo je đavoljov izum, a ne Gospodnji.

7.

Uvek nam demon sumnje čuči ispod kapaka.

ZLO - DOBRO

1.

Zlo se temelji na gluposti i jedno bez drugog ne ide.

2.

Zlo je prastari recept, po kome su spremjena jela nestajućih vremena.

3.

Zlo nije merljivo rečima. Njegova težina je u delima.

4.

Zlo nema poznanike ni prijatelje. Ono je osuđeno na večitu usamljenost. Istina o njemu je konačna i zauvek ispisana.

5.

Zlo je sluga smrti, a dobro samo pratilac života.

6.

Zlo se začelo u čoveku a ne izvan njega. Šta onda duša tu može da uradi.

7.

Zla kob nema miljenike.

8.

Zli ljudi nestaju sa zlim vremenima, ali njihovi zločini se ne zaboravljaju i ne zastarevaju.

9.

Bez postojanja zla, dobro ne bi imalo pravu cenu i toliki značaj.

10.

Bolest na trenutak zastane, moć joj otupi, zlo se zagrcne, mlitavo telo se uzjoguni, zategnu se mišići, anemična nesvestica napusti potiljak, i pred očima, do tog časa nemoćnim da bilo šta u potpunosti sagledaju, otkriva se do tada nepojmljiv i neviđen prizor. Pravid snage podstiče da se dželat u odupiremo psovka i porugom.

11.

Dobro je oduvek bilo plodan poligon za rugalište.

12.

Dovoljno smo ogrezli u zlu, valjamo se u izmetu koji postaje nezamenljivi dio naše suštine.

13.

Gnev rađa osvetu. Osveta brže-bolje otvara Pandorinu kutiju i eto zla u izobilju.

14.

Zrno dobrote kao i zrno mudrosti utapa se u sveopštem košmaru prelazeći u svoju suprotnost.

15.

Živeći sa zločinom i sami postajemo zločin.

16.

I loši i dobri skončavaju na isti način.

17.

Izbegavamo da se suočimo sa neumitnošću, a svako novo bude-nje je prepuno zloslutnih znamenja.

18.

Kad sve uništi, zlo najposle pojede sebe.

19.

Kažu da se zločinac vraća na mesto zločina, tako se i čovek koji je voleo vraća izvoristu svoje velike ljubavi u nadi da će se nanovo pokrenuti sile koje su dugo, dugo mirovale.

20.

Kad zlo dođe, ništa i niko nije zaobiđen.

21.

Kada su ljudi prvi put okusili zlo, usladilo im se. Mislili su zlo donosi moć, i daruje večnost. I duže se pamti, svakako. Poklanja osećaj neprolaznosti, a takva želja u ljudskom srcu nikada ne umire.

Čovek je potom izmislio umilne reči koje su zlo tumačile, kako bi njima prikrrio svoju pakost.

22.

Ljudi se po zlu pamte. Po dobru, skoro nikada.

23.

Mržnja je stepenište kojim se zlu primičemo.

24.

Mnogo je onih koje zavist i zloba hrane.

25.

Nema dakle zlih duša, kao što nema ni dobrih čuvara pakla.

26.

Nikakva dobrota ne može ukloniti kužne tragove zla.

27.

Nema proročanstva koje snagu i trajanje ne zasniva na zloj slutnji.

28.

Negujemo zlo, veličajući ga kao tradiciju kojoj sve dugujemo.

29.

Opstali su samo narodi koji su od zla bežali.

30.

Postajemo svesni zla samo u dva slučaja. Kada sami postajemo zlo i kada ga više ne možemo uništiti.

31.

Pod maskom osećajnosti i dželiti se pripremaju za novo zlodelo.

32.

Postajemo podanici zlih sila, za koje smo nekad i sami verovali da su plod nečije ružne mašte.

33.

Ratnici su deca zla i sinovi pakla i nikako vesnici lepote i sreće, oni ne zaslužuju nikakvu slavu, treba ih prezirati.

34.

Samo zlo i ljudsku pakost voda ne može sprati.

35.

Sve što se zvalo zlo i prezivalo naopako, imalo je svoja tumačenja i svoja opravdanja.

36.

Svaki postojeći oblik zla se začeo u čovekovoj pameti.

37.

Samo iz nepojmljive patnje i užasa, posle nemerljive količine zala kojima nas usud daruje, može da se javi beskrajna, sveopšta dobrota.

38.

Kad krene da se kotrlja točak zla, niko ga ne zaustavlja lako. Na kraju, zlo samo sebe iscrpi. Tada i ljudi koji čine zlo posustanu.

39.

Surovost kojom raspolazemo u svojoj logičnoj odvratnosti, daje snagu pred kojom i zlo počinje da oseća nelagodu, pa i da strepi, jer mi zaista pretendujemo da zauzmemo mesto koje je njemu pripadalo. Upravo zato naše milosrđe najteže pogađa baš one na koje je usmereno.

40.

Strah nas odaje, i ne uzimamo ga u zaštitu. Ne jatakujemo kod njega. Mi smo strah. Nećemo na sebe, valjda. Od sebe se ne moramo plašiti, nije nam stalo do opstanka. Ako nas ne bude, ako nikoga i ničeg ne bude, moć koja će uslediti biće beznačajna. Zemljom će vladati bilje, voda i vulkani. Kosmička pravda. Neće više biti nijedne ljudske tragedije. Svet lišen klice razuma napokon će odahnuti. Božanski dar – onaj zbog kojeg smo klali, ubijali i uništavali, voleli i mrzeli, molili se vekovima – biće naš potpuni slom i nestanak. Ali, pre tog poslednjeg čina, treba zapušiti rupu oholosti, a to nije lako, i neće ići brzo. Sva zla nismo iscrpeli.

Još poneko mora zakukati.

Zbog naše izgubljene i zaboravljene radosti.

41.

U nedostatku istine koja bi raskrinkala zablude, nanosili smo zlo i sebi i drugima.

42.

U zlu i svađama svi su ljudi slični. Jedino ih dobro delo izdvaja iz kovitlaca uobičajenih sličnosti.

43.

U izrazima podaništva uporniji smo ako zlo pobedi.

44.

U praksi se nebrojeno puta potvrđivalo da je zlo, kao i dobro, za većinu ljudi jedini motiv i glavna životna inspiracija.

45.

Ubistva, svakodnevne nesreće, nestanci ljudi i otmice, trgovina robljem i ljudskim organima, ratovi, terori, stradanja, pojedinačna i masovna, male i velike role užasa, na kiptućoj sceni sveta u stalnoj tranziciji, uobičajena su pojava sa kojom se čovek svakodnevno suočava. Čitav spektar pomenutih, ili prećutanih užasa kod većine potpuno otupljuje osećaj gnušanja, sažaljenja, kajanja, straha ili brige, na kraju i želje da se u poveruje i da se svemu tome stane na put.

46.

Sva čovekova zla nose pečat neke ujdurme, koja je zlu bila od koristi.

47.

Zlo samo po sebi nikada ne bi bilo toliko moćno da nije onih koji su spremni da mu bezrezervno služe.

SMRT

1.

Smrt zauvek čuva svoje tajne.

2.

Smrt je najgori poslodavac.

3.

Smrt uvek uzima i nikada ništa iza sebe ne ostavlja. Njene kretanje i tragovi koji je prate, nevidljivi su. Ona je takva od postanja, i jedino beži od glasova i plaši se reči koje je opisuju, ili najavljuju njen mogući dolazak. I od svetla beži. U svoju neprozirnu tamu beži, i samo kad prepozna tišinu, bez nejave bane i više nas nema.

4.

Smrt je uništavala živote da bi se život ponovo rađao iz smrti

5.

Smrt je samo metla koja ukloni nešto što nema života u sebi i što smo nekad mi bili.

6.

Smrti se ne boji samo onaj kome više nije stalo do života.

7.

Smrt i nije tako strašna, užasom je hranjeno ono što joj prethodi.

8.

Smrt je nezasita, ona je svuda gde ima života. Njena utroba je večno gladna.

9.

Smrt je strpljiva kao niko. Zrno po zrno, tako ona gradi svoju večnu kuću.

10.

Smrt posećuje svakoga ko život nosi kao dar božanske dobrote.

Smrt ne poznaje moć govora. Rođena je bez straha i bez sluha. Nema ni srca ni duše. Njene reči su neme. U njenom vokabularu nema: dajem, ali će zato sve uzeti. Reč koju poznaje smrt je samo njeno ime.

11.

Smrt je posmatrač koji iz tame čovekove vreba.

12.

Smrt je čistač koji uklanja korov što ga je slučaj izrodio.

13.

Smrti je dovoljno telo čovekovo. Sam čin umiranja. Postojanje joj osmišljava i patnja koju za sobom ostavlja onima, kojima će nešto kasnije u pohode doći. Ako bi smrt i dušu pobedila u čemu bi onda bio smisao njenog postojanja?

14.

Smrt jeste veliko ogledalo tame, koje može da prihvati svaki odraz sem svoga bezobličnog lika.

15.

Smrt je došla do izvora tame misleći da će u njoj strašnu žeđ utoliti. Povratka nazad više nije bilo. Ipak, više od žeđi je glad morila. Zagubila se na tom putu čoveku nedostupnih tmina, od tada se hrani patnjom i bolom umirućih, pa i onih koji jo pomažu i služe i koji će joj na kraju i sami hrana biti.

16.

Smrt zatvori sve kapije svetlosti i lepote. Iza nje ne ostaje ništa do tame.

17.

Smrt pobedi svakog suparnika.

18.

Smrt besmrtnika se najduže pamti.

19.

Smrt izjednačava sve ljude i uklanja sve nepravde.

20.

Smrt je ionako gadan posao. I jedino moguć u svakoj perspektivi. Pa i onoj koja ne podleže prljavim ogledalima stvarnosti u koju se verovalo da će biti izbavljenje i utočište.

21.

Smrt je večiti pobednik, i to nije pitanje ubeđenja.

22.

Smrt nije umiranje. Smrt je sve što nastupi posle toga. Kod umiranja još uvek postoji nada. Posle smrti nema ničega.

23.

Smrt rešava sve čovekove probleme, stavlja tačku na svaku misteriju, ona naprosto zaslužuje divljenje.

24.

Smrti se pamte, život se zaboravlja.

25.

Ako se sve bolesti ovoga sveta sa lakoćom budu lečile, ljudi će na kraju umirati od dosade.

26.

Besmrtnima je lako. Umiru poslednji.

27.

Borba između duše i smrti biće večita.

28.

Besmrtnici su božija deca i oni od smrti kao izbora ne zaziru. Samo mi mučenici biramo trenutak vlastite smrti. Kad vreme za umiranje dodje, naravno. To je naša privilegija i naše pravo, da se razumemo i da se od besmrtnika razlikujemo. Pa i od onih koji su odavno umrli.

29.

Gde se smrt šepuri, tamo sreće nema.

30.

Dok starost kleca, smrt je pridržava.

31.

Dva puta se ništa ne dešava. Ne živi se dva puta, niti se umire dva puta. Postoji samo jednom i jedno - i ništa više.

32.

Dan umiranja je dug kao večnost. Ustvari, on je i kapija večnosti.

Otvore se dveri beskonačnog i više nas nema. A kad nas više nigde ne bude bilo, neće ni smrti biti.

33.

Demoni mogu doći do tela, i smrt se može nama sladiti, pa ipak će duša nadživeti svaku smrt.

34.

Dešava se da smrt uklanja bol, verujući da tako pomaže smrtnicima.

Misli da je lek, a nije.

Stvara iluziju da je bol nestao a on se samo pritajio, i dalje je produžena ruka opakog slučaja i zove se imenom koje joj je večnost dodelila. To ime nije samo njeno. Iako se smrt njime ponosi. Ono je u svetu tame najbitnije. Tako svet opstajava.

Uspostavljena je ravnoteža slučajnosti.

Ili ništa nije slučajno?

U ovoj igri nema pobednika.

35.

Znamo kako je sa smrću. Srećemo se sa njome svakodnevno. Ovako ili onako. I uvek okrenemo glavu, kao: to se nas ne tiče; i smrt od nas okrene glavu, jer joj se gadimo, jer nije došlo naše vreme, jer je njoj monotono i dosadno, i šta bi mi tu mogli da izmenimo, ali kada nam smrt uzvratí pogled, onda znamo da je veza uspostavljena i nije nam ostalo mnogo vremena.

36.

Za razliku od smrti, koja je skvrčena u tačku, u trenutak, sudbina je dugog veka i rastegljiva.

37.

Imamo dojam da je smrt sve čini slučajnim odabirom, neplanski i da je prilično rasejana, mada se u njene namere ne može sumnjati.

38.

Između života i smrti uvek je postojao znak jednakosti. Jednom je smrt bila na dobitku, drugi put život i iz tog kola sudbinske povezanosti ovih nepomirljivih suprotnosti nije se moglo izaći.

39.

Jedina hrana smrti je život.

40.

Jedina prava energija koja nikada ne izneverava svoje sledbenike je smrt. U iščekivanju da nas poseti ona je saputnik na svačijem putu, i uvek je gradivni deo pomenutog klišea utemeljenog na svakoj mapi sveta.

41.

Jednom je smrt progonjena, i tada su ljudi mladi, lepi i moćni. Drugi put je smrt progonitelj i onda više ljudi nema.

42.

Kad smrt spava, život se budi.

43.

Kad ti je smrt nadređeni, onda se zna čija je poslednja.

44.

Kad tišina ovlada i svi glasovi utihnu, smrt se samo na tren pojavi, svojim ništavilom obeleži žrtvu, i nestaje u isto ono ništavilo odakle je i došla tako nenadno.

45.

Kad mladost umre, sve je umrlo.

46.

Kakve god dugove budemo u životu napravili, smrt će ih u konačnom zbiru izravnati, ili učiniti ništavnim.

47.

Koga smrt čuva, tome se dobro ne piše.

48.

Mirovanje i nepokretnost ubija i zvezde. Zato umiru.

49.

Možeš živeti i sto godina, ali ćeš uvek umreti u jednom danu.

50.

Maska smrti se nikad ne menja, i crna je kao najcrnija noć.

51.

Nekada se čini da je smrt jedino rešenje svim problemima koji nas muče. A ona ne dolazi po pozivu. Ili dođe sama, ili joj ljudi krenu u susret.

52.

Na kraju nam uvek dobro dođe svako milosrđe od strane smrti.

53.

Nema lepe smrti. I neće je nikada ni biti.

54.

Niko na svetu ne zna kakvo zaista jeste lice smrti, a kako je ona trajno prisutna tamo gde života ima, moguće je da to bude svako lice i svaki lik koji se može sresti i videti.

55.

Od sudbine se pobeći ne može, jednom se živi i jednom umire, smrt ne boli, ona je neminovnost, koju prihvatiš, ili ne prihvatiš.

56.

Onaj ko je stvorio smrt, i demone, sluge njene, a neko ih je morao stvoriti, njegovo se ime takođe ne izgovara, jer ga niko spoznao nije. Tako je sledbenicima mraka pre svega ostalog odstranjeno kajanje.

57.

Poslednje mrtvace razneće zveri, i to će biti pravedno. Bićemo prelepa fosilna ironija rasuta kao izmet pustolinama i poljanama.

58.

Onaj koji nije umirao ne može odglumiti smrt.

59.

Posle snova uvek sledi buđenje, ili smrt.

60.

Priprema za smrt traje od rođenja, ali umiranje je brzo. Smrt ne voli da se zamajava i dangubi.

61.

Rađanju se radujemo, samo tada verujemo da se smrt može pobediti.

62.

Samoubici je dodeljena uloga onoga ko je smrti služio a životu prkosio.

63.

SVAKI čovek od rođenja smrt nosi u sebi i sa sobom. U početku je ona zakržljala. Kako čovek raste i sazreva i smrt postaje moćnija. Kad se smrt probudi, onda čovek utone u večiti san.

64.

Sve što smrt odnese, to se ne može vratiti.

65.

Svako piće različite žeđi gasi. Piće koje ispija smrt, ne gasi žeđ, već je produbljuje.

66.

Starost smrti je uvek iznad starosti života.

67.

Samo je jednom bilo: dnevno je umiralo onoliko koliko bi se rodilo. Potom je osvanulo smrknuto nebo, i dan u kome se ponovo rodila večnost.

68.

Samo je u mladosti smrt jedna od čovekovih mogućnosti, da bi sa godinama koje nadiru kao plima, ona postajala njegova nezao-bilazna stvarnost.

69.

Snaga iščekivanja je zatvorena u čistom sledu događanja, koji sve nas, bez izuzetka, na svim putevima vodi samo ka jednom cilju: u smrt.

70.

Sumanuti podvizi i besmisleni zanos, pred hordama smrti saginju glave, kao da prose bar malo razumevanja. Ništavilo je sve što će im glasnici smrti udeliti. Otuda horde mrtvih čekaju da se i njihova imena ubeleže u knjige postojanja.

Živima je čekanja dosta – oni svuda hoće preko reda.

Pa i u smrt.

71.

Samo će smrt koja jeste izvesnost i Bog koji to nije, poneti sobom sve naše uspomene i sva naša sećanja.

72.

Tuga je, kao i smrt, deo života.

73.

Tišina je od pamtiveka bila kolenka a kasnije i kuća smrti.

74.

Tamo gde bolest krene da gradi kuću, smrt joj pomaže da počne od temelja.

75.

Umiru ljudi koje volimo, ali dok nas ima, ljubav prema njima neće umreti.

76.

Treba znati da smrt definitivno ne voli samoubice. Ona je samoživa i egoistična. Ona žrtvu bira po svom nahođenju i svojim pravilima, a pravila smrti čovek ne poznaje i ne može ih razumeti. Smrti se ne može ugađati. Ona ne priznaje kompromise. Lišena prisustva emocija, nepotkupljiva je. Njoj darovi nisu potrebni. Voli da sama priprema i žrtvu i žrtvenik.

77.

Uzalud vesnicima smrti govorimo da su na pogrešna vrata zakucali.

78.

U starosti kada neko zakuca na vrata, odmah pomislimo da je da je to smrt došla po nas, onda se prenamo i smirimo, jer smo toliko iskusili da znamo da je smrt nečujna i nikada ne kuca ni na čija vrata.

79.

U užekivanju smislenijeg života vekovi prolaze kao sati. U prah i pepeo nestaju carstva. Gube se u nepovrat drevne kulture, tonu zauvek besmislene atlantide ravnodušnosti. Lepota koju živimo na trenutke je smrtno dosadna. Smrt je u svakoj priči neosporna činjenica, bez koje ni pomenuta lepota ne bi postojala.

80.

U jednom dobu smrt je fikcija, u drugom izvesnost, a kao spona između: strah i od jedne i od druge.

81.

Uvek se umiralo za bolje juče, za bolje nikad.

82.

U grob se ništa ne odnosi, sem starosti i patnje.

83.

U opštoj zbrci iščekivanja, između rođenja i smrti, nemamo vremena da zagazimo u plemenitost.

84.

Crnina je trajna odeća smrti i nju ne može ništa pocepati.
Čovek ne umire samo u telu. Kad duša umre u nama, sve je umrlo.

85.

Cveće navodno ima najlepšu smrt. Ljudi ga upliću u vence i donose na grobove. Tako se ljudi lepotom cveća koje ubijaju brane od užasa vlastite smrti.

86.

Šta je postojanije i gde je uzazov veći? U bolu, ili u lepoti. U onome što buja, ili onome što se gasi? Bujanje će presahnuti, a iz ugašenog će blesnuti neobjašnjiva klica novog života, nove ljubavne priče i ponovo smrti. Začarani krug opstajava zahvaljujući tome što su ljubav i smrt neraskidivo vezane, i što jedna bez druge ne mogu.

Zato se moramo pomiriti sa činjenicom da je i smrt ljubavi ne-minovnost, koliko je to i sama smrt.

87.

Gde ima smrti ima i života.

BOG

1.

Boga ne možemo zamislivim nezamislivim, jer on to jeste.

2.

Bog sreću ne traži. On je sreća.

3.

Bogu su dovoljna nebesa, a đavolu tame nikada dosta. Čovjek u mucu priziva i jednog i drugog.

Ali samo jedan može da čuje.

A taj koji čuje, taj se i odaziva.

4.

Bog je odlučio da nam zauvek oprostí, i postali smo beskorisni.

5.

Bog na dušak ispija našu neostvarenu sreću.

6.

Vek je sekunda u božjem vremenu. Zato Bog ne vidi naše patnje, i ne čuje naše vapaje, samo onaj ujedinjeni, koji se vekovima iz krika u krik taloži, nasleđuje i prenosi.

7.

Verujući znaju da niko nije moćniji od Boga, ali on u svome torbaku nosi mnogo tajni i mnogo svetova, koje razmešta nemerljivim prostranstvima kosmosa i nema vremena da se zamajava željama pojedinaca.

8.

Druge vere su hiljadu puta humanije od naše. Samo smo mi razapeli svoga Boga.

9.

Gospod daje samo jedan život, a mi mu određujemo puteve i smernice. Samo slučaj određuje dve, ponekad i više prilika da ga sačuvamo.

10.

Gospodnje svevideće oko sagledava ceo svet, nikada pojedinca. Njegova milost i retki blagodar ne dodiruju usamljeno čovekovo srce. Otuda leka nema za prazninu, setu, i bezmalo, sveopštu vaseljensku tugu sveta u nestajanju, kojem smo svojim plitkoumljem doprineli.

11.

Gospodnji izaslanik, ko god to bio, ako nas jednom udostoji posete, prvo bi trebao da obiđe ugašena ognjišta i domove gde je seme života zatrveno.

12.

Darovi Gospodnji ne pričaju čoveku, unose zabunu i strah, kao sve što proističe iz semena ljudskih nedoumica, slabosti i ponajviše neznanja.

13.

Zaborav leka nema. Lek je vreme, a ono je najstrašniji čovekov izum. Vreme nam nije došlo od Gospoda. Ono za njega ne postoji. Ono ne postoji ni za zmiju, zvezdu ili planinu.

14.

Želimo da budemo Božja deca, a, ustvari, mi smo Bogu pastorčad. I Bogu je sasvim svejedno šta mi radimo, jesmo li verujući, ili nismo. Budući da je On u svemu što postoji: i u onome što ga voli, i u onome što ga ne voli; i u ogromnom univerzumu; ima ga dovoljno i u kapi vode, i u nepreglednoj pučini; i u daku vetra, kao i u orkanu, od koga se čovek guši. Gospod je svemu dao meru. A naša je bila u verovanju da ako ne posedujemo ništa, onda nemamo šta izgubiti. I tako smo zaslepljeni neznanjem, između Boga i ništavila izavrali ništavilo.

15.

Zbunjuje priča o bogovima koji su živeli u davno nestalim vremenima. Legende govore da ih je bilo mnogo, a pamte se po zlu, pokvarenosti najgore vrste, po tome što su im ljudi bili sluge, nemoini da bilo šta promene.

Bogovi su bili toliko moćni, prema predanju, da nisu primećivali da im najveća opasnost preti od njih samih.

Ko je drugi mogao uništiti bogove? Niko sem njih nije imao toliko moć.

Dakle, bogovi su, bili loš primer ljudima. Ugledajući se tako na bogove, ljudi su postali izopačeni i zli. U pokvarenosti čovek ipak nije mogao slediti bogove. Nije imao takve moći. Bogovi su ubijali

svoje roditelje, gutali svoju tek rođenu decu, incest i rodoskrvnuće su bili uobičajene pojave.

Zlo i pokvarenost su bili nemerljivi.

Ko god da je činio takva dela nije mogao opstati u trajanju. Pa ni bogovi.

Opstali su ljudi.

Ne zato što su bili dobri, ili bolji i čistiji od bogova, već zbog mnoštva. Nije čudo što su ljudi prihvatili kao obrazac ponašanje bogova. Združeni kao mravi, kojih ima koliko i zvezda, ili rojevi pčela, recimo, tako su ljudi ujedinili u poretku, tradiciji, korenima i sličnostima, uspevali i pored vlastite destrukcije da opstanu.

Nije teško razumeti filozofiju ljudskog bitisanja. Brojnost je očuvala ljudski rod. Rađalo se više nego što je umiralo. Najednom su ljudi bili brži od smrti. Moć je kasnije usledila. I sve ostalo što je u službi moći. Ljudi su izgubili meru za pravdu, istinu i osećaj za lepotu. Ružno je zamračilo sve lepote koje bi mogle spasiti čovekovu dušu. Zlo je svoju klicu svuda zametnulo, da je čovek opskrbljen snagom posedništva i moći pomahnitao. Povratka prakorenima do-brote više nije bilo. Zversko je ponovo uzelo primat. Glad za krvlju je bila neutaživa.

Opstao samo jedan Bog. I to onaj koji je bio dobar, i koji je voleo ljude. O dobrom Bogu ne treba pričati, dovoljno je znati da je on tu negde i misliti na njega.

16.

Žrtve koje smo podneli kao iskušenici srdžbe i jarosti, i koje smo prineli da umilostivimo Tvorca, postajemo mi sami.

17.

Iluzija besmrtnosti samo bogove ne mimoilazi.

18.

Iz velikog nereda, red je mogao stvoriti samo Gospod. A, njemu se nije žurilo. Niko nikada neće moći da nadmaši dar Stvoritelja. Jedno od njegovih dela jeste i ova priroda koja nas trpi sa naporom, kao što mi jedva podnosimo zubobolju.

19.

Imamo i mi tajne, ali nas takođe i mnogo ima, pa se na kraju tajne izmešaju, i u najednom nemaju ni za koga značaj i smisao. Postoji najveća tajna za sve ljude, i za čitav svet, a to je opet Bog.

20.

Istina je da je sve na ovome svetu u Božjim rukama, i da nam Gospod Bog u svemu daje usmerenja, ali jedno pitanje nas uporno proganja: šta bi sa nama bilo da nije našeg udela u ovoj Božjoj igrariji.

21.

Kako se Bog oglašava? Evo, odgovora: tišinom i ničim više. Tišina je nevidljiva i večna. Ona je govor i glas svakog Boga. Pa i Boga o kome stalno govorimo.

22.

Kažu da istina ima jedno lice, nama nedostupno i da to lice vidi samo Bog.

23.

Kad Bog odluči da ih pogleda, smrtnici mahom oslepe.

24.

Kada se Bogovi namnože, prinošenje žrtava je neminovnost.

25.

Kako god da stvari postavljamo, izlazi na jedno: Bog nam je sasvim okrenuo leđa. Ako je mogao da bira, a mogao je besumnje, Bog nije čoveka odabrao za prijatelja, i time je pokazao svoju bezgrešnost u procenama.

Poslao nam je Bogosina da se uveri kakvi zaista jesmo. Mi smo hranjeni bezumljem razapeli božju ljubav i uništili sreću koja nam je bila donešena na dar. Šta reći ili uraditi za spas naše duše posle toga bezumnog čina.

26.

Kolebljivcima nije mesto pred Svevišnjim. On prezire udvorice. Čistom verom se dolazi do njegovih dveri i tu se čovek mora zaustaviti. To je kružnica života gde svi naši putevi počinju i završavaju se.

27.

Lako je pripisivati Svevišnjem moć stvaranja, ali nikako da se našim snovima i sanjarijama nađe leka.

28.

Ljudski sudovi, a ima ih i postoje, zlu ništa ne mogu nauditi. Samo je božja kazna potpuna i pravedna.

29.

Ljudi od Boga najviše traže sreću, iako niko ne zna kakva je božja sreća. Zato se ljudi mole Bogu da im usliši molbe, i ispuni želje, i na kraju podari delić božanske sreće.

Niko ne sme da traži čitavu sreću za sebe.

30.

Mi se pravimo kao da ništa ne primećujemo, uporno molimo Boga da dode, a đavo nas posećuje.

To nije zato što Gospod neće da nas udostoji svoga prisustva,

pojavió bi se On, tek toliko da nas zapanji, ili uplaši, ali Bogu se ne žuri. On je možda gluv i ljudski glasovi, makar to i krici bili, do njega ne dopiru, mada Bog sve vidi. Na našu žalost, oči mu nisu dovoljne da se osvrne na čovekove vekovne molitve pretočene u vapaj.

31.

Možda je u pitanju iskonski čovekov greh, ko zna kada napravljen, a Gospod ništa i nikada ne zaboravlja. Tako on verovatno smrću kažnjava čitav ljudski rod. Mi ne znamo dolazil li smrt kao kazna, ili je poslata zbog neke druge pošasti.

32.

Moć na zemlji je pripadala je jednome, a on ju je dao svima, ne tražeći izabranike. I tu je pogrešio. Pre svega, nije predvideo da svačije srce nosi drugačije breme tame.

33.

Milost Božija ne dodiruje svakoga na ovom svetu. I nebo i Svevišnji imaju svoje miljenike.

34.

Ne daj Bože da je naša spoljašnjost i naše prirodno okršenje užasno, kao dela koja činimo.

35.

Onaj koji nas je zaboravio, našao nam je mnogo jednostavniji način prilagođavanja. Tako smo verovali a u stvarnosti, zbog nedela naših pružio nam je mogućnost da sami sebe uništimo.

36.

U srce se nije moglo zaviriti. Pogotovo ne u čovekovo. I bilo je što je bilo. Takav postupak Stvoritelja poricao je svaki pokušaj da se bivše savršenstvo povрати.

Većito mlad, Gospodnji sin, posmatrajući sa raspeća gomilu što je urlala, prvi put se osetio veoma starim.

Razapinjući telo Bogosina, ljudi nisu shvatili da čereče golemu Božju tugu. Njegovu grešku poverenja. A On u nedoumici: kažnjavao je sebe, razmišljajući o vaskrsenju, kao šansi za ispravku ove velike greške.

Ni tada nije razmišljao o osveti.

Utonuo je u setu.

A seti Božjoj, kad se jednom javi, leka nema.

Tako su ljudi živu sreću zakopali.

Svoju svetlost i svoje snove. To je čovekova najveća kazna. Ispunjena je istorijska lakrdija. U snovima smo ostali prazni i jalovi. A snovi su celovitiji od života. Od njih ne možemo ništa oduzeti, niti im nešto dodavati. Oni su najpostojaniji putokaz kako je moglo biti. Cena takvom grehu beše stalno obnavljanje kajanja, ali tako da nikada u potpunosti ne bude završeno.

Gospodnji sin u svome mističnom jedinstvu, stvoren na sliku svoga oca, smestio se u okrilje ravnodušnosti, i savršene nepomičnosti. Ophrvala ga je ogromna gorčina.

Odlučio je, da sluša, a ne čuje, da gleda, a ne vidi, da putuje, a da se ne pomera sa mjesta.

Gluvome i slepome sve je u pamćenju. Čovek će možda i zaboraviti. Gospod nikada. Zato oslobodimo Boga od naše pakosti i zlobe, od naše prevrtljivosti i pritvornosti. Ostavimo ga na miru. Dajmo šansu da nas zaboravi. Gospode, osramotili smo ime tvoje, daj nam mogućnost da ga više nikada ne spomenemo.

To je prava molitva.

37.

Ni svemogući Tvorac ne može izmeniti ono što se već dogodilo.

38.

Nema uzvišenosti tamo gde bogovi na žrtvenoj trpezi čereče vernike.

39.

Onaj koji sve može, ne poseduje želje, a to je Bog.

40.

Put od čoveka do čoveka biva nemerljiv, kao što je put od Gospoda do čoveka.

41.

Priznali to sebi ili ne priznali, Gospod nam je odredio najgori mogući put, put besmisla i uzaludnosti, i gledano iz perspektive ljudske nemoći, lako mu je bilo da takvu odluku donese. Jer On, kome su sve staze poznate i svi putevi dostupni, ovim drumovima kojim čovek ide nikada neće zakoračiti. Zato On i ne može znati koliko patnji čovek mora podneti na tom putu sa koga nikada ne silazi, iako ga taj put zauvek udaljava od Gospodnje milosti i odvodi u ništavilo, poslednje čovekovo pribežište.

42.

Sablasti su nevidljive, ali one mogu gledati vidljivo, i to je nagrada Tvorca. Nagrada sablastima a ne nama.

43.

Sveci ne reaguju na molitve grešnika. To su od Boga naučili.

44.

Sila Boga ne moli. Ona samo traži blagoslov.

45.

Samo Gospod zna svoje pravo ime. Ono koje mu mi dajemo nije uvek njegovo.

46.

Sve dok ne izumre vera besmrtnost Bogova traje kod ljudi. Čim se verovanje ugasi, božanstvo se pretvara u prah, prah beži u dim a dim raznese vetar i novi čovek ne sluti da u tom času punim plućima udiše svoga Boga.

47.

Samo Gospod Bog uživa u blagodetima apsolutne slobode.

48.

Stvoritelj sveta je postao dežurni krivac, koji je prihvatio krivicu onih koji su zla činili, i onih koji će ih tek činiti.

Istina je takođe da nam je Gospod ponudio čitav svet. A mi smo hteli više od toga. Porazila nas je naša pohlepa i halapljivost. Hteli smo za sebe sve ono što nam nije bilo potrebno. I greh je rastao iz dana u dan. Neko je morao da plati, i došao je dan svođenja računa. Svakome taj dan zakuca na vrata. I jedan se prihvatio da naše grehe primi na sebe, i učinio je to u nezamislivom bolu, koji se nije mogao izvagati na tasu vremena. Zato je večnost preuzela brigu o njemu, a mi smo opet ostali sami.

49.

Svaki pojedinac svog Boga nosi u sebi i tako veruje da nad verom i Bogom ima trajnu kontrolu.

50.

Toliko vremena puzimo kao crvi, daj nam, Gospode, milosti da bar jednom dodirnemo nebo.

51.

Tačno je da nije mudro trčati ispred vremena, jer i ova čvorišta mora da razmrsi Gospod, a ne mi. Uostalom, on je u ovoj igri izmešao konce, i klupko života učinio nerazmršivim.

52.

Uvek zaboravljamo: telo pripada čoveku, a duša Bogu. Sudbina na sve to gleda zavernički i podlo, jednom uzdigne, a odmah potom unizi onoga koji je osetio moć i snagu posedovanja.

53.

Ljudi savršenstvu kakav je Bog recimo, nalaze toliko mana. Zato je Bog je omraženiji od Đavola. Zašto je to tako a jeste, znamo, ili se pravimo da ne znamo. Računica je prosta. Nema tu nikakve mudrosti. Mnogo je više onih koji se mole a čije molbe nisu uslišene. Ne mole se nečastivom, nego Svevišnjem. A njegove pomoći kada najviše treba nema. I najednom onaj kome smo se molili i preklinjali ga za pomoć postaje omražen, jer nije čuo tolike vapaje.

54.

Nema užasnije slike od one kada spoznaš da je anđeosko lice koje si voleo, poštovao, u stvari maska i lice prerusenog đavola. Đavolja maska pristaje uz svako lice i svako je može nositi kao da baš njemu pripada. Ne znamo da nas sa ogledala posmatra đavolji lik u našem liku preobraćen. Od sebe ne zaziremo, tu lekciju nismo savladali. A jednom se setimo nečijeg mudrog saveta da je nateže od sebe se čuvati. Kada se zlo obdani onda se u trenu naše lice običnosti izobličići, i tada samo đavo u nama trlja ruke od zadovoljstva. Čovek kome je lice podario, nestaje kao mehur od sapunice i igra se nastavlja.

RAZNO

1.

Ako račune glavom plaćaš nema kusura.

2.

Ako se instiktima predamo, stavili smo glavu pod giljotinu.

3.

Ako je dokazano da je istorija nauka prošlosti, onda neka se nauka budućnosti obznani, a njeno ime može biti kako mu drago.

4.

Ako se nekome bude ukazala prilika da ponovo stvara istoriju, nadajmo se da zabluda neće biti temelj i osnova za neku novu istorijsku stranputicu.

5.

Boje u svemu podsećaju na ljude i njihovo ponašanje. Boje se međusobno dopunjuju, nekad se vole, drugi put mrze. Crno recimo ne može očima da vidi belo. I obrnuto.

Samo kad crno nadvlada, svi se pitaju: gde je belo?

6.

Blato iz koga se uzdižu strasti nema neophodnu lekovitost.

7.

Bitku dobije onaj koji na kraju ostane živ.

8.

Bolje je ne kopati bunar u kojem nema vode i iz kojeg više ne možemo izaći.

9.

Bleštavilo prija ako nije svakodnevna pojava.

10.

Bilo zavese ili ne, veliki glumci ne vide publiku.

11.

Bunt nas okrepljuje. Naša borba je nečija velika šansa. Naš poraz, nečija pobjeda i radost. Pozornica na kojoj se odigrava posljednji čin, ali bez aplauza i bleštave scene. Bez srećnog završetka. Publika glumi, a gledalište je ispražnjeno. Glumimo i posmatramo, istovremeno, sami sebe. Aplaudiramo u međupauzama, kako bismo dali šansu suflerima da se priberu. Veličamo vlastita dela. Izvesnost našeg puta je tako žalosno očigledna.

12.

Važno je, možda i značajnije ono što se iz bilo kojeg razloga izostavi i ne unese na papir, u odnosu na ono što je već zapisano. Tamo gde je belina na papiru, bez poteškoća se snalazi jedino svetlost. Ipak, zapis svetlosti je uvek nedorečen i nečitljiv.

13.

Vrata ćutanja se nikada sasvim ne zatvaraju, a kada se zatvore našom voljom, ili sama od sebe, teško, ili skoro nemoguće ih je ponovo otvoriti.

14.

Veruj i sumnjaj. Nikada samo jedno.

15.

Vedro čelo je ulaznica za poverenje.

16.

Vojskovođa uvek nosi lice slave i lice užasa. Na kraju, ovo drugo ostaje upamćeno.

17.

Vera je kažu zatočena u trajanju.

18.

Glupo verujemo da smo se rodili samo jednom, a u stvarnosti bezbroj puta porađamo sami sebe.

19.

Gostima se nikada ne postavlja pitanje zašto su došli i kojim povodom, i skoro nikada: kada nameravaju da odu.

20.

Gubitnik je onaj koji veruje da poseduje.

21.

Gladna usta su kao prosjakova kapa. Koliko god da ubaciš – malo je.

22.

Gde se god dao sklad naslutiti, tu smo posejali seme pohare.

23.

Divno je imati u svakom trenutku mogućnost izbora.

24.

Dodirujući dno nesreće, preostaje nam stvarnost od koje nemamo kud da pobe gnemo.

25.

Duhovnom zadovoljstvu u većini slučajeva služimo, umesto da bude obrnuto.

26.

Diktator uvek zaboravlja da je vrlina bez prisustva istine nemoguća.

27.

Distanca je jamac sigurnosti.

28.

Dan kojem noć komanduje ne sviće.

29.

Doživljaj zadovoljstva i punoće na kraju sam sebe uništava.

30.

Dokle god budemo verovali da je zbir vrlina koje posedujemo veći od sadržaja naših nedostataka, odolevaćemo delu našeg duha koga nezaustavljivo privlači perspektiva samouništenja.

31.

Da bi preduhitрили strepnju obmana nam dođe kao lek.

32.

Egoista svako upražnjeno mesto ispuni sobom.

33.

Žrtve se ne broje tamo gde su svi žrtve.

34.

Žalost se nosi kao crnina.

35.

Želja nema lepotu ako je kratkog veka. Niti će život imati lepotu ako bude lišen želje.

36.

Zašto ispijati lek koji nas na kraju otruje?

37.

Zašto ginuti za bilo koje ideale, ako iza svega stoji pogibija?

38.

Zvezde su kao i neki ljudi. Ispunjene sobom. Verovatno je smisao njihovog postojanja da svetle. I da se to može videti. Spokojne jesu. A to kako podnose usamljenost, jeste pitanje koje bi samo zvezdama moglo biti upućeno.

Verujemo da je svrha postojanja zvezda da sijaju i da budu same u kosmosu.

Kada bi se zvezde dodirnule, bila bi to tragična havarija iz koje bi nastalo ništavilo.

Zvezde se rađaju same, dele sa drugim zvezdama vaskrsenja, i poput ljudi, umiru same.

39.

Zablude nam neće biti od koristi, ma koliko u njih verovali.

40.

Zbog sličnosti bežimo jedni od drugih. Nikako zbog razlika.

41.

Zakoni profita su nemilosrdni i tu nema mesta za kompromise.

42.

Zarobljeni smo spokojem prolaznosti iz koje se nikada ništa ne budi.

43.

Zašto tražimo više od onoga što nam je suđeno? Na ovo pitanje odgovor niko dao nije. Ne mogu ga naravno dati ni oni koji traže.

44.

Zaludne bitke nikome ne donose slast pobeđe. Takođe, ni pobeđa koju smo očajem i krvlju platili nikada radost ne donosi.

45.

Zablude najduže traju, ali se i najbrže ruše.

46.

Ima dana u kojima nas nigde nema.

47.

Iskoristimo istinsku pometnju koja nas okružuje. Sve što ne budemo razumeli – uništimo.

48.

I vaseljena poseduje depoe za svoja đubrišta. Zahvaljujući prisustvu čoveka, Zemlja jedan od tih depoa.

49.

Izbore uvek samo mi pravimo. Niko nam tu pomoći ne može.

50.

Iskopano se može zatrpiti, ali u sećanju i dalje ostaje iskopano.

51.

I u rajskom vrtu smo imali ulogu podstanara.

52.

Instikt ubice i u čoveku i kod zveri iste korene vuče.

53.

Iluzija kretanja ka boljem jeste jedna od najveličanstvenijih obmana i prevara kojom je svaki tragalac po rođenju zadojen.

54.

Igra mačke i miša koliko god zanimljiva bila, završava samo na jedan način.

55.

Jedinstva među suprotnostima nema.

56.

Jednom što je bilo, toga više nikada neće biti.

57.

Juče smo hvalospevima veličali našu snagu. Danas snagom pokušavamo da od zaborava otrgnemo iste te hvalospeve.

58.

Jesmo li zaista onakvi kakvi mislimo da jesmo. Varamo li sebe, ili zavaravamo druge kada se osvrnu na nas i primete da jesmo tu u njihovoj blizini i da smo još živi.

59.

Jedino nam se ne može osporiti da smo naslednici zaborava i zagovaranja utopija koje se nikada nisu ostvarile.

60.

Korak posrtanja odaje slabost tela.

61.

Kako prihvatiti nekoga ko je izvan naših iskustava. I izvan svega što smo poznavali.

62.

Kazna prolaznosti utemeljena u trajanju nikada i nikoga neće mimoići.

63.

Ko ne poštuje tuđi strah, taj se ne obazire ni na skrupule.

64.

Kontrasti jesu temelji večnosti.

65.

Kako se privići na to da sebe sagledavamo dvojako: u povezanosti sa onim pre i onim što će kasnije uslediti.

66.

Kajanje ne može ispraviti greške koje smo jednom činili. Kajanje je samo surovi dokaz naše krivice i ništa više.

67.

Krug nikada nije prekinut. Samo se na njegovim rubovima gonoci smenjuju sa žrtvama.

68.

Kad se obelodane vekovne zablude i pogreške, zbog njihove obimnosti koja u prvom momentu može delovati kao nesaglediva i nepojamna, sa lakoćom se udevaju i prikrivaju one bezbrojne male greške, i bez tih malih grešaka, velikih zabluda ne bi ni bilo.

69.

Kako možemo biti objektivni u igri, ako smo sebi protivnici. Protivnik u nama je najopasniji i najgori. Ako njega ne kontrolišemo, završimo tamo gde ni u snu ne bismo očekivali da se nađemo.

69.

Kad se mozak odstrani lakše se ide glavom kroz zid.

70.

Koliko god je skraćivali, batina uvek ima dva kraja.

71.

Krajnje zaključke izvlačimo iz uranjanja u poroke. Nemoć nas podstiče i obogaćuje tajnim silama da se sve može sagledati kroz nesagledivo i da nikada više ništa neće moći da nas spreči da se naš premoreni duh vine i nestane izvan ovih prostora tragične egzistencije.

72.

Ponuđeni kolač svakom mesožderu upropasti jelovnik.

73.

Ko je slavio prolaznost, prvi je skončao je u grču trajanja.

74.

Ključevi i brave i bezvrednim stvarima daju značaj.

75.

Kod slučajnosti ne postoji čin milosrđa.

76.

Kako da nađemo nekog koga nema.

77.

Kisnemo pod svodom istih pogrešaka.

Opozovimo pse čuvare iz naše utrobe. One uvek gladne zveri, i okrenimo se na istok, dok oluja prođe. Daleko je od istine bilo ovo stanje bluda. Sada svetom plutamo kao cveće bačeno iz ruke neveste u jezero zavičajne razglednice.

Pošaljimo poruku u boci, da vodama istinu govori.

Koliko malo nepažnje treba da se čula radosti sruče u ambis prolaznosti.

78.

Lako je ponižavati onoga kome ništa nije potrebno i koji vam ničim ne može nauditi.

80.

Lovac je uvek u prednosti nad lovinom. Uloge se do dana današnjeg nisu izmenile.

81.

Lavirint je besmislen ako nema izlaza.

82.

Lekcija koju moraš naučiti jednom za svagda, jeste da svako poniženje prikriješ naglašenim dostojanstvom.

83.

Lice ribe je uvek nepročitana knjiga. Nema mimike, nema signala koji otkrivaju radost, zadovoljstvo, strah ili tugu. Oči riba su uvek otvorene. I ribe nikada ne plaču. Besmisleno je, a i ko bi to u vodi primetio. To je sve što znamo o ribama. Ljudsko znanje o njima je zaista oskudno.

84.

Lične stvari služe koliko za podsećanje, toliko i za zaborav.

85.

Lepo je imati nekoga kome kad god poželiš, možeš da kažeš sve što misliš. Neki to nazivaju prijateljstvom.

86.

Lako je, prekinuti priču, ali kako učutkati savest?

87.

Možda je jedini uzvišeni stav sazdan u poricanju onoga što je sasvim očigledno.

88.

Materijalna prevaga s lakoćom pobeđuje svaku moralnu dilemu.

89.

Možda su zvezde zaista leševi na putevima neba, otuda njihova nepomičnost.

90.

Leto u kome nas je bilo u izobilju, zauvek prošlo. I jesen je odavno krenula stranputicom. U žutilu lišća mogla su se videla naša obnažena tela. Tamo gde se udomila jedna golemo glad, stisak isprepletanih prstiju najavio je studen i zimu koja će bivšu sreću prekriti

injem i ledom. Mogli smo i bolje da se upoznamo. Vreme je zastalo da nas sačeka i da nas primi u svoju strašnu utrobu. Želeli smo i u ovo kolo zagrljeni. Nama se žurilo, a onda je tama učinila svoje. Sudbina je promešala karte, i igra je počela. A svet se kao i uvek budio mamuran i ogrnut ovom otužnom zbiljom. Zastali smo na drumu koji je vodio ka gubilištu. Goreli smo i pre ove vatre. U srcu se otrov propinjao. Ogrnuti kabanicom vetra, i tragovima svetlosti koja večito trune u grudima noći, bili smo nemi svedoci posrtanja senki, koje su nas verno pratile, izmirene sa trajanjem. Vaga smrti je naš hod u nepoznato merila uzduž i popreko. Kola se topila na jezičku pravednosti. Hladovinu nam je pravila bezimena ptica puna neizgovorenih reči.

Hteli smo joj tada reći ono što sam zauvek prećutali. I što je moglo zaustaviti naše putovanje u nedodiju. Zaneseni slikom gladne uobrazilje. Nikada toliko nesputanog vetra nije bilo u jedrima teškog brodoloma. Samo je zaborav hranio ono bolno posrtanje. Nije nam bilo preostalo mnogo vremena na putovanju do konačnosti. Pevušili smo himnu smrti sebi iza leđa. I čuli smo je uhom nerazuma.

Novonastala praznina se hranila ništavilom.

I tako nam je pomagala da živi umiremo u zajedničkoj priči.

Shvatili smo tada da đavo naše želje umnožava i da ih pritom nemilice troši.

Gradili smo utočište čežnji koja se hranila neprolaznom samoćom.

Bolelo nas je ovoliko nerazumevanje Gospodina Slučaja. Mogao je mnogo više za nas uraditi.

Dosta su naše misli trovale ovaj deo kosmosa. Ostale su samo nijanse posle svega, i nešto malo obolele zbilje. Dane provodimo u samoći, okruženi tamom i zvezdama koje ne mare za bilo čiju tugu.

Iščekujemo dan, onaj sudnji i poslednji, kada će naša gusarska srca moći da se skrase. Bilo nas u ovom svetu, ili ne bilo.

91.

Lako je prosjačko ruho odenuti na golog, nemoćnog i siromaha.

92.

Ma koliko se od njih skrivali, godine za svakoga prolaze.

93.

Mi čvrsto verujemo da smo tamo negde potrebniji nego ovde gde smo otkrili dodir, pronašli zadovoljstvo. Odlazimo u nepoznato, bez griže savesti. I tamo, kao i ovde, tražimo samo malo radosti za svoja čula.

94.

Matrice održivosti svake vlasti pravljene su po meri moćnika.

95.

Malo je koristi od vlastitog suda o nama samima.

96.

Mogućnosti koje tako lako odbacujemo, samo su one koje još dovoljno ne poznajemo.

97.

Majke nemaju ruke. Kod njih je sve u zagrljaju.

98.

Nada je tako prevrtljiva i podla i kada mu je najpotrebnija, prva čoveku okrene leđa.

99.

Nema osvrtnja ako smo gazili one koji su nam pružali ruku poverenja.

100.

Nema vere u ono što može biti trajno negirano.

101.

Nema nikakve koristi od stišanih nagona.

102.

Nemoć nikoga ne mimoilazi, kao što ni godine ne čekaju dane.

103.

Ne može se gorčina zaboraviti, nema zaslađivača koji je može učiniti pitkom.

104.

Ništa pod kapom nebeskom nije izgrađeno, da nešto pre toga, na tom istom mestu nije porušeno.

105.

Nijedna radost ne traje predugo; tek toliko da se oseti i upamti.

106.

Nagodba sa iluzijom mora da ostavi posledice, ma kako vešti bili u pregovorima.

107.

Nijedna fantazija nema dug vek.

108.

Neke omče su žive i ne možemo im se odupreti šta god radili.

109.

Najbolji učitelj je onaj koji je naučio đaka da otkriva svoje neznanje i svoje slabosti bez stida.

110.

Najteže je pobeći od onoga što ostaje u nedodiru.

111.

Na vidiku naše sutrašnjice se ništa ne nazire. Čak ni mržnja ne odiše onom ubitačnom hladnoćom.

112.

Nikada ne pomislimo da je to što je prazno samo sebi sasvim dovoljno. Čim to prazno i bezimeno popunimo, na ovaj ili onaj način, ono počne da se roguši i i pokazuje zube. Ako istrajavamo u upornosti, tada počne da krvari, ili se nadima, i kada se osvrnemo i pokušamo da odredimo uzrok ovoj pošasti, nađemo se na stranputici sa koje tek tada nema povratka. Praznina se podmuklo obližne, i kada se nama kao hranom zasiti, počne da traga za novim zalogajem.

113.

Neizvesnost ne prepoznaje naručje topline.

114.

Ništa tako brzo ne nestaje, kao količina zanosa usmerena ka obožavanom biću.

115.

Ne postoji zatvor iz kojeg se ne može pobeći, sem onog koji nosimo u sebi i u kojem smo sebe smestili.

116.

Ne postoje vrata koja se ne mogu otvoriti, kao što ne postoji ni lavirint iz kojeg nema izlaza.

117.

Nema mesta zavaravanju. Predstoji nam tugaljiv trenutak pomicanja sa neumitnošću.

118.

Nećeš sresti onoga koji se još nije rodio, niti ćeš doći u mesto koje se nigde ne nalazi.

119.

Nedorečenost kopka više od onoga što je kazano.

120.

Ne postoji veća čarolija od one u kojoj se iluzija otelotvoruje.

121.

Najteže je pratiti tragove onih koji lutaju sobom.

122.

Neka pitanja zauvek ostaju bez odgovora. Zašto ih onda sebi postavljamo, još je jedna misterija koja nema rešenje.

Takvo je možda i pitanje o sreći.

123.

Ne vode svaka vrata izlazu i spokoju.

124.

Nema toga ko je uspeo bilo kada i bilo čime da zazida prozore jedne jedine noći.

125.

Nikada nećemo osetiti zadovoljstvo i slast zalogaia koji je prošao kroz tuđa usta, pre nego što je došao u naš posed.

126.

Neznanje nije temelj ničega, sem gluposti.

127.

Nikada ne nalazimo one za kojima tragamo.

128.

Nije svemir kora od banane sa koje će naša patnja skliznuti u bolje sutra.

129.

Nisu izgubljeni svi koji lutaju.

130.

Nema uspešnih simulacija zadovoljene fantazije. Opšti ekvivalent vrednosti pretočio se u uspomenu jedne metastazirane logike. Vertikala se strmoglavila u ambis, uglavnom, svuda je posledica lišena uzroka.

131.

Neverovanje se uči kao i verovanje.

132.

Niko ne može narušiti moć koja izrasta iz besmislenosti.

133.

Naslednici vulgarnosti i iskušenici prostaštva, maćehinski se odnosimo prema svemu što nam je usud dodelio.

134.

Naglo cvetanje je nagoveštaj brzog uvenuća.

135.

Ništa nije ostalo od zanosa kojima smo prihranjivali savest.

136.

Naše telo je smerni sluga i sada i zauvek. Nikada gospodar.

137.

Nemoć pojedinca hrani pomahnitalu rulju.

138.

Nikada nismo patnji zahvalili za bilo kakvu uslugu, pa i onu kojom nas je otrgla od očaja.

139.

Nema mesta razumu tamo gde se sila podmeće kao štit i zaklon.

140.

Nije lako zaboraviti besede izrečene u slavu sveopšte gluposti.

141.

Ništa gore nego biti gost tamo gde te niko ne želi i ne očekuje.

142.

Nesreća verno prati svoju žrtvu.

143.

Ništa nema gore nego kada nešto iznutra počne da nas jede.

144.

Nije lako nalaziti opravdanje za vlastite neurastenične ispade.

145.

Nauka koja se zasniva na pretpostavkama, ne može dati pouzdane rezultate.

146.

Nada je zaista tanka nit po kojoj se kreću naše želje. Kada će se ta nit pokidati od nas definitivno ne zavisi. A jednom se i to dogodi, sve se rasprši i prospe, kao biserje sa pokidane ogrlice. Potom ostanu samo sećanja. Dok i ona ne ugasnu.

147.

Nema sigurnijeg poštanskog sandučeta od kosmosa.

148.

Nekad sve ono bitno treba pohraniti u trezore nedorečenog.

149.

Najveća nevolja usledi kod onoga ko je zalutao u svojoj glavi, a ne na putu koji nam je sudbina namenila.

150.

Osipa se mramor pod dletom prolaznosti. Osipa se i šuma začeta u semenju bluda.

Zapišimo deo ove samoće na naš račun. Na kraju ćemo uvek preplatiti otrov koji zora umesto nas naiskap ispije.

151.

Onome ko je izgubio mnogo bitaka, neće teško pasti ni gubitak rata.

152.

Ono što nemamo ne možemo izgubiti.

153.

Ono što je najlepše i najsuptilnije kod pesnika, i što je čisto i nedodirivo, i što ne može biti uprljano, pesnik je podario rečima u

pesmi i pesmi kao celini, a ono što posle pesme u čoveku ostane, jeste samo celofan, omot, koji više ništa vredno ne skriva, i koji treba pokidati.

154.

Ono što se dešava u magnovenju uvek u sebi nosi tajanstvo i opasnost.

155.

Onaj ko sebi ne može da pomogne, ne može ni drugima.

156.

Opaki zakon destrukcije vreba iz svakog plemenitog čina.

157.

Opšti pomor značio bi i pomor svesnog, a takav epilog niko ne želi da zamisli.

158.

Oreol je vremenom mnogima postao omča.

159.

Odgovore o sebi neozbiljno je tražiti od drugih.

160.

One koje okean emocija spoji ništa više ne može rastaviti.

161.

Oni koji druge ubijaju, ne znači da su moćniji u trajanju i jači.

162.

Osećanja nemaju smisla dok ih ne shvatimo.

163.

Odanost je nešto sasvim drugo. Nju gajimo prema prijateljima i dragim bićima koja od nas ništa ne zahtevaju. Pa ni to malo poštovanja koje smo spremni da im povremeno udelimo kao milostinju.

164.

Objašnjenje je nužno pre učinjenog dela. Jedino tada ima smisla. Svršenom činu objašnjenja nisu neophodna.

165.

Očigledne pojave se nekako ponajprije zaobiđu i previde.

166.

O senku se ne miožemo spotaknuti. Ona je neponovljivi imitator svega što činimo.

167.

Osuđeni smo na proizvoljnost teskobe i varljive suštine zano-
vetanja, na zaslepljenost iluzija kojima smo uporno priznavali po-
stojanost, a svemu ostalom atribuite besmislenog.

Zidali smo temelje ličnih poraza, lomova i propasti.

Sumnja nas je mazila i pazila, sumnja neopredeljena između
jutra i večerja, između stopala i zamaha noge, između stvarnosti
i srljanja u pretpostavku, ostavljala nam negaciju kao polazište, kao
mogućnost da se izvučemo iz lavirinta naše ogromne samoće.

168.

Obmana nije mana, već veština.

169.

Onaj koji poseduje krila nikoga neće čekati.

170.

Od trulog ploda se ništa napraviti ne može.

171.

Prijateljstva se ne biraju i ne sklapaju na osnovu planiranja i analiza, već se jednostavno dogode po principu nekakve unutrašnje hemije i u neku ruku su neobjašnjiva, i zbog toga imaju veći značaj.

172.

Pljuneš li na zemlju, pljunuo si u lice svoga najranijeg pretka, čije ime više niko ne pamti.

173.

Posed postaje vrednost tek kada ga izgubimo.

174.

Pretpostavke su beskrajno proizvoljne. Kako onda da se na njih oslanjamo. Pravi odgovori su negde drugo. Daleko od slutnji i sumnjičavosti. Daleko od naših želja i potreba.

175.

Postojimo li mi uopšte? Kakav dokaz imamo da nas ima? Mi verujemo da nas ima, pa gde smo onda? Možemo li se pouzdati u fizičko prisustvo.? Da li je to dokaz da jesmo i da nas ima? Mnogo važnije pitanje je: kojem vremenu pripadamo i baš ono ostaje bez odgovora. U prošlosti nas odavno nema! Ni u budućnosti nas takođe nema! Sadašnjost je samo trenutak koji spaja ova dva za nas nepostojeća vremena. Ako nas nema ni u tom trenutku u kojem onda vremenu živimo. Šta god da uradimo, sve se to začas izgubi u nezasitoj utrobi prošlosti. Čak i one trenutne radnje. Kao što je izgovorena reč, uzdah, ili treptaj oka, istog časa nestaju, ne dotiču-

ći sadašnjost, u čiju se postojanost naprosto kunemo. Znači, lako je dokazati da nema trajanja u sadašnjem trenutku. Mi definitivno živimo u paralelnim svetovima nama neshvatljivog kruženja materije, kojoj je neka viša sila podarila kratkotrajni život, bolje reći, iluziju života, znači hologramsku sliku paralelne stvarnosti. I opet isto pitanje: čime dokazujemo naše postojanje? Dela nam nisu za pamćenje, iako se na njih pozivamo. Sve što smo uradili i dobro i loše, pripada prošlosti. Dela koja ćemo tek napraviti sanjare u naručju nezamislive budućnosti i tako u krug. Razapeti vremenima koja za nas ne postoje. Misterija bez odgovora opstaje u vremenu, dok život u potpunosti pripada trenutku kojeg nismo svesni i koji namah zaboravljamo.

176.

Piramide trunu i spolja i iznutra, samo je prah neuništiv i to treba znati.

177.

Pamtimo ono što bismo morali zaboraviti, a zaboravljamo što bismo morali upamtiti.

178

Problem se najbolje rešava onda kada se javi, ni pre ni posle.

179.

Pravi odgovor je onaj koji prepoznaje pitanje.

180.

Pokreće nas nagon da samo upalimo plamen, da se oganj rasplamsa, i naša misija bi time bila okončana. Ko će u toj vatri goreti i izgarati, nas nije bilo briga.

Neron u nama nikada nije sasvim odrastao do potpune zrelosti. Naš Rim je stalno goreo. Mi smo u njemu pravili lomače za pojedin-

ce. Vatrica ovde, vatrica tamo. Lomača retko, ali ako ustreba, zašto da ne. Plamen iz naše krvi bio je spreman da nanovo bukne u svakom trenutku i na svakom mestu. Služili smo za potpalu, nikada za gašenje. Ponekad smo i sami goreli u nadi da nećemo završiti u pepelu.

181.

Ponekad ravnodušnost biva siguran oklop kojim se štitimo od neizvesnosti.

182.

Priviđenjima i zabludama nikad kraja.

183.

Priliku hvataj za glavu pre nego što ti okrene rep.

184.

Prvom kretnjom koja nije bila plod instinkta, već plod radoznalosti, sumorna rutina pukog preživljavanja je zauvek razbijena.

185.

Pre svakog koraka u nepoznato trebalo bi dobro razmisliti.

186.

Pripremamo se za neponovljiv skok kroz nebeski svod, ogrnuti zlom slutnjom, u iscrpljujućem tragalačkom zanosu.

187.

Predznak katastrofe kao prethodnica, nije opomena, već putokaz da se u naručje prevrtljivog iskušenja lakše strmoglavimo, jer do tog časa sve je moguće, posle toga ništa.

Pogibeljno samoponiženje se, najzad, podigne iz blata, dohvati nas za povodac i kao beslovesnu stoku vodi ka klanici, a naše ushićenje samo tada dostigne onu kritičnu tačku, posle koje se duhovnost i duševnost pretvaraju u osećanje neshvatljivog urnebesnog poleta.

Potom se sve svodi na rutinu i preživljavanje. Kajanje dolazi kasnije kada se više ništa ne može očititi i izmeniti.

188.

Prijateljima se može pomoći na razne načine. Nekada i ćutanjem.

189.

Pojedinac naspram mnoštva uvek izvuče deblji kraj.

190.

Pod tovarom je svaki samar tesan.

191.

Razum gubi bitku kad god se prava osećanja jave.

192.

Radoznalost nije uvek pouzdana osobina. Pogotovo nije dobra za pustolova i onoga ko ide u nepoznato. Nekad preterana radoznalost ume da nam se obje u glavu. Mada se jedno mora prihvatiti kao nepobitnost: radoznalost uvek vodi otkrićima i novim spoznajama.

193.

Revolucija koja stalno teče nema ušće.

194.

Razlike zbližavaju, a ne sličnosti.

195.

Samo je od hrane spoznanja utroba večno prazna.

196.

Stvarajući iz sebe i po sebi, potomstvu ostavljamo neuspele kopije nas samih i uspešne pretpostavke kakvi bi trebalo da budemo.

Iz imanentnosti o mnoštvu, dijalekrika smisla, logosa i kosmosa može biti prihvaćena.

197.

Sušтина će ionako biti uništena iznutra, a ne spolja.

198.

Svako svoju bedu nosi kao lančić okačen o vratu.

199.

Sve što je iracionalno biva istovremeno i normalno.

200.

Stomak će uvek biti kuća gladi.

201.

Svako je prinuđen da nosi svoje breme, ali ponekad se dogodi da breme ne podnosi, niti prihvata svoga nosioca.

202.

Svaki novi dan nosi i novo breme i nikada ne znamo šta će se na kraju desiti. Ili ćemo pod teretom tog bremena klonuti, ili se na neki način osloboditi muke koju nosimo, makar to trajalo samo do novog jutra i novog dana.

203.

Samosvest je boljka razuma.

213.

Svakome je najveća muka ona koju nosi.

214.

Senke su na putu svakog tragaoca.

215.

Starimo u letu, kao ptice selice.

216.

Strašno je što se zablude i dalje brane oružjem i silom.

217.

Svaka kataklizma donosila je užas, a nakon njega, novo, čak svežije lice prostora kojim je harala. Trajanje katastrofe je bilo trenutno, posledice trajne. I tako do nove pošasti.

218.

Sasvim je sigurno, da zahvaljujući kontrastima naučimo da cениmo ono što vredi.

219.

Svoj bunt smo usmeravali na pogrešnu stranu i on nam se vraćao osakaćen i prek, izoštravajući našu nakaznost.

220.

Slika, u stvari, ima moć opsene i ne govori o onome što već znamo; ona otkriva ono što još ne znamo.

221.

Stranputica nikoga nije dovela do uspona.

222.

Svako istraživanje na sebi, olakšava unutrašnje putovanje.

223.

Svi mi posmatramo jedni druge sa jednim ogromnim neznanjem.

224.

Stvaralac i onaj koji je stvoren, samo su zamijenili na tren uloge i tako se rodilo prividno savršenstvo.

225.

Senke su večito osuđene da zemljom puze.

226.

Sve što nas sputava jednom se mora razvezati.

227.

Sveopšte znanje ima toliko mnogo praznina.

228.

Suprotnosti čine zbilju onakvom kakvu mi poznajemo.

229.

Sve naše magijske moći svedene su na puko podražavanje sjaja.

230.

Sumnje se mogu umnožavati samo onda dok su u stanju da sačuvaju stečeni poredak.

231.

Strpljenje nikome nije naudilo.

232.

Sumnja će uvek biti zaštićena u svome kraljevstvu prevrtljivosti. Nagrizaće ponajviše baš ono u šta smo verovali.

233.

Sunovrat usledi kada se tome najmanje nadamo.

234.

Strast vodilja ima samo jednu ruku, druge nema kojom bi vođenog vratila na bivše staze.

235.

Sve što se jednom dogodilo, više se nikada neće dogoditi.

236.

Sakato znanje ponajviše koristi opstanku moći. Znanje pak prezire moć, jer je moć bahata, obezdušena, surova, pohlepna.

237.

Svako piće različite žeđi gasi.

238.

Sloboda je sudbinski atribut, nužno relativna.

239.

Stvarnost je kratkotrajna opsena, ali, ipak, vredelo je osetiti je.

240.

Slabiji uvek stradaju a jači opstaju. Tako ovaj naš svet funkcioniše.

241.

Samo se prošlost preživljava dvojako: nekada i sada.

242.

Tužno je kada postanemo izgubljen slučaj pre nego što dosegneмо svoju suštinu.

243.

Tamo gde tragamo za ključevima, obično ih nismo ostavili.

244.

Tegobna izvesnost je zauzela mesto nadanju.

245.

Tamo gde glave padaju svi su na gubitku.

246.

Tren ne može nadoknaditi ono što su godine potrošile.

247.

Telo je, koliko god ga čuvali i pazili, poodavno izloženo svekolikoj prljavštini i pokori.

248.

Tužni smo zatočenici vlastite dramaturgije.

249.

Tužno je gledati kako naše najvatrenije strasti završavaju na smetlištu, a prije toga gamižu i bujaju mutni simptomi ravnodšnosti, bezrazložni napadi kolebljivosti, samosažaljenja, napadi beskrajsnih i besmislenih analiza svega što smo dodirnuli, ili mislimo da je nas dodirnulo.

250.

Uvek smo hteli za sebe više nego što smo bili spremni da damo.

251.

U svakom savršenstvu nešto će nedostajati.

252.

U stopalima skitačkim uvek novo hodočašće sazreva.

253.

U nedorečenom je snaga izazova.

254.

Uspomene su kao žive rane, teško zaceljuju.

255.

Uvek više pažnje poklanjamo nečemu što ne postoji.

256.

U odeći od strepnje i straha, ne čine se junačka dela.

257.

U svakom pojedincu tinja nagon kojim uništava sopstvene sadržaje.

258.

U bitku se ne odlazi podignutih ruku.

259.

U klici svakog budućeg rođenja već je bilo umetnuto seme konačne propasti.

260.

Uostalom, sve što je vredelo dogodilo se u bajkama.

261.

Uspomene su jedina uteha, ukoliko ih pamtimo.

262.

Ubica tela ubija samo jednom. Kod ubica razuma to traje u nedogled.

263.

U ćosokaku izlaz je na ulazu.

264.

U mulju se i zlato krije.

265.

Uzalud hodamo sa svetiljkom tamnom stranom istorije.

266.

Fantazija jeste lepa, ali njeno sećivo nema milosti.

267.

Fikcija nadvladava realnost i tada uobrazilja potiskuje zbilju u drugi plan, postaje njeno drugo lice, stvarnije od postojećeg.

268.

Fantazija je uvek u nedodiru. Ako se ostvaruje, to više nije fantazija, već događaj lišen lepote iščekivanja.

269.

Hoćemo li i mi, tek priučeni gubitnici, biti na visini sopstvene utopije.

270.

Crv ne napušta plod dok u njemu ima sokova i dok ga sasvim ne uništi.

271.

Čemu osvrtnje ka onome čega više nema i što videti nećemo. Kojim god ga imenom zvali, odazvati se neće.

272.

Čemu može da služi rasparčavanje i komadanje suštine bilo čega.

273.

Čak i dve praznine ako se spoje, dobije se nešto, šta god to bilo.
A to nešto je svakako više od ništa.

274.

Čuvaj pod kapkom zrno soli i suza te neće izneveriti.

275.

Čemu nadmetanje sa dželatima strašnog suda, njihova je ionako poslednja.

276.

Času neizbežne propasti treba podići spomenik, tom veličanstvenom trenu oslobađanja.

277.

Čulnost zna da nadržaste vlastite podsticaje.

278.

Što se više nekome divimo, to brže divljenje splasne u nemu zamku običnosti.

279.

Što je neko veći, manje su šanse da ga sagledamo.

280.

Šta god činili, samo mali korak nas deli da iz prostora uživanja zakoračimo u odaje mučeništva.

281.

Šta smo mi mogli da uradimo, kada je sve unapred udešeno u ovom teskobnom preživljavanju.

282.

Istorija je jedno a istina nešto sasvim drugo. Istorija je skup lepo upakovanih obmana i ništa više.

283.

Traju samo one pouke koje su nas skupo koštale.

284.

Kada su nemaština i glad učitelji, škola koja se usavršava garantuje dobitak.

285.

Nikada ne treba suditi nečemu što može nama presuditi.

286.

Zalutali metak uvek nađe metu. On jedini pouzdano nekoga ili nešto pogodi.

287.

Sodoma i Gomora jesu zastrašujuće biblijske priče, samo što mi ne znamo koliko u njima ima istine.

Ovu današnju sdogomoru ne vidimo, mi je živimo.

288.

Drama je prisutna u svemu što nam se nudi kao ikupljenje i izlaz iz nemogućeg.

Sumnja koja bez prestanka jede i razara pojedinca, uslovljena je reakcijom iz utrobe.

Nema u tome činu neke uzvišene percepcije.

U odnosu na brutalno okruženje svaki pomak ka činu osamljivanja je spasonosni problesak koji budi kakvu takvu nadu, da se iz žarišta ove zaraze, makar na tren iskoračilo.

Odsustvo istinske pravde, vidljiva i zamagljena brutalnost moćnika, licemerje i podmuklost onih koji imaju ulogu interpretatora ovih opakih promisli, stvarna je slika naše plutajuće svakodnevice.

289.

Vrednosti koje zastupamo, branimo i želimo da sačuvamo od nasilnog uništenja, od propasti i propadanja, odavno za većinu ne predstavljaju kulturno nasleđe. To je samo utopijski san retkih pojedinaca, zakržljala svest o sopstvenom identitetu i pripadništvu u postkonfliktnim vremenima koja se retuširaju i presvalače zaboravom. Svaka iole smislenija slika realnosti se zamagluje i ono što ostaje za posmatranje podseća na mrlju nastalu igrom slučaja i neke vanrazumne zajebancije.

Nemoć se umnožava u svim oblicima života.

Sve što je bilo plod duhovnosti i potreba kreativnog iskaza pretvorilo se u anomaliju bez početka i kraja. Kultura u svakom obliku, izgubila je sve bitke i sve ratove. Novokomponovana realnost nudi samo jednu poruku: sluh za gubitništvo.

290.

Veliko nevidljivo uho natkriljuje svet u kojem živimo. Svuda i na svakom ubogom mestu niču preko noći sabirni centri, gde se kompenzuje, klasifikuje i sortira sve što je negde i nekad izrečeno, mada se ove lokacija i dalje vešto skrivaju od očiju javnosti.

291.

Spirala koja je povezival duhovno i realno ne postoji. Terorističke diverzije mogu idealno da posluže kao model sveopšte apsurdnosti kojoj bespogovorno služimo.

292.

Stranputicom se kreće po inerciji a ne svojom voljom.

293.

Najveće od svih pitanja, ono na koje odgovora nemamo jeste: zašto uopšte živimo? U čemu je smisao borbe koja je osuđena na propast? Gubimo lične bitke, ratove. Slažu se porazi.

Ako se dogodi da tu i tamo izađemo kao pobednici, dobijemo neku bednu parnicu sa životom, nema likovanja i zadovoljstva, osećaj gorčine nadmašuje sve ostale emocije. I nije dobro biti emotivan čovek. Uvek se emocija obje o glavu.

294.

Kada pravog i smislenijeg odgovora nema, čovek počne da fantazira i da svoju svest hrani koječime.

295.

Mediji su najubojitije oružje za pojedinačno uništavanje.

296.

Nada je omča oko vrata, koja na kraju uvek udavi svoju žrtvu. Nema krhkijeg oslonca od nade. Ni veće prevare.

297.

Raspeće nikada nije bilo vlasništvo samo jednog čoveka. Bilo na javi, bilo u snu, svako od nas će se makar na tren naći razapet na tom večnom krstu uspomena, da kroz neki oblik lične patnje sagledava svoj jalovi i tegobni životni put.

298.

Kad god nam se neka glupost nametne, istorija ukazuje da joj je prethodila veća.

299.

Slika koju sagledavamo samo nam otkriva užas čiji smo sudionici. Naša zbilja je poprište čovekovih morbidnih igrarija.

300.

Jednom će se trenuci naših života, u nekom dolazećem vremenu sjediniti sa poslednjim trenucima sveta koji poznajemo i sve će se vratiti prapočetku i materiji.

SADRŽAJ MISLI PO TEMAMA

(1460 misli)

1. ŽIVOT...str 5 do 16... 95 misli...
2. ČOVEK...str 17 do 32.. 120 misli...
3. LJUDI...str 33...do 42... 70 misli...
4. SVET... str 43...do 48... 42 misao...
5. PRIRODA... str 49...do ... 6 misli...
6. SRCE... str 50... 51 7 misli...
7. OČI... str 52 ... 53... 9 misli...
8. OGLEDALO...str. 54... 5 misli...
9. KRV... str 55... 5 misli...
10. PRAZNINA... str 56 ... 6 misli...
11. CILJ... str 57... 14misli...
12. TUGA ...str 59... 8 misli...
13. TAJNA ... str 60 ... 4 misli...
14. LJUBAV str 61...65... 36 misli...
15. LEPOTA... str 66...69... 28 misli...
16. SREĆA.... str 70..79... 66 misli...

17. ISTINA-LAŽ... str 80...86... 59 misli...
18. MLADOST- STAROST... str 87...89... 22 misli...
19. Prošlost, sadašnjost, budućnost....str 90...92... 21 misli...
20. VREME.... str 93 ... 99 46 misli
21. VEČNOST.... 100... 101... 18 misli...
22. REČI...str 102... 105.. 27 misli...
23. PRIČA... str 106 ... 109... 31 misao...
24. MISLI.... str 112.. 113. ..10 misli...
25. Mašta, mudrost, pamet, znanje... 111 – 113... 16 misli...
26. UMETNOST....str 114...115.. 9 . misli...
27. ŽENA – MUŠKARAC... str 116 –118. ... 20 misao....
28. PUT... str 119 - 123... 37 misli...
29. DUŠA... str 124....126... 22 misli....
30. Bol, Bolest, Patnja, Strah... str 126... 130... 26 misli...
31. SEĆANJE, USPOMENE, str 131.. 132... 17 misli...
32. SUDBINA str... 133... 134... 12 misli...
33. ŽELJE... str... 135 – 137... 23 misli...
34. SAMOĆA... str 138-... 6 misli...

35. TAMA –SVETLO... str 139...140... 15 misli
36. TIŠINA... str 141...142... 16. Misli....
37. NIŠTAVILO.... str 143...144... 8 misli...
38. LUDILO str ...144... 7 misli
39. POBEDA-PORAZ str 146... 148... 17 misli...
40. POČETAK-KRAJ str 148... 6 misli....
41. SAN... str 150...152...21 misao....
42. ĐAVO...153... 7 misli....
43. ZLO – DOBRO... str ...154- 159... 47 misli...
44. SMRT... str 160... 170... 87 misli...
45. BOG...str 171...180.... 54 misli...
46. RAZNO str 181 ... 216... 300 misli...

Ukupno **1528** misli..

Biografija

Veselin Mišnić je rođen u Kolašinu, Crna Gora. Samo je prva tri dana života proveo u tom gradu. Detinjstvo je proveo u Mojkovcu, odakle je njegov otac. U Mojovcu je završio osnovnu školu. Gimnaziju je završio u Cetinju. Studirao je u Beogradu. Radio je kao profesor nekoliko godina u Cetinjskoj gimnaziji. Živeo je desetak godina u Beču. Sada, kao slobodan umetnik, živi i stvara u Beogradu. Mada je živeo u Cetinju, Herceg Novom, Beču i Beogradu, Mišnić poseban odnos pripadnosti ima prema Mojkovcu, koji smatra zavičajnim gradom. Veselim Mišnić pripada onoj retkoj grupi pisaca univezalista. Romanopisac, pripovedač, pesnik, satiričar, esejista objavio je do sada tridesetak knjiga u pomenutim žanrovima. Ne postoji značajnija književna antologija, bilo da je reč o prozi, pripovedaštvu, poeziji i aforistici, gde nije Mišnić zastupljen.

U prilog priči o piscu univezalisti, ide i podatak da je Veselim Mišnić ugledni satiričar. Član je BAK-a (Beogradskog aforističarskog kruga) dugi niz godina. Mišnić je dobitnik najpriznatije nagrade za satiru koja nosi ime Radoja Domanovića, za „**Uredno složeni jauci**“ najbolju knjigu satire u 1911 godini. Aforizmi, pesme i priče su mu prevedeni na: engleski, španski, poljski, italijanski, nemački, ruski, slovenački, makedonski, bugarski, rumunski jezik. Mišnić je uvršten u mnoge antologije evropskog i svetskog aforizma.

Najviše uspeha kod čitalaca su imali Mišnićeви romani: **Bolest vajara Gabrijela, Bezdan, Roman u prahu, Sadistički dizajn, Lice Boga srce Boga, Veliki i Mali Princ, Tri mladića u užarenoj peći, Legende o ludilu.**

Mišnićeва proza se prostire u okvirima realnog i irealnog. Psihološka fantastika je osnov većine Mišnićevih proznih ostvarenja.

Uz pomenute romane objavio je osam knjiga poezije, tri knjige pripovedaka, jednu knjigu eseja, osam knjiga aforizama.

Mišnić je misteriozan koliko su to i njegove knjige. Njegovo tragalaštvo uvek zalazi u nepoznato i nemoguće. Mišnić je stvaralac koji stalno menja svoju duhovnu fizionomiju, njega ne zanimaju šabloni i određene teme. Otuda među njegovim knjigama ima toliko zbunjujuće različitosti, što Mišnića čitaocima uvek čini zanimljivim i nepredvidivim. Možda se i zbog toga njegove knjige čitaju u dahu i pamte zauvek.

Veselim Mišnić je dugogodišnji član Udruženja Pisaca Crne Gore, takođe je član Udruženja književnika Srbije, gde ima status istaknutog umetnika.

Živi i stvara u Beogradu.

Bibliografija

Veselin Mišnić
je do sada objavio sledeće knjige:

Poczija

- „Čarolije“, Obod Cetinje, 1978.
„Oboljeli kameleon“, Sloboda – Beograd, 1981.
„Uspomene iz kaveza“, Zapis – Beograd, 2002.
„Crtač krugova“, Sloboda – Beograd, 2003.
„Njenim ponoćnim dželatima“, Sloboda – Beograd, 1989.
„Bogovi i pacovi“, Rad – Beograd, 1992.
„Hici sa dna srca“, Cool – Beograd, dva izdanja, 2000, 2001.
„Zapisi ispod kože“ Elektronsko izdanje, 2014, Beograd

Pripovetke

- „Legende o ludilu“, Sloboda – Beograd, 1987.
„Tri mladića u užarenoj peći“, SKZ – Beograd, 1993.
„DNK HANA“, Plato – Beograd, 2013.

Romani

- „Bolest vajara Gabrijela“, Rad – Beograd, 1989.
„Bezdan“, Prosveta – Beograd, 1993.
„Romani u prahu“, tri izdanja, Prosveta – Beograd, 1997, 1998, 1999.
„Veliki & Mali Princ“, pod pseudonimom David Jang, Narodna knjiga – Beograd, 2003.
„Sadistički dizajn“, dva izdanja, Narodna knjiga – Beograd, 2004, 2005.

„Roman o Cetinju“ Obodsko Slovo i Štampar Makarije, Podgorica i Beograd, 2010.

„Veliki i Mali princ“ Plato, Beograd, 2011...pod svojim imenom, doručeno drugo izdanje...

Eseji

„Lice Boga, srce Boga“, Narodna knjiga – Beograd, 2001.

Aforizmi

„Trešnje boje trule višnje“, Satirikon, Rad – Beograd, 1999.

„Kornjače Galapagosa“, Stradija, Jež – Beograd, 2000.

„Revijalni Genocid“ Ridos, Beograd, 2008.

„Golgota sa srećnim krajem“ Ridos, Beograd, 2008.

„Uredno složeni jauci“ Alma, Beograd 2010. (**Domanovićeva nagrada za najbolju knjigu satire 2011 god**)

„Izbor Aforizama“ Alma, Beograd, dva izdanja, 2010, 2011...

„Aforizmi“ Plato, Beograd, 2013 god...

„Maraton Slepih“ Elektronsko izdanje autora, 2014 god.

(Kod izdavača za 2014 godinu)

„Svetionik uma“ Knjiga Misli

„Dolina Bogova“ Roman...

„Duša od porcelana“ Roman.

„Istorija kakanja“ Roman...

„Knjiga pogrešnih utisaka“, satirčni roman, burleska...

„Memoari jednog običnog vola“ satirčni vodviljski roman-burleska...